

vendidit suo creditori pacto appposito, quod in casu nullitatis, invaliditatis, rescissionis, vel evulsionis contractus licere ipsi petere ab alio venditore pretium receptum pro censu si debitor census receperit illud, & pretium suo creditori primo censum alienanti dederit; fuit decisum quod sic Caruani in ritu 166.n.80

Citari an debeat pars super delatione Iuramenti suppletorii petiti, concluditur quod sic Capyc. decil. 35. num. 3. Anto. Gabriel. lib. 2. titul. de citation. conclus. 1. num. 240.

Citari an iterum debeat reus, si citatus ab adore non aliter comparente, ipse reus comparuerit petendo absolui ab observatione iudicii, distinguitur quod si ab instātia causae absolueretur, requireretur citatio, & debet iterum actor citari, & in hoc casu trina citatio esse debet, sed si à termino absolueretur non requireretur alia citatio absentis, nec pereunt acta litis si qua sunt, sed solum tollitur ille terminus praefixus, & ita fuit in S. C. decisum, & practacatum in occurrenti casu, ut optimè tradit Alber. Oliva in Rit. 2. Curiae Archiep. Neap. sub nu. 6. vers. secundum erit remedium.

Conservatorium pro laico contra Clericū, ut ritè procedat exquiritur ut agatur de spolio, violento, secus si non esset violentia. Franch. decil. 70. t. & ita in alio casu fuit ita decisum ut agatur contra Clericū, cum coram suo Iudice competenti ex quo non adferat vis Anna in alleg. 7.

Clausula unica solutione contentus ordinariè in supplicationibus apposita quando agitur contra tertios possessores unde sumatur concluditur ex glo. in l. 1. C. de fideiuss. tutor. Franch. dec. 305.

Clausula in privilegio confirmationis concessionis fendi apposita, & quatenus opus est de nouo concedimus, an operetur ut virtute verborum praedictorum censetur donatio, vel aliqualis concessio ita, & taliter ut infeudatus poterit possessionem feudi recipere non obstante exceptione opposita de Regia Pragmatica edita Thori, & ita fuit decisum ut caperetur informatio circa concernē-

tia Pragmaticam in 2. capite, & interim fuit superfluum in causa principali testatur Ioan. Angel. Pisanell. in pragmatica prima num. 23. & 64. de possess. non turb.

Clausula constituti, & praecarii, an ad incerta, vel ad futura, & incerta extendat vires suas, & an habens hypothecam non possit assistentiam petere, concluditur quod sic contra mentem Afflicti. & in occurrenti casu dum fuisset practica assistentia super bonis debitoris cum adjudicatione, & hoc vigore clausulae praedictae sed quia in Instrumento postmodum non fuit Clausula ipsa apposita ratione solius hypothecae; fuit sententia confirmata in S. C. ut refert Vrsill. decil. 139. num. 5. Muscatell. in praxi S. C. lib. 2. p. 1. glol. sententia nu. 149.

Clausula adiecta in cautione praestita per fideicommissarium de restituendo hereditate post eius mortē quatenus teneretur ei tenebatur fideicommissarius, an sit tollenda ad Instātiā ipsorum fideicommissariorum pretendentium restitutionem esse faciendam simpliciter per institutam, dū ipsa instituta pretendet tāquam agnata medietatem hereditatis iuxta Consuet. Neap. S. C. decreuit cautionem praestitam debere remanere ita ut praestita est Capyc. dec. 210. quem citat Franch. dec. 91. nu. 15. Io. Angel. Pisanell. in consuet. filiusfamilias incip. nec te decipiat fol. 188. & vide infra verb. consuetudo Molfes. in comment. ad consue. Neap. p. 4. q. 46. nu. 29.

Clausula in assensu solita apponi quodam expressa, an excludat ea quae tacite comprehenduntur, & solita sunt apponi in instrumentis cum non sint expressa; fuit indicatum in S. C. quod non Minad. in consuet. in aliquibus in 3. not. nu. 54.

Clausula adiecta in ordinationibus, aut Iussibus Officialis inferioris non obstantibus quibusvis privilegijs, & gratijs in contrarium facientibus etiam si de eis esset facta mentio, an operetur revocationem privilegij seu Decreti lati per superiorem in facto, dum fuisset latum decretum per Regiā Camerā Summaria nē Apru-

trini soluerent fidem Dohanellæ pro omnibus ibidem existentibus nec aliter accedentibus ad Apuliam, fuit destinatus Commissarius per Regium Dohanerium contra prædictos, ut soluerent non obstantibus quibusvis privilegiis, exemptionibus & decretis &c. concluditur quod non operetur talis clausula reuocationem, quare iterum habito recursum ad eandem Regiam Cameram fuit per eam confirmatum decretum alias latum, ac mandatum exactori ut omne exactum restitueret, ut refert Franc. Viuius in Sylua Commun. opin. in 641. opinione privileg. n. 4

Clausula Instrumentis solita apponi iræ, quod res transeat in dominium desumpta ex doctrina Bal. in c. 1. in fine de cap. qui Cur. vend. multæ est efficaciæ & præsertim si erit facta datio insolutum, quæ similis est emptioni, virtute illius clausulæ, unde secundum dictum Bal. allegati bis S.R. C. decreuit patrocinante Nardo Liparulo, ut ipse fatetur in addit. ad Andr. d. cap. 1. sub num. 17. lit. N. incip. libera.

Clausula in assensibus solita de communi stylo Cancellariæ apposita dummodo successorem habet, quando apponitur dispositioni perfectæ dicitur modus non conditio, & in hoc casu intelligenda erit, quatenus erit necessaria ad validitatem actus, & quatenus Prorex alias assentire non potuisset vigore Pragmaticæ nouæ capitum secundum quã fuit decisum in Regia Camera Summaria, ut tradit nouissime Reg. de Ponte in decis. 4. num. 30. annuens clausulam ipsam esse introductam in executionem dictæ Pragmaticæ; quæ loquitur in feudis eo tempore possessis per feudatarium, secus in acquirendis licet obligatio contrahatur cum assensu antè dominij acquisitionem, & cessante dispositione Pragmaticæ cessat clausula prædicta, quia ea quæ sunt de stylo non alterant, nec aliquid operantur.

Clerici pro eorum bonis; & offensionibus factis in eorum personas an habeant fori electionem; fuit decisum quòd quòd bona non habeant electionem, verum

quòd ad offensas factas in eorum personas habeant electionem fori Franch. decis. 597. & aliam decisionem nouissimam, ponit Fab. de Anna in nouiss. addit. ad alleg. 146. eius patris vt competat fori electio clerico ob offensionem suæ personæ, & infra eo. ver. clericus.

Clerici an teneantur soluere collectas, & gabellas pro bonis empris; fuit decisum per Regiam Cameram Summaria secundum Io. Anto. de Nigr. de Campan. in extrauag. clement. de vita, & honest. cler. nu. 77.

Clericorum depositiones ad Instantiam fisci contra inquisitos, an sint validæ obstante ritu M. C. V. 144. quod in criminalibus ad testificandum non admittantur; fuit in S. C. Iudicatum nullam habendam esse rationem de eorum depositionibus Carol. Tap. in d. ritu in suo Iure Regni incip. Item si testes iurant num. 22.

Clerici, & ceteri non subditi Regi an possint exercere Iurisdictionalia in Regno; fuit conclusum quòd non Franch. decis. 479. Io. Franc. Capiblan. in pragm. 5. de Baron. num. 93. Tapia in constit. clerici quoque num. 3. & in cap. Regni 283. Item quod prædicti Officiales Iustitiarum num. 1. Masfrill. decis. Sicil. 159. nu. 17. Muscatell. in praxi S. C. lib. 1. p. 2. gloss. veniens in addit. lit. C. in fine citat istam decis. & subdit consuluisset contra quandam clericum primæ consue, qui renuñciauerat in manus Episcopi nē Iurisdictionale officium exerceret; & dicta consultatio fuit admissa per Collater. Consilium, ut ibi per eum nouissime Petr. Caball. Resolut. crimin. cent. 3. cas. 64.

Clerici seu Religiosi hæredes non instituti in simul cum fratribus an succedant in bonis paternis, vel maternis secundum Consuet. vel secundum Ius commune; fuit decisum ipsos succedere secundum Ius commune Franch. decis. 411. in fine vide Molfes. in Comment. ad Consuet. Neap. p. 2. q. 7. nu. 24.

Clerici pro bonis feudalibus licet conueniantur coram Iudicibus laicorum hoc est de proprietate, non autem de possessione.

seffione feudi iuxta mentem glof. tamen fuit contrarium determinatum, vt etiam de poffeffione poffint conueniri coram iudicibus fæcularibus, & ob id obtentis lictis hortatorialibus à Regia Cancellaria contra Epifcopum nunquam fuerunt reuocatz ex allegatis per Scip. Ronit. fuper pragmat. 2. in princ. de Cler. & Diac. Salu.

Clerici in minoribus conftituti non incidentes continuo in habitu, & tonsura non beneficiati, an priuilegium fori amittant; fuit decifum millies in Mag. Cur. Vic. quòd fic, fecus in Clericis Neapolitanis Vrfill. decif. 24. nu. 7.

Clerici in minoribus conftituti quamuis nõ incident in habitu, & tonsura an fint remittendi ad Curiam Epifcopalem; fuit pluries in Mag. Cur. Vic. & in Sac. Cõf. decifum remiffa caufa ipforum ad Iudicem Ecclefiafticum Grammat. in conftit. apoftantes nu. 4. quamuis extent plures in hoc decifione, tamen aliter fuit decifum in cafibus occurrentibus cõ declarationibus vt infra, & fuprà eo. ver. clericus.

Clericus in crimine læfæ Maieftatis an puniatur per Iudicem Ecclefiafticum; fuit decifum, quòd fic Franch. decif. 691. fed ex fpeciali gratia feu ordine S. P. Iudex laicus etiã procedere põt contra Monachos, & Clericos, vt fuit feruatum in rebellionẽ Calabriæ orta Tapia in conftit. de perfonis num. 10. col. 3. eandem decif. colligit nouiffimẽ Reg. de Ponte decif. 9. per totam vbi fuit remiffa caufa ad S. P. qui in procedendo vnus ex parte Regis alter ex parte S. P. procederẽt in tauia, ficut alias fuit feruatum, Riccius collect. dec. 53.

Clericus an poffit de bonis fuis antiquis difponere fecundum confuet. Neap. fuit pluries decifum quòd non Franch. decif. 411. fed ad eorum libitum cum non compræhendatur in confuet. Neap. & in fin. eo. ver. Clericus Mofel. latẽ in comment. ad Confuet. Neap. p. 2. q. 7. nu. 24.

Clericus an poffit conuenire lure congrui fæcularem in foro fæculari; fuit decifum quòd non quemadmodum nec laicus clericum conuenire in foro Ecclefiaftico

poffit, Franch. decif. 285. & in confuetud. fi Ecclefia de lure congrui incip. vide Tiraquell. fol. 341. Baldaff. Benedellus de lure prothom. ad princip. Conftit. nu. 121. meminit Hieronym. Campanil. in addit. ad Olium fuper ritib. Archiepifc. Curie Neap. in ritu 22. num. 17. Fab. Ann. conf. 113. num. 49. Masili. ad Capyc. decif. 66. & nouiffimẽ Reg. Carol. Tap. in Conft. Sancimus num. 60. & feq. vbi fub num. 66. fubdit idem poftea fuiſſe decifum in contingenti cafu, Riccius collect. dec. 6.

Clericus Iudicium retinendæ poffeffionis intentando contra laicum, an poffit re-conueniri fuper proprietate à laico ita vt ptea remiffione per Clericum ad Iudicem Ecclefiafticum denegari poffit; fuit decifum quòd non contra Clericum Franch. decif. 193. Muscatell. in praxi S. C. p. 3. ver. Aftores n. 7. & 13. Tapia in ritu 63. Itẽ quòd fi clericus, Idẽ Muscatelli in lib. 2. p. 1. glo. fententia n. 93. & 100. Iul. Cæfar Iambrian. in traã. de primo, & fecundo benef. confid. 3. nu. 32. Riccius collect. dec. 366.

Clericus, vel profelfus effectus poft delictũ commiffum, an poffit remitti ad Iudicem Ecclefiafticum, quamuis dolo vel fraude effectus effer Religioſus; nõ fuit decifum Franch. decif. 209. Proſp. Farinac. in tit. de inquis. quæſt. 8. nu. 105. & 107. Fab. Anna. conf. 140. dum in illam, & Carol. Tap. in lure Regni in annot. ad Conftit. Regni de perfonis num. 33. refert audiuiſſe fuiſſe decifum contra fificum, & remiffum inquisitum ad Magnum Magiftrum Militiæ licet Aloy. de Leo in l. qui fub prætextu num. 16. C. de facrof. Eccl. allegando iftam decif. inquit non aliter fuiſſe decifum, tamen in decif. 417. videtur inclinare quòd fic Reg. de Ponte in traã. de Potefte. Proreg. tit. 7. §. 7. num. 16. Petr. Caball. refolut. crimina. cent. 22. caf. 108. Bammac. in c. naturales nu. 76. fi de feud. defun. cont.

Clericus primæ tonfuræ delinquens, fi fuerit repertus illegitimus ob quòd ordinis exequutio impediri debeat, an remittendus fit ad Curiam Epifcopalem; fuit decifum

cifum punctum validitatis ordinis esse remittendum ad Iudicem Ecclesiasticum & consignandam personam Clerici eidem Curiae restituendam declaratione facta super invaliditate ordinis Franch. decif. 189. Ioan. Grand. de Bello Exulum in practicamento pati quest. 3. speciale. 97. Tapia in ritu. 235. Item servat ipsa Curia quod nullus Clericus num. 6. & num. 8. concludit Sac. Conf. semper remittere punctum sapientem spiritualitatem ad Iudicem Ecclesiasticum ut in casu isto fuit servatum, & demum refert fuisse per Iudicem appellationis circa incapacitatem beneficii fuisse prouisum in beneficium Clerici ob quod Clericus fuit remissus ad Iudicem delicti ubi alia cumulat & in cap. Regni Item statuimus quod Officialis, vel secularis Mascar. de probat. conclus. 302. num. 20. supra verbo articulus Borgn. Causal. decif. Flouzan. 10. num. 15. part. 5. & decifio. 21. num. 22.

Clericus alicuius Dioecesis extraneae si delinquerit in aliena Dioecesi, an sit remittendus ad Episcopum originis, & domicilij, vel ad Episcopum loci in quo deliquit; fuit decifum esse remittendum ad Episcopum loci in quo deliquit Franch. decif. 37. Ioan. Franc. Capiblane. in pragm. 8. num. 253. de Baron. Tapia in prag. 1. licet ut vniuersalis num. 8. & 9. ubi de del. agi oportet, & nu. 52. Aloy. de Leo l. 1. C. de Sum. Trinit. nu. 6. Riccius in collect. dec. 53.

Clericus dimisso habitu si contraxerit matrimonium antequam esset matrimonium contractum, homicidium perpetraverit, an sit remittendus ad Iudicem Ecclesiasticum; fuit decifum quod sic Grammat. decif. 10. Franch. decif. 17. Iul. Clar. in S. fin. qua. 8. 36. num. 9. Franc. Mazzia. in addit. ad prag. Franc. Antoi. de Iudice de liquid. & exequit. Inst. in 4. considerat. sub num. 71. incip. vnde cum fuerunt traditae ubi refert idem postea fuisse decifum in simili casu per Sac. Conf. de hac decif. meminit Foller. in ritu. item quod si aliquis citatus fuerit nu. 2. Rub. cler. coniug. no. admit. ad priuileg. per ean.

Cur. Aloy. de Leo l. 1. Officiales C. de Epi. sc. op. & Cler. in prin. & l. qui sub pretextu C. de factot. Ecclef. nu. 4. Ricc. in collect. dec. 724.

Clericus siue Ecclesia in authores allegati à seculari conuento in foro seculari, an possint remitti ad Iudicem Ecclesiasticum, fuit pluries decifum esse procedendum in causa quodam secularis tantum, saluis luribus contra Clericos, & Ecclesias Grammat. decif. 21. Muscatell. in praxi Sac. Conf. par. 1. glos. intimato nu. 36. & par. 3. verbo nominent num. 5. Marant. par. 4. memb. 5. num. 76. Franch. decif. 426. in fin. Baldass. Benedell. in tract. de lure probom. in princip. const. num. 107. Sigismund. Scacc. in tract. de Iud. caus. ciuil. & crimin. c. 30. num. 16. Nunt. Tartagl. in praxi ciuil. c. 2. nu. 4. Comazan. dec. Lucens. 134. Peregr. dec. Parauiz 60. nu. 4.

Clericus citatus per edictum in materia conuersionis iuxta Capitula Regni an possit remissionem petere ad suum Iudicem Ecclesiasticum; fuit decifum quod citra praerudicium remissionis petita capiat informatio iuxta formam Capitulum Regni ut capta; & visa provideri possit super dicta fori declinatoria Grammat. in decif. 78. Reg. de Ponte const. 96. num. 16. Borgn. Causal. decif. Flouzan. 23. num. 117. par. 2. Muscatell. in praxi S. C. lib. 1. p. 1. glos. intimato nu. 31. Caroc. in suis decif. cas. 137. nu. 3. Maynar. dec. Tholos. 28. lib. 1.

Clericus non incidens in habitum, & captus sub habitu seculari possidens beneficium, quod postea renunciauit, an debeat remitti ad Iudicem Ecclesiasticum ob eius delicta, si esset etiam bastardus, quamuis in Bullis enunciatum esset fuisse ordinatum; fuit decifum esse remittendum ad Iudicem Ecclesiasticum Grammat. decif. 81. Franch. decif. 189. num. 5. Farinac. in titul. de Inquist. quest. 8. num. 40. Sigismund. Scacc. in tract. de Iudic. caus. ciuil. & crimin. c. 11. nu. 19. Borgn. Causal. decif. Flouzan. 10. nu. 17. p. 5.

Clericus an possit reconueniri à laico de causa ciuili coram Iudice laico; fuit decifum

eius quod sic attenda consuetudine diu obseruata in hac Ciuitate Afflicti. in decif. 173. Franch. decif. 193. num. 3. & decif. 349. Muscatell. in praxi S. C. par. 3. verbo adorem nu. 7. Sigismund. Scacc. in tract. de iudic. caus. civil. & crim. c. 11. num. 93. Ioan. Franc. Capiblan. in prag. 8. nu. 246. de Baron. Iul. Cesar Imbrian. in tract. de primo, & secundo benef. confid. 3. num. 72.

Clericus reconuentus à laico de causa civili coram Iudice seculari, an possit in praiudicium laici à conuentione discedere, vt inde laicus ipsum conueniat in Iudicio Ecclesiastico; fuit decifum quod non Afflicti. decif. 173. nu. 4. & seq. Franch. dec. 349.

Clericus committens falsum coram Iudice seculari, an debeat ab eo cognosci, vel remitti ad Iudicem Ecclesiasticum, quauis fuisset per Sacr. Conf. sequuta opinio ne Feder. de Senis, decifum ipsum esse remittendum ad Iudicem Ecclesiasticum tamen per viam extraordinariæ cognitionis poterit puniri, hoc est in iactura causæ in pecunia, vel contra fideiussores, in qua decisione dum fuisset ordo perueritus colligit Afflicti. ex votis aliorum fuisse approbatam sententiam Host. tenentis omnino Clericum esse remittendum ad Iudicem Ecclesiasticum, & ita concludit Afflicti. decif. 230. vbi singularet Vrsill. multis autoritatibus id probare conatur, & latè Modernus Prosp. Farinac. in titul. de inquisit. quæst. 8. num. 16. & in titul. de opposit. contra dicta testium quæst. 67. S. 2. num. 56. Foller. in const. de personis num. 3. & ibidem Car. rol. Tapia in annotat. num. 27. & in l. fin. par. 1. cap. 4. num. 11. & 12. ff. de const. principi. Viuius in Sylua commun. opin. 103. Clericus productus in princip. Peguera decif. Catal. 79. num. 5. Riccius collect. decif. 597. 243. Trinisfan. dec. Ver. 8. lib. 2.

Clericus comparens pœnes acta pro suo interesse tanquam Dominus directus rei emphytheoticæ agitata inter emphytheotam secularem conuentum, & Actorem Monasterium super seruitutibus amouē

dis, an latis sententijs conformibus impeditis ob cõparationem Clerici possit petere declinatoriam fori ad eius Iudicem competentem; fuit decifum quod non, ex quo spontè cõparuit, coram seculari super reuocatione sententiarum, nec posset retrocedere in praiudicium aliorum Afflicti. decif. 380. à num. 8. ad finem de qua decisione mentionem facit Grammat. in cap. Regni omnis prædatio in princip. licet non alleget Afflicti. hic, & Amed. de Ponte de laudem. titul. quid sit Iud. in caus. feud. num. 53. in fin. Marc. Anto. Peregrina. decif. Patauiz 6. num. 4.

Clericus beneficiatus non incidens continuò in habitu, & tonsura non amittit priuilegium fori quod procedit etiam in eo qui antequam habuisset miores ordines acquisiuisset beneficium, nam si is non iocesserit in habitu continuè priuilegium fori non amitteret dummodo postea statotis temporibus priusquam caperetur à Iudice Laico fuerit ad ordines promotus, & ita fuisse decifum tradit Vrsill. decif. 24. num. 19.

Clericus disponens etiam in beneficium Ecclesiæ de omnibus bonis paternis antiquis, an valeat in praiudicium agnatorum; fuit decifum valere, & sic actiue secus passiuè vt puta si à laico fuerit facta talis dispositio in Clericum vel Ecclesiā, vt tradit Vrsill. decif. 310. in fine Franch. decif. 411. nu. 3. & seq. Molles. in Comment. ad Consue. Neap. par. 2. q. 7. num. 15.

Clericus an admittatur ad excusandum illum pro quo non potest esse procurator vt pro coniunctis; fuit determinatum quod admittatur tanquam minus malū And. in const. edictorum col. 3. vers. de Infame non est mirum.

Clericus litigans in foro seculari cum con sanguineo, an cogatur compromittere iuxta formam Reg. Pragmaticæ super cõ sanguineum laicum id fuisset oppositum; fuit decifum in S. C. causam debere compromitti Capyc. decif. 66. quem citat Troy. in Pragm. 20. de compromiss. post num. 14. Maxill. in Consuetud. Bari Rub.

Rub. de Iure prothom. S. colonus nu. 34. Tapia in constit. odiabit num. 3. Borrel. de compromiss. S. 1. gloss. 3. num. 224. Vrsill. dec. 46. num. 9. Riccius collect. dec. 710. & 79.

Clericus an possit de eius bonis disponere in vltima voluntate contra formam consuetudinis Neapolitanæ; fuit decisum quod sic Capyc. dec. 98. in princ. quem citat Franch. dec. 285. num. 6. & dec. 412. Vrsill. dec. 310. num. 3. ubi ponit decisiones consimiles vt supra eo. verbo Clericus, & Molfesius in Comm. ad Consuet. Neap. p. 2. q. 7. nu. 15. & seq. Ricc. in collect. dec. 172.

Clericus in minoribus constitutus inquisitus, & carceratus in Curia seculari an debeat remitti ad Iudicem Ecclesiasticum ipso petente etiam per literas significatorias Vicarij Episcopi fidem facientes de Clericatu in minoribus cum opponeretur quod se immiscuerit enormibus nec appareret de monitione facta, & non est dubium iuxta opinionem antiquorum quod Clerici isti enormibus se immiscendo contraria irreparabilia clericatui non debent gaudere privilegio clericorum citra monitionem, quoniam eo ipso facto punirentur, secus si enormibus non se immiscerint, nec penitus contraria clericatui, tunc enim essent monendi, & ad hoc vt perdant privilegium fori sex requiruntur. Primo quod non incidant in habitum, & tonsuram; Secundo quod ingerant se enormibus; Tertio quod in illis frequentauerint; Quarto quod in illis deprehendantur; Quinto quod fuerint moniti; Sexto quod post monitionem fuerint incorrigibiles, & licet hæc omnia requirantur in clericis constitutis in maioribus, secus tamen in minoribus, nam tunc quatuor ex eis requirerentur, tandem in prædictis concluditur Clericos ipsos in minoribus qui enormitatibus dimisso habitu, vel tonsura, & moniti non debeant gaudere privilegio fori; quia tunc censentur laici, quare iuste detineri debent tales clerici, & propterea qui volunt gaudere tali privilegio teneantur perseverare, & incedere cum clericali habitu, &

sacerdotali tonsura, ac diuinis officiis quibuslibet diebus Dominicis, & festiuis horis consuetis cum suo pelliceo personaliter inessere Capyc. dec. 161. Iul. Clar. in S. fin. quest. 36. num. 19. Reg. de Ponte conf. 14. nu. 10. Mastrill. dec. 112. nu. 1. Petr. Caball. Resol. crimin. cent. 1. cas. 60. nu. 17. & seq.

Clericus an succedat in feudo si tempore mortis testatoris reperitur clericus, & post litem motam re non integra dimiserit habitum, & clericatum; fuit decisum contra Clericum in Regia Camera Io. Felix de Scala Leone in addit. ad proem. Caroli in Consuet. incip. exceptio clericatus fol. 30. tamen Reg. de Ponte in tract. de Potest. Proregis tit. 7. S. 4. nu. 7. & seq. immemor huius decisionis tradit fuisse alias decisum in causa Marchionis Briatici vt si quis ante delationem feudi reperitur clericus succedat in eo si re integra ante habitum feudi questio nem habitum dimiserit, & ita decedit num. 13. & in repet. Rub. de success. feud. lect. 10. num. 35. & melius in dec. 4. per totam.

Clericus beneficiatus an petendo inuestituram feudi fratris præmortui videatur renunciasse clericatui, & beneficio; concluditur in hoc casu, quod requiratur expressa renunciatio, cum sint contraria ad inuicem, tamen quia clericus petijt terminum ad deliberandum; fuit concessa dilatio sex mensium per Proregem ad deliberandum Anna in alleg. 98. Reg. de Ponte dec. 4. nu. 15.

Clericus an possit pro vulneribus sibi illatis per alium Ciuem sui loci laicum causam agere in M. C. V. concluditur quod sic per Ann. in alleg. 146. quem citat Viuius dec. 17. nu. 3. & ita in facti contingentia fuisse decisum per S. C. refert Fabius de Anna in addit. dictæ allegat. Incip. hanc allegationem.

Clericus an possit pro offensionibus suæ personæ illatis per laicum Vassallum Baronis habentis privilegium à Rege cum clausula derogatoria l. vnica C. quando Imp. inter pupil. & uid. agere in M. C. fuit decisum quod non vt in duabus causis censet

tenset fuisse decifum Fab. de Anna in. addit. ad alleg. fui genitoris 146. incip. vide Conar.

Clericus effectus post commissum delictum antequam emiserit votum clericatus an sit remittendus ad Iudicem Ecclesiasticum; fuit decifum quod sic Anna in sing. 130. clericus Carol. Tapia in annot. ad const. de personis no. 35.

Clericus adhuc vt amittat priuilegium clericale requiritur, vt scuis, & enormibus se immiscat, habitum militare assumendo, & ita pluries iuxta opinionem Alex. per S.C. & M.C. fuit decifum Gram. in constitut. de personis clericorum sub num. 6. vers. decimo vbicunque quem sequitur Iul. Clar. in S. fin. q. 36. nu. 19. in medio, & dixi supra vers. clericus, & infra verbo monitio.

Clericus agens pro rebus proprijs non Ecclesie, an habeat sui priuilegium; fuit decifum in Sac. Conf. in duabus causis quod non Grammat. in ritu 28. Mag. Cur. Vic. incip. item clericus pupillus v. dua fol. 156. atego de hac decif. meminit Foller. in ritu incip. item si clerici de rebus ecclesiasticis fol. 83. vbi refert ritum contrarium dicere iuxta mentem Grammat. ibi, & dum Auditores voluerint practicare contrarium vt gaudere debeat clericus fuit appellatum ad Mag. Cur. Vic. & fuit declaratum non competere priuilegium clerico pro rebus proprijs, & in alia constit. incip. statuimus vt M. nostra in tit. de Magistro Iustitiano nu. 22. vbi predicta limitat in clericis regularibus, & monachis quia ipsi acquirunt monasterio, & iuxta primam decif. pluries fuisse decifum in S.C. refert Maffullus ad Capyc. dec. 160. nu. 6.

Clericus testando an ligetur consuetudine Neapolitana; fuit decifum pluries in S.C. quod non Vincentius de Franch. in. addit. ad consuetud. si quis vel si qua incip. vide Capyc. decif. 98. fol. 147. Molfes. in consuet. Neap. par. 2. quæst. 7. num. 15.

Clericus mandans aliquem occidi per assassinum mediante pecunia si tamen non fuerit homicidium sequutum qua poena

sit puniendus; fuit factio verbo in Collaterali Consilio decretum, pecunialiter puniendum, & ita exequutum, & ad compositionem admissus soluendam Reuerendissimæ Curie Grammat. in voto 8. conditoris machinæ &c. quem citat Iul. Clar. in S. fin. quæst. 92. num. 2. & quæst. 36. num. 2. Anto. Gabriel. lib. 7. tit. de maleficijs conclus. 1. Muscatell. in pract. crimin. Rub. de homicid. med. assass. num. 86. Petr. Caball. in tract. de omni genere homicid. sub nu. 507. & seq.

Clericus inquisitus de tentato assassinio per tres testes deponentes ab ipso fuisse tentatos de assassinio in personam alicuius mediante pecunia cum postea fuit reperiens occisus à nonnullis cum interuentu, & assistentia fratrum clerici, an sit remittendus ad Iudicem Ecclesiasticum; fuit per Mag. Cur. Vic. cum interuentu Regentis Regiam Cancellariam superfluum in remissione liberatus tamen à carceribus sub fideiussoribus Grammat. in voto 11. tremendi Dei presidio, quem citat Iul. Clar. in S. fin. quæst. 36. num. 2. Prosp. Farinac. de inquisit. quæst. 8. num. 86. & in titul. de opposit. contra examen testium quæst. 72. num. 123. Anto. Gabriel. lib. 1. titul. de testib. conclus. 1. num. 23. Petr. Caball. in tract. de omni genere homicid. sub n. 516. & seq. Farinac. conf. 10.

Clericus si passus fuerit tacito clericatu tamen ex primo decreto, quam ex secundo exequutionem fieri in eius bonis vocatus in Iudicio, nec recognoscendo scripturam suæ manus, quamvis ultimo comparuerit allegando esse clericum, an acta facta erint retractanda, & exequutio facta restituenda, nec non ad partis expensas refarciendum condemnandus; fuit per Mag. Cur. Vic. prouisum quod exequutio retractetur, & restitatur eidem clerico super vera refectione expensarum esse adeundum Iudicem Ecclesiasticum qui providere habeat super predictis Grammat. in vot. 18. redemptoris gentium suffragio, quem citat Iul. Clarus in S. fin. q. 36. nu. 4. & 9.

Clericus inquisitus pro aliquo crimine si citatus

tatus per Iudicem laicum comparuerit in habitu, & confusa petendo se remitti ad Iudicem Ecclesiasticum licet antea non inceserit, an sit remittendus; fuit in pluribus causis decifum per Mag. Cur. Vic. esse remittendum ad Iudicem Ecclesiasticum, & per Sac. Conf. confirmatum, Grammat. in voto 33. redemptoris gentium suffragio &c. quem citat Foller. in pract. crimin. rub. audiantur excusatores num. 47. Iul. Clar. S. homicidium num. 4. & in S. fin. q. 36. nu. 18. Foller. in constit. de personis nu. 20. Campagn. in extr. uag. clementis de vita, & honest. cler. nu. 13. Vinius in Sylua Comun. opin. opinio. 106. clerici à potestate.

Clericus qui à Rege non à Papa pensionē habet, si fuerit inquisitus de homicidio an sit remittendus, fuit decifum quod sic per M. C. V. facto verbo in Collaterali Consilio Reg. de Ponte in conf. 24. arbitror num. 31. Addentes ad Summam Bullarj Stephani Quarantz in titul. Gecorum ritus fol. 275. Et ita concurrentibus.

Clericus laicus conueniens in Curia seculari, an teneatur satisfacere iuxta formā Regis Pragmaticæ; concluditur quod non, & licet per clericum fuisset cautio prestita de debito non tamen de pœna, ad quam de Iure non tenebatur, Viceprothonotarius noluit aperire, hanc portam aduersus Pragmaticam ob infinitas fraudes vnde fecit partes concordare; Minad. dec. 4. quidam Clericus Hieronym. Campanil. in addit. ad Oliuam super ritu 4. Curia Archiep. Neap. sub num. 19.

Clericus litigans in simul cum laicis an coram Iudice seculari sit Indicandus, vel remittendus regulariter in S. C. seruatum, & Indicatum, fuit vt laici retinentur & clerici remittuntur ex decif. per Grammat. decif. 21. num. 9. Capyc. decif. 197. nu. 7. quos citat Carol. Tap. in annot. ad constit. de Burgenfaticis num. 13. Muscarell. in praxi S. C. lib. 1. p. 3. glof. nomi net num. 5. Nunt. Tartagl. in praxi ciuili. par. 2. nu. 4.

Clericus si dimisso habitu clericali homici-

dium commiserit, & in actu auspigerit seculari habitu indutus, an sit remittendus ad Iudicem Ecclesiasticum; fuit decifum in Sac. Conf. quod sic quia fuit habitum pro vero non habuisse animum dimittendi habitum, sed potius deponendi vt comodius secularium committeret Carol. Tapia in Iure Regni in annot. ad constit. de personis nu. 25.

Clericus degradatus qualiter sit puniendus à Iudice laico cui fuit remissus à Curia Clericali, per Mag. Cur. Vic. fuit condemnatus ad mortem, & pendente appellatione dum esset de prædictis dubitarum qualiter Iudex secularis deberet exequi suam sententiam; fuit decifum, discussis omnibus difficultatibus facta relatione in Collaterali Consilio in fauorem Inquisiti, qui postea fuit condemnatus ad pœnam extraordinariam, & non ordinariam, vt prætendebatur per fiscum Carol. Tap. in opere Iuris Regni in annot. ad constit. de personis nu. 37. & seq.

Clericus si se obligauerit soluere aliquā certa die, & deinde Laicus effectus, & citatus per Iudicem super tenore Instrumenti, an debet remitti ad Iudicem Ecclesiasticum, fuit decifum quod sic si tamen fuisset ab eo præuentus tempore clericatus, Franc. de Iudice in pract. de liquidat. Instrumen. confid. 4. num. 71. eum citat Ioan. Paul. Galter. in pract. crimin. Instrument. in secunda tertie partis num. 13.

Clericus citatus vt laicus per Iudicem laicum; si non comparuerit an contumax reputari debeat elapso termino iuxta ritum M. C. V. ita quod si lapso termino comparuerit formiter fennara forma allegati ritus omnia acta facta à Iudice laico vt incompetenti sit remittendus ad eius Iudicem Ecclesiasticum; concluditur Ritum prædictum formam comparendi, tantum ostendit verumtamen si elapso termino comparuerit nulla habebitur ratio de actis, contumacijs, & bannis contra ipsum factis, ita vt omnino remittendus erit ad suum Iudicem prout vt in M. C. V. fuit in cōtingenti casu pronupciarum, vt per Grammat. in conf. 1. de

de foriudicat. post eius decif. num. 36. & seq. cum citat Foller. in praxi crimin. Rub. Audiant. excusat. sub num. 39. in medio.

Clericus siue praelatus diffamans an conueniri debeat coram Iudice laico, Capyci. decif. 18. num. 7. & 8. tenet quod sic, & ita alias dum de Mense Decēbris 1518. esset quæstio inter Dominam de Duce cum Anto. de Anna de Sueffa referente D. Nicolao Mayorano fuit decifum in S. C. Aduario Francisco Cappellano vt refert Aloy. de Leo in l. diffamari nu. 2. C. de Ingen. manum.

Clericus citatus per citationem si sua putauerit interesse ad Instantiam alicuius creditoris petentis assistentiam super bonis à clerico possis, an comparendo coram Iudice laico, & petendo se remitti ad Iudicem Ecclesiasticum tanquam conuentus in actione reali sit remittendus, concluditur ex pluribus quod sic & ita fuit pronunciatum in contingenti casu per Curiam Melitani, & idem in causa appellationis confirmatum per Sac. Conf. vt refert Maranta in conf. 37. Venerabilis Dominus ubi in fine ait quæ sententia, fuit confirmata in causa appellationis per Regiale Consilium in Ciuitate Neapolis.

Clericus ob crimen læsæ Maiestatis an possit puniri per Iudicem secularem priscis temporibus, fuit obseruatum vt contra clericum pro tali crimine possit procedi vnde fuit clericus tortus, & decapitatus Petrus de Monteforte in Constit. Regni de personis in principio quem citat Fran. ch. decif. 691. sub num. 1. & ait idem fuisse obseruatum tempore Principis Salerni ubi respondit ad istam decisionem annuens contrarium fuisse decifum vt à Iudice Ecclesiastico puniri possit vt supra eo verbo clericus, & memini in tali crimine fuisse annis elapsis contra clericos, & Monachos processum per Iudicem laicum, insimul cum Iudice Ecclesiastico in rebellionē Calabriae Ultra de qua meminuit Tapia in d. constit. & clericus fuit suspensus, Monachus verò in perpetuum carcerem mancipatus ubi adhuc perma-

net cum licentia S. P. de quo extat optima decif. nona Reg. de Ponte nouissimè impressa.

Clericus in minoribus constitutus si fuerit repertus cum armis prohibitis in veste seculari, & probatum per certum tempus antea dimisisse habitum clericalem immiscendo se enormibus, imò Episcopum antea lacerasse biretum ob malos mores an sit remittendus ad Episcopum non aliter petentem remissionem; fuit decifum in Regia Audientia Bari non esse remittendum, & ita confirmatum per S. R. C. Viuius decif. 512. num. 1. & 12.

Collatio an impediatur inter fratres ex coactione; fuit decifum quod sic Anna in sing. 94. collatio.

Collecta an soluatur pro feudo quaternato; concluditur quod non, nec gabella de fructibus, & ita seruari in Regia Camera Summarie tradit Anna in singul. 93. collecta.

Collectæ an debeantur Baroni si in possessione exigendi diu steterit etiam accidentibus scripturis probantibus eas non obstante libertate præsumpta ab Vniuersitate petente se à prædictis absolui; fuit decifum in fauorem Baronis Franch. decif. 56. Fab. de Anna conf. 110. num. 64. Ioan. Franc. Capiblan. in pragm. 1. de Baron. num. 88. & num. 162. Riccius col. lect. dec. 233. Alex. Rauden. decif. Pisan. 5. num. 64.

Collectæ an sint soluendæ per forenses pro bonis possis in alieno territorio, & in æstimo allibratis dum dubitaretur esse territoria communia inter ipsas Vniuersitates, neque inter eas nunquam fuerat distinctio, Secundo ob præscriptionem iuris non soluendi, Tertio æstentis oneribus ipsorum Forensium in proprio domicilio sufferentibus pro bonis ipsis cum duplici onere grauari non deberetur, concluditur in fauorem forensium Fab. de Anna in conf. 59. dum Vniuersitas S. Manghi, & idem in apostilla post argumenta consiliorum in 2. vol. impressa. incip. Audiui aliquos qui magis aliena scripta, ait casus 59. decifus contra Consilium

filium ex multis quæ hic non dicuntur, sed pendet reclamatio.

Colonus partiaris vendito fundo an habeat portionem fructuum; fuit decifum quod non Franch. decif. 334. Mat. Anto. Peregrin. in tra& de fideicommissi. artic. 49. c. in tertio autem tempore n. 92. Surdus dec. 265. nu. 10. Mantua Riccius in collect. dec. 631.

Colonus anni præcedentis pensionem volens illam soluere quam nouus an possit per Dominum expelli; fuit decifum quod si colonus anni præcedentis vult tantum soluere quantum nouus de pensione, Dominus fundi non potest ipsum expellere secus si voluerit tenere fundum pro se iure domini; quia tunc poterit ipsum expellere Afflic. decif. 238. Franch. decif. 406. multis tamen rationibus confutatur hæc decifio per Fab. de Anna conf. 77. dum conductor num. 16. & seq. & demum concludit nouissimè contra ipsum fuisse decifum, vt patet infra. ver. conductor de Afflic. commemorat Reg. de Ponte in conf. 23. annuens sub num. 14. ipsum loqui in terminis cõsue. Neap. non in terminis Iuris communis.

Collusio an reddat sententiam nullam; fuit alias decifum per S. C. non tantum collusionem annullare sententiâ respectu tertij, sed etiam respectu eiusdem colludentis vt refert Fab. de Anna in cõf. 104. nullitates nu. 22. vbi nu. 23. in facto occurrenti, refert fuisse decifum quod suspensa executione sententiæ partes audiantur, & latè Io. Andr. de Georg. Collega. in alleg. 36. creditores, & num. 13. ponit decisionem Io. Franc. del Castillo decif. Sicil. 72. num. 15. & seq. & melius decif. 88. num. 22.

Comes Dux creatus eodem die cum alio Duce simpliciter quis eorum præcedere debeat, fuit decifum præferri Comitem ipsum Ducem creatum Franch. dec. 365. Fab. de Anna in conf. 40. num. 32. Ricc. collect. de. if. 147.

Comercij vim an habeat immisso frumenti de ordine Illustrissimi Proregis Regni ex diuersis partibus extraneis in Ciuitatem Neap. vt uberiorè panis copia Ci-

ues affluant, & successiue in ijs ius vedium sicut sicut habet contra immittentes frumentum, fuit diuersimodè iudicatum in Reg. Cam. Summaria, quando quidem contra sicut, & alias contra immittentes licet in Collaterali Consilio pendear decifio vt refert Mutius Surgens in annot. ad opus eius fratris de Neap. Illust. cap. 24. sub num. 1. fol. 418. incip. Cassiod. in forma, & latius profequitur sub nu. 18. fol. 426. vers. etenim, huius articuli decifio, & seq. vbi iura Ciuitatis defendendo factum disceditur, Condemnatorius alicuius Ecclesiæ an possit agere pro fructibus prædecessoris tempore exactionis, nec prædecessori ipsi consignatis; fuit decifum quod sic pro commendatario Capyc. decif. 3. Anro. Gabriel lib. 5. titul. de resit. spoliat. conclus. 5. num. 14.

Commisarius nouus an debeat iterum citare partem absentem, & contumacem, stante citatione prius facta ad omnes actus; concluditur quod sic, & ira fuit pluries obseruatum in S. C. in pluribus causis Minad. decif. 28 fuit dubitatum, Franch. decif. 457. eum citat Masullus in addit. ad Capyc. decif. 136. num. 3. vbi refert in simili causa fuisse decifum in Sac. Conf. ad relationem Mag. Cur. Vic. Rouit. in pragmat. 4. de ordi. ludic. num. 2. Hieronymi. Campanil. in addit. ad Oliuam super ritu 2. Cur. Archiep. Neap. sub num. 7.

Communio facta inter duas Vniuersitates citrà Regium, assensum, an possit præscribi longissimo tempore; fuit decifum, communionem ipsam esse ipso iure nullam ex defectu Regij assensus non obstante præscriptione longissimi temporis octuaginta annorum, vt in illo facto altercabatur, verum si possessio fuisset probata centum annorum, vel tanti temporis cuius initij memoria hominum non extitit, ista præscriptio operaretur vim Regij assensus, & constituti, Afflic. decif. 254. Iul. Clar. §. feudum quæst. 44. num. 4. Flamin. Chart. decif. Ianuc. 7. num. 2. Marant. in tra& de multipli. alienat. nu. 309. Paris. conf. 15. vol. 1. num. 13. & conf.

conf. 101. num. 17. Hieronym. de Laurent. dec. Auenion. 215. num. 26. Barmma car. in c. si quis per triginta q. 8. si de feud. defu. contro.

Communio, seu communicatio Ciuitatum, terrarum, oppidorum, atque feudorum, præscriptione immemorabili vel priuilegio Regis conquiritur, imò etiam filiatione siue potius dependentia, vt puta, si aliqua villa ex aliqua Ciuitate originem duxerit, ita tamen pro vnica Vniuersitate censeatur quamuis diuise, sed quid si essent diuersæ Iurisdictionis, & si vna ab alia originem habuerit, fuit in S. C. Iudicatum quod sic in fauorem Vniuersitatis dependentis ab alia vt tradit Reg. Tap. in 4. p. Iuris Regni sub tit. de commun. territ. in commeto Cap. Regni Põdus equum nu. 13.

Comparere de sero ex ritibus M. C. V. licet vni pro omnibus citatis an procedat vno requisito tantum, ita quod non requisitus comparando excuset requisitum; fuit decifum quod nõ Franch. dec. 685.

Comparere per procuratorem citatus ad Informandum licet nõ possit, tamen quãdo effect numerus denarius secus esset, vnde de in facti contingentia quidam Inquisiti recusantes cõparere personaliter prærendentes posse per procuratorem cõparere ad Informandum, & tandem per M. C. fuerunt compulsi personaliter comparere, & informare Gram. in const. generalia lura nu. 13.

Comparatio literarum sola an sufficiat ad condemnandum existentibus multis partibus debitoris, exiguum summam contententibus; fuit decifum quod sic Anna in sing. 374. partit.

Comparitio vnus ex debitoribus tempore liquidationis operatur vt Carceres cuiusque etiam respectu aliorum, sed liquidatione facta si comparuerit de sero, & ad primam deinde cum supplicatione, retardabitur exequutio quodã comparẽtem, & quodã alios M. C. V. solet expedire literas exequutoriales, vt in facto fuit determinatum Franc. Mazzia in addit. ad Franc. Ant. de Iudice in eius pract. de liquid. & exequut. instrum. in considerat.

4. sub num. 36. incip. adde quod si vnus. Comparitio sola in literis missis, siue epistolis an sufficiat; fuit decifum quod sic Vrsill. dec. 181. sub nu. 12.

Compensatio siue retentio crediti, & debiti an admittatur si creditor Titij hæredis esset vigore cessionum Iurum à creditoribus testatoris esset pariter debitor in re situendo bona Titij ad instantiam creditorum Titij oppugnantibus ipsis; fuit decifum quod nõ ex quo isti creditores Titij habebant obligata bona Titij etiã prima nomine Titij Franch. dec. 53. Nunt. Pellic. in consuet. Auer. c. 7. nu. 166.

Compensatio an admittatur aduersus sententiam condemnatoriam ex instrumẽto mutui non obstante quod sententia transierit in re Iudicatã; fuit decifum quod sic Afflic. dec. 121. nu. 1. & 2. licet; Franch. dec. 527. num. 3. videatur impugnare istam decif. licet à Reg. de Põte conf. 75. num. 8. citetur & confirmetur exequutio compensatio ipsa ipso Iure inducitur, & penitus omnis actio extinguitur quando fieri contingit ipso Iure absque ministerio hominis Viuius in Sylua com. opin. 114. compensatio. nu. 2. Ioseph de Sesse dec. Aragon. 88. nu. 3.

Compensatio an admittatur post sententiã transactam in rem Iudicatã; fuit decifum quod sic Afflic. dec. 121. nu. 3. Muscarell. in praxi S. C. lib. 2. p. 3. Glof. seruata nu. 125. Paris. conf. 121. vol. 1. nu. 18.

Compensatio an admittatur aduersus Instrumentum dotale contra quod ex consuetudine nil possit opponi, si fuerit renuñciatũ tali exceptioni; fuit decifum quod possit admitti non obstante tali renuñtatione Afflic. dec. 121. nu. 4. 5. & 6. Nunt. Pellic. in consuet. Auerse c. 9. nu. 86. Bernard. Pand. de reassumpt. Instru. p. 5. nu. 21. Io. Camill. Biloct. in tract. de absolut. Iuram. lib. 2. cap. 16. num. 9. Puteus dec. Rom. 452. p. 2. Surd. in tract. de aliment. tit. 8. priuileg. 53. Molfes. in Comment. ad Consuet. Neap. par. 4. quæst. 1. de renunt. num. 17. Cornazan. in decif. Luce. 94. num. 10.

Compensatio an fieri possit contra fiscum per debitorem vnus stationis, & cre-

K

cre-

creditorem in alia statione, quamvis de Iure fieri non possit non ex consuetudine fieri solet; ideo fuit decifum etiam de mandato Regis attenda tali consuetudine quod admitteretur compensatio Afflic. dec. 192. Bartagli. ad Cin. in l. 1. C. de compensat.

Compensatio an admittatur prætextu expensarum factarum pro alimentis adricis non tamen plenè probatarum aduersus Instrumentum liquidum; fuit conclusum quod non Afflic. decif. 381. à num. 6. & seq.

Compensatio an possit opponi post conclusum in causa, imò in causa appellationis; fuit decifum quod sic in dictis casibus extat particulares decisiones traditæ per Vrsill. dec. 121. nu. 6.

Compensatio opponi an possit ut militet si facta donatione insolutum annuorum introituum licet absque assensu per Titium in beneficium Seij fratris, & reuocata datione insolutum ob defectum assensus inter has moras creditor Seij in possessione ipsorum introituum tanquam hypothecatorum per Scium immitteretur, & dum pro recuperatione ipsorum ageretur per Titium creditor ipse opposuerit de prætio asserendo posse illud prætium sibi hypothecatum retinere an tamen prætenfum creditum; fuit decifum prædictum Titium potuisse retinere pro ea quantitate, quæ debebatur per Scium, & sic ante creditum illius creditoris, & proinde ipsum condemnari ad restituendum introitus feudales Anna in allegat. 86.

Compensatio an opponi possit à creditore in actione personali pro fructibus rei et debitis cum melioratione rei contra alium creditorem in actione hypothecaria super melioratione, non fuit decifum licet ibi forma tradatur quomodo sententia in his versari debeat Franch. decisio. 527.

Compensare an possit creditor debitor effectus eiusdem debitoris intrans in hypothecam quam ipsemet habet contra eundem vel saltem nomen suum retinere; aut debitum cum debito compensa-

re, si fuerit prohibitus occasione contractus in quo renuntiavit omni legum auxilio, & omnibus exceptionibus, & sic retinere prohibetur; fuit decifum contra ipsum creditorem compensare volentem Capyc. dec. 88. in fine.

Compensationem an debitor conuentus qui promisit soluere cum Iuramento opponere possit debiti cessi; fuit decifum, stante paupertate posse opponere Afflic. decif. 163. sub num. 4. Berard. Pand. de Reassumpt. Instrument. part. 5. numer. 20.

Compensationis exceptio, an possit opponi aduersus creditorem agentem pro debito promisso cum Iuramento; fuit decifum quod si debitor esset pauper cum effectu exceptio talis admitti deberet; secus si esset diues, Afflic. dec. 163. cum citat Thesaur. dec. pedemont. 221. in prin. Paris. conf. 121. vol. 1. nu. 24.

Compensationis exceptio opposita aduersus executionem sententiae S. C. an admittatur licet offeratur in promptu probari per testes, & scripturas; fuit votatum quod procedatur ad executionem sententiae reiecta tali exceptione Capyc. dec. 167. in prin. Vrsill. decif. 231. nu. 5. Muscatell. in praxi S. C. lib. 2. p. 3. Glossuata nu. 125. Peguera decif. 173. Castroni.

Compositio facta parte non concordata, an valeat; fuit per Sac. Conf. reuocata talis compositio, ita ut nec fieri possit salvo Iure partis, Grammat. in ritu Mag. Cur. Incip. quod Curia ipsa nunquam componit fol. 153. atego de compos. par. post num. 4. allegat. per Nunt. Tartagl. in pragmat. fin. de composit. num. 13. & Iul. Clar. in §. fin. quest. 59. sub num. 3. Prosp. Farinac. in titul. de inquisit. quest. 5. num. 12. & Reg. de Ponte in tract. de Potest. Proreg. Rub. de prouis. fieri solit. §. 4. num. 6. & seq. dicit deinde fuisse reuocatam compositionem factam à Prorege absque partis remissione per Consilium Italix Hispanie residetem annuens ex causa publicæ utilitatis quandoque fieri posse per Proregem, & hanc opinionem sequitur Nunt. Tartagl. in

in prag. fin. de composit. nu. 13. subdens ita communiter praticari.

Compositio per Mag. Cur. Vic. an fieri possit super homicidio sine Regia dispensatione parte tamen concordata; fuit decifum posse fieri talem compositionem attentis rationibus cumulatis per Afflic. dec. 287. quem citat Prosp. Farinac. in tit. de Inquisit. quæst. 10. num. 84. Ioan. Franc. Capiblan. in prag. 6. num. 22. de Baron.

Coposio an fieri debeat nõ obstat remissione filiorum spuriorum; fuit decifum quod non ex quo ipsi non prohibentur accusare Vrsil. dec. 96. nu. 17.

Componi an possit crimen raptus disponitur in cap. Regni vt sine mortalis quod non ibi in S. pro his autem omnibus; tamen in contingentia facti stante partis remissione fuit ex gratia Protegis admiffa compositio, quia erat filius Actuarius S. C. optimi viri Gram. in consl. Capitalem penam nu. 1.

Compromittere an possit Curator bonorum hæreditatis iacentis; fuit praticatum in S. C. quod sic Anna in sing. 121. Curator.

Compromissum an fieri possit in personam Iudicis ordinarij; fuit; obseruatum pluries in S. C. quod sic Anna in sing. 114. compromissum.

Compromissum factum de iure tantum, & arbitri contra ius pronunciantes an valeat tale landum; fuit decifum esse exequendum Anna in sing. 111. compromissum.

Compromissum petrum per primogenitum iuxta Regiam Pragmaticam inter coniunctos liem habentem cum secundogenito petenti vitam, & militiam, an ritè procedat dum in dicta pragmatica exerceatur causa feudalis; fuit decifum non esse locum compromisso, sed quando alia quæstio oriretur hoc est de quantitate vite, & militie locum haberet compromissum Afflic. decif. 43. commemorat glof. in d. prag. vers. adde quod causa Anna in repet. const. constitutionem diuiz memorie nu. 284. Borrell. de compromissis S. 2. glof. 1. nu. 132. Ricc. in col-

lect. dec. 26. & 79. Oñt. Bammac. in c. omnes filij nu. 70. si de feud. def. contro.

Compromissum factum inter coniunctos iuxta pragmaticam auctoritate Iudicis præcipientis, si fuerit expiratum, an partes cogendæ sint iterum compromittere per Iudicem vna ex eis instante; fuit decifum quod non Afflic. decif. 46. Anna in sing. 109. compromissum, Grammat. in addit. ad eandem decif. Afflic. & in commento dictæ Pragmat. odia litium nu. 5. aserit solum his fuisse permiffum compromitti referendo decisiones Marant. par. 6. in 2. actu nu. 4. Tapia in pragmat. odia litium nu. 11. de arbit. Aloy. de Leo l. vt inter C. de Sacros. Eccl. nu. 47. Borrell. de compromissis S. 2. glof. 3. num. 13. Muscatell. in praxi S. C. lib. 1. glof. gradum in 2. p. nu. 3. & 34. Riccius in collect. dec. 79.

Compromissum super vita, & militia factum absque Regio assensu, an laudum inde sequutū quamuis homologatum valeat; fuit decifum quod non Afflic. dec. 138. in princ. Tapia in consl. odia litium nu. 18.

Compromissum super taxatione vite, & militie vt si fuerit plus vel minus an laudum inde sequutum sit validum; fuit bis decifum valere vtrumque Afflic. decif. 138. nu. 3. Anna in consl. constitutionem diuiz memorie nu. 284. Io. Thom. de Marin. in tract. de gener. & qual. feud. tit. 2. de feud. ex pacto, & prouid. antiq. siue pater. in 2. par. incip. constitutio Regni nu. 26. fol. 40.

Compromissum si fuerit factum in duos arbitros, an facta illius prorogatione per partes compromittentes in vnum ipsorum censeatur vetus vel nouum compromissum; fuit decifum esse nouum compromissum Afflic. dec. 148. nu. 1. & 2.

Compromissum an peti possit a consanguineo conuencto post datum terminum in causa in qua erat contumax; fuit decifum quod non Afflic. dec. 185. commemorat Glof. in d. pragmat. odia litium vers. & quod hæc & ibi Gram. n. 4. Muscatell. in praxi S. C. p. 2. glof. gradum nu. 12. Borrell. de compromissis S. 2. glof. 2. nu. 31.

Compromissum inter coniunctos an impediat

diatur fieri negata coniunctione seu con-
sanguinitate, per alteram partem; quam-
vis in hoc concludatur, quod si dubita-
tio versatur super facto, quod quis non
sit filius illius de cuius hereditate agi-
tur, vel non sit legitimus, & sic negatur
matrimonium, vel mulier non fuit despo-
sata, tunc Iudex incidenter cognoscit de
spiritualitate, aut verò versatur super lu-
re, vt si dubitaretur an si matrimonium
fuerit legitimum, vel non, an tales fuerint
habiles tunc ad Iudicem Ecclesiasticum
deberet remitti cognitio quare articulus
non fuit decisis, sed superfluum in cau-
sa attenta significatoria Ecclesiastici lu-
dicis Cappy. decif. 7. & supra verbo arti-
culus Aloy. de Leo l. 1. C. de ord. cogn.
nu. 5. Ricc. in collect. dec. 79.

Compromissum an fieri debeat vbi agitur
ex testamento licet sit liquidandum per
probationem mortis testatoris, & adicio-
nem hereditatis; fuit decifum quod non
sit locus compromisso Cappy. dec. 48. Ma-
xill. in consuet. Bari Rub. de donat. int.
vir. & vxor. §. marito uum. 22. Borrell. de
compromiss. §. 2. Glof. 1. nu. 169. Ioseph
de Rustici in quodā cons. post eius tract.
an & quando lib. in cond. pos. voc. Im-
presso incip. testamento condito nu. 86.

Compromissum an peti possit post dationē
tennini, & licet de iure communi fieri
possit lite contestata, tamen ante publica-
tionem; in Regno autem etiam post datio-
nem termini ad probandum dummodo
non sit vterius processum scilicet ad ci-
tationem testium, vel articulorum presen-
tationem, & ita fuit conclusum Cappy.
dec. 48. nu. 4. & idem in anno 1601. fuit
decifum in S. C. in causa D. Beatrice Pa-
tignæ cum D. Sancio Bastida referente
D. Didaco de vera poenae Romanum vbi
intimato termino fuit petatum compro-
missum illico, & fuit concessum, Vrsill. dec.
185. vide Muscatell. in praxi S. C. lib. 1.
p. 2. glof. gradum nu. 4. & 12.

Compromissum factum per Vniuersitatem
in posse arbitri, an valeat laudum inde
prolatum, si non fuerint requisita in com-
promisso necessaria interuentu, quemad-
modum in alienatione rerum vniuersita-

tis, S. C. per alia media pronunciauit san-
dum nullum videlicet quia habens hic
arbitrari potestatem prorogandi terminū
compromissi dum prorogasset nō intima-
uerat Procuratori Vniuersitatis ipsā pro-
rogationem Cappy. dec. 93. nu. 1. vique
ad 5. Ioseph Ludou. decif. Persu. 2. nu. 1.
Compromissum inter coniunctos lura-
formam Regiæ Pragmaticæ an fieri de-
beat inter fratres quorum vnus vendi-
cat fundum ab altero venditum qui
alias pro defensione emptoris in Iudi-
cio comparuit, concludit Bar. in quest.
3. incip. Pisana Ciuitati &c. quod non
ex quo dicitur necessarij defensor non
voluntarius Sacr. Conf. alias determi-
nauit contra opinionem Bart. ex quo
arbitri in quos debet fieri compromis-
sum inter coniunctos seruata forma,
Regiæ Pragmaticæ sunt arbitri iuris, &
habent iurisdictionem sicut fuit Iudica-
tum in facto relato per Iacob. Anell. de
Boëis in addit. ad Bar. in allegat. quest.
3. vers. S. C.

Compromissum an fieri debeat de alimen-
tis petitis per uxorem fornicatā a fra-
tribus mariti; concluditur quod non, &
ita comuni voto decretum in S. C. Mi-
nad. dec. 3. fuerunt petita, Fab. de Anna
cons. 75. nu. 2. & seq. Rouit. in prag. odia
de arb. nu. 17.

Compromissum an sit faciendum iuxta
formam Regiæ Pragmaticæ inter as-
sines, si fuerit tantum producta copia
Capitulorum reassumpta per Notarium
habentem potestatem reassumendi vt
dicebatur, concluditur ad finem impe-
diendi compromissum sufficere illam
copiam, & ita fuit decretum per Sacr.
Conf. Minad. decif. 11. Thomas, Rouit. in
prag. odia de arb. num. 17. Riccius in
collect. dec. 79.

Compromissum, & si de vita, & militia fie-
ri nequeat, super quæritate tantum cadit
compromissum, quamvis laudo non ob-
stante, Dominus feudi se defendere pos-
sit, & ita in contingenti casu fuit discus-
sum Minad. in constit. in aliquibus ver-
de filiorum nam. 12. & supra eo. verbo
compromissum.

Com-

Compromissum inter affines admittitur vigore Regiæ Pragmaticæ odia lirim, & cessante affinitate cessat dispositio ipsius vt tenet Marant. in specul. part. 6. in tit. de Iuramento in 2. actu subtil. de compromisso num. 15. fol. 381. in paruis quæ citat Io. Petr. Mangrell. ad Bart. in l. qui eorū 5 affinities ff. de postul. vbi subdit idem obseruari hodie in Regno in prædica M.C.V. Neapolitanæ.

Compromissum an petere possit venditor auctor laudatus coniunctus cum Actore: fuit decifum quod sic Vrsill. decif. 15. in fin.

Compromissum super feudo fieri nequit absque Regio Assensu maximè quando esset quæstio iuris, secus facti, & ita pluries fuit per S. C. determinatum Frecc. de Subfeud. lib. 2. in 1. auctor. vers. pluribus autem modis num. 88. Mufcatell. in praxi S. C. lib. 1. par. 2. gloss. gradum num. 49.

Compromissum an fieri possit inter consanguineos super causa spolij de recenti facti: fuit decifum quod non quia incalciscit criminalitati Afflict. decif. 84. licet hic Pisanel. in ad. lit. dicat Sac. Conf. non fuisse motum sub hoc, quia criminalis, sed quia spoliū factum fuerat antè petitionem Compromissi per paucos dies alias malè Afflict. diceret cum agebatur criminaliter Borrell. de compromiss. S. 2. gloss. 1. num. 376. Troy. in pragmat. 20. de compromiss. num. 42. Mufcatell. in praxi Sac. Conf. lib. 1. par. 2. gloss. gradum num. 3. 7. & seq. Riccius collectan. de cif. 79.

Conceptus in Ciuitate si alibi nascatur incidenter an gaudeat ciuitate, & prærogatiuis vbi est conceptus ex dispositio ne iuris qui in utero est pro nato habetur quando de commodo eius tractatur l. qui in vtero vbi Doct. ff. de stat. hom. & ita fuit decifum in Regia Camera Summariz in fauorem conceptorum in Ciuitate licet alibi nati sint, vt Cives iudicentur, & hoc in causa Ioannis Michaelis, Thomæ Antonij, & Francisci Antonij Castaldi fratrum conceptorum in Ciuitate, & a casu natorum in Casali

Arzani die 20. Decembris 1581. panes Ioannem Vincentium Coppulam Aduarium, & iterum in causa Thomæ de Sancto Mangho die 6. Maij 1585. poenes Paulum Palumbum, Ioan. Baptistam Thoro I. C.

Concessio facta à Rege alicui de certa re stabili, an ea destructa, & diruta & eius hæredibus duret talis concessio facta eisdem duret: fuit decifum non licere iterum edificare rem concessam dirutam Affl. dec. 392. à nu. 1. ad nu. 15.

Concessio Aduariatus ab Episcopo facta Magistro actorum ad vitam ipsius Notarij, an teneat si defuncto Episcopo successor reuocauerit: fuit decifum quod non, sed tantum durante vita concedentis non concessionarij Afflict. decif. 101. Anna in singul. 488. successor Hieronym. Campani. ad Oliuam in Ritu 32. Curie Archiepisc. Neap. num. 12. Ioan. Franc. Capiblan. in pragmat. 5. de Baron nu. 60. Puteus decif. Rom 421. par. 1. Riccius in collect. decif. 158. Triuis. d. cif. Venet. 4. lib. 2. num. 19.

Concessio facta ab Ecclesia alicuius rei pro se, & hæredibus quibuscunque an transeat ad Collegium laicorum vel ad aliā Ecclesiam: fuit decifum quod sic Vrsill. decif. 100. Vinus in Sylua Comm. opin. in 248. opin. Emphytheosis in fine.

Concessio exigendi certum quid ex Baiulatione certæ terræ quæ consistit in exactione iuris Scannagij, & iuris Dohanz, si in terra ipsa sit folium talia lura exigij & in Casali adiacenti terræ prædictæ, vnum ipsorum consuevit exigij, an virtute concessionis potest alfringi omnia exigij: fuit decifum quod non, & proinde fuit ab impetitione Casale absolutum Franch. decif. 397. Io. Franc. Capiblan. in pragmat. 8. num. 173. de Baron Io. Francis. del Castillo decif. Siciliæ 66. num. 4.

Concessio rei solitæ concedi licet valeat deinde concedi sine solemnitatibus non alterata forma primæ concessionis, nam tunc alteratur tribus modis circa personas, res, & lura, vt singulariter Vrsill. decif. 305. sub num. 7. & 8: at cum fuisset

concessa res solita concedi cuidam Ecclesie licet primo loco fuisset laico concessa, & sic alterata forma secundae concessionis, ob quod de lure annullari debuerat, ijs non obstantibus fuit decifum contrarium, & vt putat ibidem Vrsill. sub num. 8. & 9. quod res illa erat redditicia alteri Ecclesie, quamuis alienata laico sub illo onere debito illi Ecclesie in defectum laici fuerit alteri Ecclesie concessa, & sic non alterata forma.

Concessio emphytheosis solita concedi pro masculis, si concedatur etiam pro foeminis an vitietur, fuit per Sac. Conf. in causa Sancti Martini iudicatum quod non vitietur Ioan. Anto. Lanar. conf. 47. num. 5. cum citat Odo. Bammacar. in cap. beneficium nu. 32. & 33. si de feud. di. fun. contro. Infra eo. verbo filiarum foeminarum.

Concessio rei ad beneplacitum an possit reuocari sine causa quia in occurrenti facto fuerat concessa res per Regem in qua multas impenas concessionarius fecerat causa habendi possessionem, & postea Rex renouauerat, quamuis fuerat votum per vnum non potuisse reuocari, nisi solutis expensis, alij vero contra vota uerunt, & ita iudicatum refert Capi. dec. 116. lo. Franc. Capiblane. in prag. 7. nu. 22. de Baron. Stephan. Quarant. in summa Bullarij verbo Capit. sed. vac. nu. 3. Vrsill. decif. 91. nu. 8.

Concessio feudi facta à Rege cum potestate vendendi, & donandi an possit fundum receptum pro haeredibus vtriusque sexus arctare ad masculos, & excludere foeminas; fuit decifum quod sic, & ita fuit exclusus masculus dependens ex foemina exclusa & admissa foemina dependens ex masculo, Anna in allegat. 41. & in repet. Rub. de Vassall. decrep. atar. nu. 100. & seq.

Concessione cognitionis causarum an veniat causarum criminales, concluditur quod non secus si esset dictum cognoscas de causis, & negotijs, vt fuit discussum in S. C. Anna in sing. 85. concessa.

Concessio facta de terra decem iugerum, confinata talibus consuevis, an videatur

fieri ad numerum mensurae, ita quod habeatur rario solum mensurae, fuit in Sac. Conf. decifum esse habendam rationem quoad numerum mensurae, & fuit facta concessio, Iacobus. de Franch. in c. 1. §. si quis demanso nu. 5. si de inuest. feud. contro. oriat.

Concessio fudi facta à Barone alicui ob remunerationem seruitiorum cum expresso pacto, vt feudum ipsum mediante, & in capite teneat ab ipso si deinde assensu Regis subsequuto super dicta concessione cum alia conditione vt ipse feudatarius feudum teneat à Curia immediate & in capite, an mortuo feudatario haeres teneatur pro releuio Curiae, vel Baroni, fuit decifum in Regia Camera pro Barone Frecc. de Subfeud. lib. 3. q. 34.

Concessio rei stabilis facta concessa alicui nobili in burgenfaticum, & si dictum esset in concessione ipsam rem fuisse per Regem in burgenfaticum reductam, vel cum eius assensu qui non reperitur an teneat statu lapsu termini annorum quinquaginta; fuit iudicatum pro concessione; Paris de reintegrat. feud. in cap. incip. an si reperitur num. 18. fol. 127. atergo.

Concessio noua facta per Papam non obstante iuramento adiecto in prima concessione in qua concessionarius promiserat cum iuramento finito tempore concessionis resignare bona, an valeat tanquam subreptitia non facta mentione de iuramento; fuit decifum valere ex quo non venerat contra iuramentum, Paris de reintegrat. feud. c. incip. miles habens feudum sub nu. 3. fol. 153.

Concessio rei feudalisi facta alicui sine praestatione seruitij, an valeat ita vt subintel ligatur seruitium praestandum, & successiue concessionarius dicere poterit volo soluere, & praestare redditum solitum, quem praestiterat antecessor meus cui concessa fuerat; fuit determinatum non valere Paris de reintegrat. feud. cap. incip. quidam Comes Regni sub num. 6. fol. 159. atergo.

Concessio subfeudi facta alicui per Baronem in remunerationem seruitiorum an iure

Iure subsistet postquam ad inducendam qualiterque in feudum requiratur centenaria, sed ad inducendam probandam sufficit possessio 30. vel 40. annorum, cumque in casu prædicto tractaretur de immutatio statu rei expressæ requiritur centenaria, nec sufficit sola assertio Baronis dantis in feudum dum non concurrant alia adminicula, obque assertio reddebatur nuda, & suscepta, sed sola causa remunerandi habita fuit pro vera, & propterea fuit iudicatum esse restituendum subfeudum domino soluta quantitate pecunie ad mensuram servitii in causa Principis Bisiniani referente Consiliario Lanario, nec pariter stabitur assertioni Baronis testantis de hac qualitate, nisi concurrat alia scriptura licet informis per quam constet rem istam alias fuisse concessam aut concurrant adminicula, & ita refert Franc. de Amicis in tit. de his qui feud. dar. poss. §. sed ad vnum num. 1. fol. 37. ubi in vers. & per hanc Theoricam fol. 38. ait alias fuisse datum in Sac. Conf. in casu occurrenti cessionem territorij factam alicui 30. annis retro per quoddam Monasterium fuisse validam, & sollemnem ea sola ratione quia Monaci asserunt, eundem territorium fuisse prius concessum alteri, & de hac concessione apparebat scriptura, & sic cum assertione concurrerant adminicula licet sollemnitas deficeret, & idem Franc. recordatur de eadem decis. in §. expedit modo in fine fol. 226.

Concessio alicui facta an censetur realis, vel personalis, & si in hoc distinguendum sit an concessio fiat personæ vel dignitati, primo casu præsumitur personalis, Secundo casu realis per quæ in facto dum dubitaretur de dignitate seu titulo cuiusdam nobilis an esset realis vel personalis fuit consideratus tenor scripturæ in qua si fieret mentio successorum ex utraque parte dicitur in rem scriptam, tam in successore hæreditario, quam dignitatis, quoniam concessio quæ ab initio erat personalis potest fieri realis per præscriptionem, & ita concludit Franc. de Amicis in tit. de his qui feud. dar.

poss. §. sed ultra alios fol. 67. & idem confirmando in §. hoc etiam verbum fol. 68. concludens concessionem simpliciter factam declarari à causa, & à titulo maxime quando causa esset vera, & ita iudicatum fuisse, & obtinuisse in utraque causa idem fatetur sub nu. 3.

Concessio in emphiteosim per Ecclesiam facta de re Ecclesiæ an valeat si necessitas alienandi abesset, & utilitas potius resisteret, licet non evidens, & pariter causæ cognitio licet totaliter abesset existente tamen Breue Apostolico negotiū committendo commissariis ut adhibitis sollempnitatibus, ac causæ cognitione, licentiam alienandi darent, quamvis dubitaretur de subreptione Brevis, & assertio Notarij adesset circa causæ cognitionem, & decretum ipsorum Commissariorum, & multa quæ per eos seruanda erant defecerunt, ut puta subscriptio vnius ex Commissarijs concluditur ex his non valere per Fab. de Anna conf. 38. quæ in hac causa tamen in eius Apostilla impressa in 2. vol. consil. post argumenta ipsorum incip. Audiui aliquos qui magis aliena scripta inquit contra conf. 38. fuit datum, sed ex alijs ibi non discussis, nec punctus nullitatis fuit tractatus, Mallrill. decisio. Sicil. 77.

Concessio alicuius Casalensis facta per Ecclesiam alicui usque ad tertiam generationem per lineam masculinam descendentem, ut valeat, si citra assensum Regis, & Sedis Apostolicæ forma successerit, dum de qualitate feudali non constat, & nec in cedula feudorum, reperiretur pro feudo, & quoad assensum Apostolicum replicatur non esse opus illo cum sit res extra mensam solita concedi accedente spatio longi temporis in concessione, nec pariter opitulari videtur obiectio de tertia generatione, ex quo tertia generatio dempta persona contrahentis sit, incipiens ab eius filio, & demum excludi non videtur forma ipsa ex masculo dependens, & iuxta formam concessionis fuit per S. C. cum adiunctis votatum in favorem conveniæ ut absolveretur ab impe-

impetitione Monasterij Io. Andr. Georg. in allegat. 10. primum argumentum vbi nu. 21. ponit decis.

Concessio beneficij facta alicui quod dicebatur vacare, & non vacabat de facto licet de iure poterat dubitari per clausulas moru proprio ex certa scientia, an erit valida, estò quod eiusdem beneficij concessio fuerat per prius facta possessori cum potestate renunciandi eius filio quæ fuerat facta, & capta possessio, & sic quæsitus titulus, & quamvis dictus filius esset minor tamen eius pater exercuerat sicut solitum erat exerceri per substitutum, & ita continuata possessio, verum dum peruenerat ad ætatem perfectam, prauo ordine Regiz Cameræ iurauit, & cavit de benè administrando iterum possessionem adipiscendo, item eadem Regia Camera soluerat salarium dicto eius patri pro tempore quo exercuit personaliter, & in secunda concessione non erat facta mentio nec de privilegio, nec de gratia renunciandi nec de renuntiatione, nec de possessione, in qua repeiebatur dictus primus possessor, fuit per Regiam Cameram in reclamatione decisum factio verbo in Collaterali Consilio non valere secundam concessionem, & possessionem vigore primæ debere reintegrari reuocata sententia Regiz Cameræ, & sic exequutum Ioan. Andr. de Georg. in alleg. 37. possidente D. Petro vbi num. 46. ponit decisiones, eandem decisionem examinat, & decidit nouissimè Reg. de Ponte dec. 27. immemor de de illo autore.

Concessio perpetua an extendatur ad tertiam generationem, & licet concludatur esse attendendam loci consuetudinem; tamen fuit in S.C. iudicatum concessiones perpetuas esse censendas non apparentes arque transitorias ad extraneos Minad. in const. in aliquibus vers. filiorum nu. 32.

Concessio facta à Rege Baroni certorum Castrorum quæ habebant privilegia pœnes Regem, vt Ciuitates conuincia possint contribuere in reparationem murorum, ac aliorum, an censeatur per cam.

concessum tale privilegium; fuit per Bartho. de Capua determinatum quod non in Consilio Regio in quæstione Castri Casertæ quod ex donatione Regis fuerat, & deinde concessum cuidam Comiti ex communi ratione quia natura seruiturum est, vt qui debet eas non tenetur aliquid facere, vel rescire Luc. de Penna in l. 2. num. 4. vers. & sic vt scriptum vidi C. de iure Reipub. lib. 11.

Concessio facta à Principe in dubio præsumitur libera, & non feudalit, vt Oldr. conf. 159. num. 5. cum alijs allegatis per per Carol. Tapiam in rubr. ff. de constit. Princip. cap. 4. num. 27. & num. 28. refert procedere etiam si in concessione esset facta mentio inuestituræ seruiturij iuramenti fidelitatis reservationis iurium concedentis quod non placet Andr. in cap. 1. num. 14. ex quib. caus. feud. amitt. nisi esset concessa res modici valoris quo in loco ait præsumi feudum cum esset facta concessio pro se, & liberis ex corpore, & vt teneat à Regia Curia immediatè, vel esset huiusmodi concessio registrata inter registra concessionum feudalium, quare huic opinioni Andr. se subscribit Tapia loco citato nu. 29. & refert ita obseruari in Regia Camera Summariz.

Concessio feudi secunda per Regem alicui facta in præiudicium primæ concessionis an valeat, concluditur non valere, & ita inter alias rationes; fuit decisum in S.C. in casu tradito per Afflic. decis. 282. sub nu. 7. eum citat Paris. conf. 1. num. 98. & conf. 11. nu. 48. vol. 1.

Concessio in emphytheosim in vtilitatem Ecclesiæ tendens, an transeat ad hæredes extraneos Franch. decis. 235. refert quòd quando capta Informatione constaret esse in vtilitatem Ecclesiæ transiret etiam ad hæredes extraneos, vt multis fuisse antiquis, & modernis temporibus decisum in S.C. Viuius decis. 496. Reg. de Ponte in repet. Rub. de success. feud. lect. 15. num. 32. Riccius in collect. decis. 35.

Concessio in emphytheosim facta per Monasterium citra Apostolicum decretum, an valeat; fuit decisum quod non Afflic. dec.

dec. 85. nu. 5. & 6. Valer. Vall. dec. Lucif. diuersi. 48. col. 2.

Concessiones rerum Ecclesię factę per Abates Monasterij an inualidentur ex defectu tractatus consensus capituli, & citationis eorum quorum interest nam Papa mandabat Commissario, vt se informaret, & si ita esset repertus; fuit per S. C. conclusum titulos concessionis esse validos ob duo; Primo ob antiquitatem concessionum. Secundo licet q̄ requirantur sollempnitates in alienatione rerum Ecclesiarum non habent locum quando Papa alienationem ipsam fieri mandaret seu disponderet, prout prosequitur Capyn decif. 16. quem citat Anna in sing. 373. Papa Reg. de Ponte conf. 1. nu. 119. Puteus dec. Rom. 42. p. 3. Ricc. in collect. dec. collect. 510. 46.

Concessiones rerum feudalium factę per Vassallum fraudulenter hoc est pro vilissima pensione, & in perpetuum, an sint reuocandę tempore reintegrationis feudorum, fuerunt per Consilium reuocatz, vt tradit Paris in cap. 1. qualiter feud. olim poter. alien. in fine. vers. nota hic tex.

Concessiones factę ad certam partem fructuum sine assensu, an valeant, & quid quando esset additum aliquid in pecunia; fuit decifum per S. C. possessores esse absoluedos Franch. dec. 561. Reg. de Ponte in tra. de Potest. Proteg. tit. 3. §. 4. num. 3.

Conclusione facta in causa salua productio ne scripturarum, si demum producat scriptura priuata absque tamen subscriptione testium, & producus voluerit illam testibus comprobare ipsos examinando, an debeat talis probatio admitti, fuit decifum in Sac. Conf. quod sic admittendo talem probationem, & concessit breuem dilationem ad examinandum super comprobatione, non tamen rescissa conclusione sed ponatur extra processum pro veritate inquirenda, & habeatur ea ratio quæ de lure habenda, erit Affict. in cap. 1. num. 44. si de feud. inest. inter Domin. & Vassall. Muscatell. in praxi Sac. Conf. lib. 1. par. 7.

glos. presentatas numer. 14.

Concurrentia creditorum an procedat in debitis ex causa pensionis domorum, & rerum comestibilium, fuit decifum quod non Anna in sing. 101. concurrentia, & hoc in Collaterali Consilio in causa Thomę Caraccioli cum Sturillo dello Baglillo anno 1557. Añ. Amento, & in Sac. Conf. in causa Ciuit. Neap. seu Alfonso Muscatelli cum Carolo Valderio die 21. Julij 1572. Roppulus Añ. coram Prorege, & in M. C. V. in causa Mercurij de Alexandro die 2. Martij 83. Añ. Mezaesta Muscatelli. in praxi S. C. lib. 1. p. 4. ver. petendo nu. 21.

Condemnatio per Iudicem an sit facienda in minori summa vel maiori ex depositionibus testium, quorum alij deponunt de minori, ceteri verò de maiori, fuit conclusum in quo in maiori summa inest minor quodam quantitate minorem benè omnes concordant, & propterea, per Sac. Conf. fuerunt taxati fructus hæreditatis attenta minori quantitate Affict. in decif. 240. num. 4. 5. 6. Prosp. Farinac. in titul. de opposit. contra dicta. testium q. 64. num. 241. & seq. Viuius in Sylua Commu. opin. in opin. 908. incip. testes singulares num. 2. nouissimè Gerard. Maynard. decif. Tholos. 60. lib. 4.

Condemnatio ob incertitudinem an sit facienda per prætij æstimationem; fuit decifum quod sic Affict. dec. 23. & Vrsill. hic latè in addit.

Condemnatio in criminalibus an fieri possit per Iudicem alternatiuè, hoc est vel ad exulandū, vel ad soluendū talemquæ titatem pecuniarum, cōcludit Io. Berard. Muscatell. in eius praxi Crim. post rub. de vulner. letal. vel non cicatric. alij sue percuss. &c. in rub. de priuil. & pœnis prædicta. num. 25. posse Iudicem medianre sententia pœnam corporalem in pecuniarum commutare, & crit satisfactum. Iustitię, subdens vidisse praticari, & audiuisse obseruari in Mag. Cur. & ita ipsum decreuisse in multis causis, quod fiat condemnatio alternatiua videlicet vel ad exulandum per annos seu menses tot, vel ad talem pecuniarum quantita.

titatem ad electionem inquisiti, tunc enim erit in electione ipsius vtram eligere, an poenam corporalem, vel pecuniariam, & vtraque erit poena principaliter de per se absque alia commutatione &c. licet hodie sit eadem M.C.V. id inhibitu per nouellam Pragmaticam sub tit. de offic. Magistri lufit. in prag. 45. in nouissimo volum. recollega.

Sed quid si fuerit in sententis Principis reseruata facultas vel gratia faciendi vel redimendi; concludit Murus Surgens in annot. ad opus eius fratris de Neap. illust. cap. 18. sub num. 12. fol. 348. Versic. Ideoque in sententis sibi esse improbatam talem reseruacionem iuxta opin. Gu. liel. de Cun. in l. adiectos C. de Episc. aud. & similiter Iudicibus inhibitu l. apud acta ff. de re iud. itidem & Baronibus alijue Regijs Officialibus ex nouell. Pragm. postea vero subdit ipse ad reorū copiam exauriendam cū ego sisco patrocinarer institi vt id faciendi facultas esset in M. C. V. & in ijs criminibus quæ triennij poena corripienda essent obtinui

Condemnatus ad exulandum si non aliter petita dilatione solita ad colligendum sarcinulas, infra mensem fuerit captus, an contra ipsum inculari debeat poena obligationis; fuit decifum quod non. Franch. dec. 487.

Condemnatus ad interesse partis in criminalibus nō habens in aere si ad lutionem corporis se admitti petierit reluctantē, creditore, an sit admittendus; fuit decifum, quod sic Franch. decif. 358. Ioan. Bap. Baiardus ad Clarum S. fin. quæst. 95. num. 15. Ioan. Franc. Capiblan. in pragm. 6. num. 53. de Baron. Muscatell. in pract. S. C. lib. 2. par. 3. glos. detinebatur num. 96. Sebast. Guazzin. in tract. de confic. bonor. in ampliat. 68. concl. 13. fol. 57. & conclus. 31. num. 15. & seq. Peguera decif. Catal. 68. nu. 4. Petr. Caball. resolut. crim. cent. 1. cas. 77. num. 3.

Condemnatus ad amputationem manus ex delicto poenam ipsam merens, si vnicam habuerit manum, an amputari debeat; in casu occurrenti condemnatus alia vice fuit eadem manus amputata, &

fuit decifum quod sic attenda delicti reiteratione Grammat. decif. 94. de qua meminit Campagn. in cap. ad hoc num. 42. & idem Grammat. in consil. eos qui scienter in fine num. 22. licet hæc decifio impugnetur a Iul. Clar. in S. fin. quæst. 69. nu. 5. tanquam rigorosa optimè defenditur à Prosp. Farinac. in titul. de delict. & pæn. quæst. 19. num. 28. vbi asserit idem Romæ fuisse seruatum in facto, Iacob. Menoch. de Arb. Iud. lib. 2. cent. 5. cas. 449. num. 7. Carrer. in pract. crimin. tit. de Indit. & Tortur. in princ. Versic. in tex. ibi Itemque num. 61. Petr. Caball. resolut. crimin. cent. 3. cas. 236. num. 50.

Condemnatus ad restitutionem rei alienatæ ex defectu decreti Iudicis, & ad fructus ex ea perceptis, an poterit impensas factas in meliorationibus habere, & fructus expensarum ipsarum; fuit decifum dictum conueniendum esse condemnandum ad rei restitutionem cum fructibus à tempore cessionis compensatis fructibus expensarum factarum in reparatione rei pro rata, ac refectis expensis meliorationum Afflic. decif. 87. num. 5. Franch. decif. 705. & decif. 191. num. 11. Marc. Anto. Peregrin. de fideicommiss. artic. 49. num. 66. & 67. Viuius in Sylva Com. mun. opin. in opinione 612. possessor nu. 1. Menoch. de Arb. Iud. lib. 2. cent. 2. cas. 271. num. 62. Gamma. decif. Lufit. 230. vbi tradit iuxta dicta Afflic. fuisse in dicto senatu decifum condemnando reū ad restitutionem rei à fructibus perceptis ex meliorationibus per eum factis liberando, & decif. 364. Bertazol. tract. clausul. claus. 10. glos. 2. num. 14. Marcus Anto. de Amatis dec. 23. Anconit.

Condemnatus per sententiam ex quo nil probauit, vel posuerit, & pariter in expensis si appellauerit non proceditur in causa, nisi prius reficiat expensas iuxta formam Regiæ Pragmaticæ an procedat in S. Conf. in reuisione sententiæ latæ per eundem; fuit decifum quod non ex quo reclamatio non suspendit Iudicium sicut appellatio Afflic. decif. 231. Carauerit 252. num. 5. Muscatell. in praxi Sacr.

Conf.

Conf. lib. 2. par. 3. glof. proceditur num. 53. Rota Bononiæ Benint. conclus. 78. Valaf. decif. Lufitan. confult. 51. num. 28. Mastrill. decif. Sicil. 39. num. 8. idem Muscarell. vt fupra glof. probandum. nu. 13. Hieron. de Lauren. dec. Auenion. 120. num. 7.

Condemnatus ad restitutionem feudi cefsi seu infolutum dati per primogenitum, fecundogenito pro vita, & militia, an poffit aduerfus auctorem vti retentione feudi ob debitum vitæ, & militiæ; fuit decifum quod auctor teneatur ad omnem vitam, & militiam ex quo de tota loquebatur fententia Capyc. dec. 11.

Condemnatus pro aliquo debito ad poenā extraordinariam non autem ordinariam delicti an teneatur ad damna, interefse, partis offenfæ, & ad omne quod parti offenfæ quæri poteft; fuit alias per S.R.C. in caufa Afcanij Carafæ cum D. Cafare Carafa iudicatum quod fic, ex quo in prædictis non attenditur fententia, fed factum verum Reg. de Ponte decif. 24. num. 27.

Condemnatus ad aliquam poenā puta exilij pro delicto intuitu officij commiffo nulla facta mentione priuationis officij in fententia, an cenfeatur condemnatus ad priuationem officij; fuit in Collaterali Confilio decifum quod non ex rationibus traditis per Reg. Confiliarium Rouitum in pragm. 3. a. num. 17. cum feq. fub tit. de milit.

Condemnari an poffit quis ex inditijs indubitatis poena ordinaria; fuit decifum, quod non fed mitigabitur poena Franch. decif. 373. Io. Francifc. Capiblane. in prag. 6. num. 44. de Baron. Bartaglin. in addit. ad Cynum l. & fi feuerior C. ex quib. cauf. infam. irrog. Riccius collect. decif. 133.

Coditio appofita in teftamento à patre, vt fi filius eius in 18. anno effet imorigeratus fuccedere debeant Curatores relictæ, fi demum filius ipfe in anno 13. perduellionis crimen commiferit hoftibus Regis inhærendo ob quod bona fuerunt ad fifeum conuoluta, & per Regem alteri concefia, an fit verificata in cafu isto talis

conditio vt comprehendatur in dicta difpofitione, propter quod Curatores fuccederent, & non Regis confectionarius, concludi videtur contra Curatores licet inter eos tranfatione fuerit terminata ifta quæftio Afflic. dec. 141.

Conditione in affenfu feudi alicui alienati, qui caufam à priuato, & à Rege habet, an poffit Rex ex interuallo apponere, ficut quando Rex folus concefferit, concluditur quod non, & ita in Confilio Regis apud Hispaniam fuper Baronia de Hoftilio in Sardinia obtinuiffe fatetur Afflic. in confil. cum confectiones poft hu. 6. verf. & ideo cum ille.

Conducens in affictum ab aliquo rem fuâ, an fibi præiudicet in dominio ipsius rei in cafu occurrenti Vniuerfitas conduxit in affictum montaneam propriam à certo Monafterio quod fibi attulerat præiudicium, & fic fuit lata fententia Vrfill. dec. 164. nu. 7. in fine.

Conductor ad certum tempus fi impediatur per tertium abfque culpa locatoris per aliquos annos vti re conduâta, an poffit elapfo tempore affictus habere retentionem contra locatorem pro totidem annis pro quibus fuit impeditus vti frui relocata; quia cenfentur anni diuerfi fuit decifum quod non Franch. decif. 451.

Conductor nauis an teneatur ad omnia damna, & interefse, ad redemptionem hominum nautarum, fi nauis capta fuerit à Turcis, & ad taleas folutas ab eis; concluditur quia contractus fuerat locationis, & conductionis ab initio voluntarius, & cafus fuccellus præiudicari poterat à locante propterea in continenti cafu Ciuitatis Noftre Neap. conductricis; fuit in Regio Collaterali Confilio abfoluta Reg. de Ponte decif. 177. Ciuitas.

Conductor primus seu antiquus, an facta noua locatione nono conductori opponere poffit relocationem effe factam per Dominum, eamque per teftes probare; fuit decifum quod non, & ita contra talem conductorem antiquum Franch. decif. 278. Tapia in Iure Regni par. 4. titul. de

de locat. domor. super pragm. 1. de loca to &c. num. 3. & vide limitationem ad istam decif. infra verbo reconductio nouissimè Battaglin. ad Cyn. in l. nocui C. locati.

Conductor primus an præferat secundo conductori in re locata pro eodem prætio; fuit decifum quod non Franch. decif. 406. Regens de Ponte conf. 23. & latissimè Fab. & Anna in conf. 77. dum conductor vbi num. 33. ponit decifum fuisse id pluries Borgn. Cauale. dec. Fiuiz. 27. nu. 63. p. 3.

Confessio trium latronum, & trium socio-rum criminis in Regno pro furto com-misso quamuis sufficiat ad condemnatio-nem socij dummodo fuerit leuis, & in-famata persona adhibitisque alijs quali-tatibus in furto in nouella Pragmatica, expressis scilicet scalfatione, & disca-latione, & alijs, an his cessantibus Pra-gmatica ipsa locum vendicat in furto cō-misso, absque disca-latione, & scalfatio-ne; fuit decifum per Sac. Conf. quod sic Franch. decif. 570. Riccius collect. decif. 282.

Confessio inquisiti superueniens perempta instantia, an operetur in criminalibus vt procedi possit non obstante peremptio-ne instantia; fuit decifum quod non Fran-ch. decif. 653. & 654.

Confessio facta cum aliquo quod sit hæres, an sibi præiudicat quoad alios; fuit per S. C. decifum contra hæredem, qui sic se asseruit Franch. decif. 694.

Confessio trium latronum quamuis suffi-ciat ad condemnandum socium criminis poena ordinaria, an per intermediam, torturam socij ex qua debilitatur confes-sio rectè procedi possit ad condemnatio-nem; fuit decifum in S. C. quod non Fran-ch. decif. 577.

Confessio in tortura sola licet non sufficiat ad plenam probationem, nisi testes seu delinquentes fuerint repetiti citato illo contra quem fuit facta confessio vt ita, vt si non reperantur, ag sit nullius robo-ris ob quod receptor sit absoluendus; fuit decifum quod sic, & ita fuerunt ab-soluti inquisiti Scip. Rouit. in Pragm. 1.

num. 7. de perseq. malef.

Confessio facta per tortum, & ratificata si fuerit per eum oppositum fuisse tortura illatam absque sufficientibus inditijs an inualidetur, ita vt condemnari nequeat inquisitus, quamuis in vno casu dicat cer-tos fuisse liberatos Gram. dec. 34. sub nu. 59. vt si esset senex vt inquit lul. Clar. in S. fin. quæst. 69. nu. 21. tamen concludit ibi Grammat. ex voto esse in casu de quo agebatur condemnandum inquisi-tum ex delictis per eum commissis pro-ut sic per Mag. Cur. Vic. & Regium Colla-terale condemnatus fuit vt patet ex de-cif. 35. & seq. & Sigismund. Scacc. de fu-dic. caus. ciuil. & crimin. c. 97. n. 88. vers. quantum quod extens. & Constant. Papa in tract. ad arbitrium M. C. V. c. 4. num. 121. Farinac. in eius praxi Rub. de Reo confesso, & conuictio sub quæst. 83. c. 1. num. 18.

Confessio extraiudicialis facta parte absen-te de locatione facta, quamuis semiple-nè probet, an vnica cum vno teste de veritate faciat plenam probationem, ita vt conueniendus opponendo quæstionem domini ex re sibi locata cogi possit ad restitutionem; fuit decifum conueniendum esse condemnandum ad restitutionem rei locatæ Afflic. decif. 12. Anto. Ga-briel. in lib. 1. conclus. titul. de probat. conclus. 1. num. 3. Borgn. Cauale. de tutor. & curat. num. 165. & decif. 13. Fiuiz. ap. par. 2. num. 78. Peguera decif. Cal. 161. nu. 2.

Confessio ludicialiter socij rei credendi re-ceptionem debiti à debitore concernens an præiudicat confocio rei credendi, tan-tò magis cum solutio fuerit promissa per debitorem vni ex eis; fuit dictum vale-re, & proinde debitorem esse liberan-dum saluis iuribus confocio contra aliū socium confitentem Afflic. decif. 94. Bel-lon. conf. 75. nu. 6.

Confessio cedentis post cessionem, an no-ceat cessionario; fuit conclusum quod ce-dens post cessionem, si confiteretur quod sibi fuit satisfactum antequam cederet talis confessio non nocet cessionario quia non potuit ei præiudicare Afflic. decif.

263. num. 3. Baldass. Benedell. de Iure prothom. §. in primis. nu. 71. Bertazol. in tract. clausular. in clausul. 29. gloss. 4. nu. 11. vers. est & quartus Battaglin. in addit. ad Cyo. l. in pecuniarijs C. de procurat. Hieronym. Marilian. decis. lanuz 21. num. 6.

Confessio facta per partem de debito soluto, an valeat si fuerit verificata per duos testes deponentes de tali confessione parte præsente; fuit decifum quod sic Affl. dec. 105. Iul. Cesar Imbrian. in tract. de repulsa p. 1. confid. 6. nu. 11.

Confessio fideiussoria, an præstanda sit per debitorem suspectum de fuga in casu prædicto in transacione per eum cum creditore facta, ut post eius mortem hæredes, & vxor soluerent certam summam; fuit decifum quod sic Affl. dec. 108. eū citat Ioseph Ludo. dec. Perul. 63. n. 12. Viuius dec. 403. nu. 16. & 463. nu. 5. & 6.

Confessio procuratoris facta coram arbitro perempto compromisso an valeat; fuit decifum valere talem confessionem Affl. dec. 148. nu. 3.

Confessio procuratoris, nomine procuratorio facta, an nociua sit sibi si aliter de veritate constet; fuit decifum quod re integra non nocebit, secus quando res non esset integra Affl. dec. 148. nu. 4.

Confessio facta enantiatiue in aliquo instrumento in quo asseritur talem fundum esse Monasterij, an præiudicet consentienti, & ex illa quærat auctio Monasterio; fuit decifum quod sic, tanto magis cum per alios testes fuerit verificatum de tali confessione, pluries extra Iudicium facta Affl. decif. 164. Anto. Gabriel lib. 1. titul. de confess. conclus. 1. num. 41. & seq. Mascard. de probat. conclus. 347. num. 22. & conclus. 545. num. 10. Peguera decif. Catalo. 139. Hieroa. de Laurent. decif. Auen. 67. num. 8. Rota Romana decif. 129. par. 2. Battaglin. ad Cyn. in l. vt inter diuinum C. de Sacrosan. Eccles. Caroc. in suis decif. cas. 90. num. 4.

Confessio facta incidenter à Vidua inquisita de furto adulterij commissi per eam, an eius vigore possit puniri ex adulterio

nulla tamen instantia præcedente; fuit decifum quod dicta confessio quæ incidenter in inquisitione super furto facta fuerit non potest fieri ex ea condemnatio nunc, & proinde fuit liberata sub fideiussione de se presentando toties quoties pro crimine adulterij, & procedatur prout Iuris fuerit Affl. decif. 176. quæ citat Iul. Clar. in §. fin. quæst. 19. num. 4. Franch. decif. 240. & Baiard. ad Clar. in d. §. fin. quæst. 55. nu. 7. Sigismund. Scac. in tract. de Iudic. caus. civil. & crimin. cap. 75. num. 3. vers. si vero sit probata. Mascard. de probat. conclus. 1107. num. 5. & Caraur. ad Affl. in d. decif. asserit idem fuisse iudicatum Valaf. dec. Lustra 65. in fine.

Confessio filie renunciantis bona materna & paterna coram arbitris, an fidem faciat coram Iudice; fuit decifum fidem facere coram Iudice vt extraiudicium Affl. dec. 178. nu. 9. & 10.

Confessio minoris spontanea alicuius delicti facta in Iudicio sine curatore, an valeat; fuit decifum quod si minor confessus esset delictum sine curatore, & postea dixisset se læsum ex illa confessione, & petiisset restitui in integrum ex illa confessione quod talis confessio nihil sibi nocet Affl. dec. 208. quem citat Mar. Anto. Genuens. in praxi Curie Archiepisc. Neap. cap. 48. vbi subdit in Curia Archiepiscopali nõ interuenire Curatorem quādo minor torqueretur, nec etiam quando examinatur, Tapia in consil. minorum Iura num. 32. Sforz. Odd. in tract. de restit. in integr. q. 65. art. 9. num. 37. Anib. Troy. ritu 201. Foller. in praxi crimin. Rub. & si constebuntur nu. 19. Riccius in collect. decif. 683. & 323.

Confessio defuncti erronee facta an possit per heredem reuocari; fuit decifum quod sic, tātō magis cum hæres per scripturam publicam probauerat contrarium Affl. dec. 233. eum allegat Surdus dec. 130. nu. 2. Mantuz. & Borgna. Causal. dec. Finizan. 18. lib. 1. nu. 9.

Confessio facta per fratrem altero fratre absente circa consequutionem certæ summæ debitz ipsi ab aliquo ex bonis pa-

L

ter-

ternis, an probetur per testes quamvis non testes existente scriptura capitulorum, in quibus nulla sit mentio de confessione summe receptae tam esse de bonis patris, ita quod talis confessio poterit contra eum condemnari facere ad restitutionem medietatis summe predictae; fuit decisisum conuictum esse absolendum, nec obesse talem confessionem sic probatum Affl. dec. 375. vbi Vrsill. quam plura cumulat Ant. Gabriel. lib. 1. tit. de confess. nu. 51. & seq. Marcus Antonius de Amatis dec. Anconit. 13.

Confessio principalis alicuius actus, an infringat dicta testium contrarium deponentium, concluditur quod sic; & in occurrenti casu in Regia Camera dum principalis Inquisitus de suburnatione deponisset fideiussionem quandam fuisse domi captam, & testes contrarium asserentes fuisse in Regia Dohana captam, quia erat contrarietas principalis, & testium, & vnicus actus fideiussionis fuerat in processu deductus stantibus aliquibus inditijs suburnationis, fuit tortus tandem quia in tortura persistit fuit absolutus Vrsill. dec. 364. nu. 6.

Confessio absente parte facta de aequitate canonica valet, & probat, & per hanc solam confessionem absente parte facta probatur contractus simulatus; & in fraudem iuris congrui, prout in facto in M. C. V. obtinuisse fatetur Vrsill. dec. 364. num. 9.

Confessio facta in iudicio mediantibus articulis seu positionibus nulla habitatione incompetentiae Iurisdictionis, an valeat ita ut opponi possit per actorem reuendicantem feudum ex titulo venditionis concessum per Regem contra conuictum possidentem ex titulo antiquissimo fuisse iam titulum extinctum per notoriam rebellionem sumptam ex articulis, & probationibus factis alias per conuictum de rebellionem eius antecessoris patris coram incompetenti iudice; fuit decisisum quod non valeat, unde conuictus fuit absolutus Capyc. dec. 179.

Confessio verbalis si non esset redacta in

scriptis statim potest reuocari, an procedat quando pars confitetur aliquid in Rota S. C. nam teneretur obseruare, ve fuit decisisum in occurrenti casu Anna in sing. 87. confessio.

Confessio extorta abique legitimis inditijs metu tormentorum pluries in tortura interrogatus de homicidio commisso per quem nominatur mandatarius an noceat mandati, & si constiterit de aliquali inimicitia inter mandantem, & occisum quamuis inter committentes homicidium in esset alius inimicus capitalis, fuerunt nominati relaxati sub fideiussoribus, post modum liberati sub cautione in forma, per M. C. V. Gram. in voto 6. summi Opificis Boer. dec. 163. nu. 8.

Confessio Socij sola an faciat Inditium ad torturam contra consocium, & maxime in crimine laesae Maiestatis; concluditur quod licet faciat inditium ad torturam hoc verum est si cum dicto socij, sit alia praesumptio vel aliud inditium, alias sola depositio socij non sufficeret ad torturam, & ita vidisse iudicatum, & praedictarum testatur Affl. in c. 1. §. & bona committerium sub n. 1. 5. quae sint regal. feud. Confessio delicti an iudicetur ex pacis transactione seu compositione delicti facta, per tertium non habentem mandatum, ad faciendum pacem; fuit decisisum quod non in Mag. Cur. Vic. Grammat. in voto 30. seu 40. quem citat Iul. Clar. lib. 5. §. fin. quae. 21. num. 26. & sequitur Prosp. Farinac. in tit. de inquisit. quae. 5. num. 24.

Confessio sola socij, an faciat sufficiens inditium contra socium ad torturam, in criminibus, in quibus licita est interrogatio de socijs, concluditur quod non nisi alia praesumptio concurrat vel aliud Inditium, & ita vidisse iudicari, & praedictari per Sapientes Regni, testatur Affl. in c. 6. si dana clandestina not. 9. q. 4. eum citat Folle. in praxi crimin. Rub. & si confitebuntur sub nu. 102. & in pragmat. de sodom. nu. 57. Confessio patris per Intrumentum publicum acta, in quo declarauit eius familiam, nunquam in aliquo ex quinque Sedilibus gauisam fuisse, an noceat filijs eius; fuit

fuit decifam in S.C. non nocuisse filijs cō-
fessionem patris publico Instrumēto val-
latam Fab. Anna in cons. 17. licet ad ex-
cludendam nu. 22. & cons. 80. num. 11. &
pro filijs fuit Aduocatus Frā. de Amicis
qui idem refert in c. 1. de his qui feud.
dar. poss. §. & veniendo ad primam sub
num. 8. fol. 156.

Confessiones principalium an censētur ex-
cluse si statutum excluderet omnes pro-
bationes, & omnia alia acta noua vt est
ritus M. C. V. 60. & si simpliciter ex-
clasis probationibus non censentur con-
fessiones excluse, tamen ex communi
verborum vi, omnia alia acta noua cen-
sentur exclusa, & ita fuit in contingenti
casu decifam in S.C. Grammat. in d. ri-
tu 60. incip. item quod relatio ipsorum.
fol. 161.

Confessiones trium latronum si cretò factæ
plenam faciunt probationem contra so-
cios de lure Regni vt in c. frequens, & in
effenata quod fuit modificatò per aliud
c. Regni incip. constitutionem diuæ vt lo-
cum habeat tantum in nominatis malæ
vitæ, famæ, & conditionis, sed in nomina-
tis bonæ vitæ &c. facerent tantum Indit-
ium ad torturam imò ad inquirendum;
sed quid si essent duæ nominationes tan-
tum, concludit Camp. in d. cap. frequens
contra nominatos bonæ vitæ vix facere
Inditium ad inquirendum; quia debent
esse tres; At in casu contingenti Reg. Au-
dientia Capitanatæ non admisit talem
defensionem inquisito de furto in strada
publica, sed processit ad torturam, & cū
non esset confessus factis defensionibus
de bona vita, & fama, ipsum condemna-
uit ad remigandum, sed habito recurfu
ad M. C. V. per appellationem, fuit reuo-
cata sententia ipsius Regiæ Audientie,
iterum reum torquendo, qui cum perse-
nerasset non confitendo eum liberauit
in forma, vt tradit Io. Berard. Muscatell.
in eius pract. crimin. Rub. de priuileg. de-
lictorū scilicet furti, rapinæ &c. sub n. 32.
38. vbi annuit nominationes duorum so-
ciorum criminis admitteri contra socios, &
hoc fundari ex pragmat. 5. de recept.
malefact.

Confessus in tortura aliqua delicta, de qui-
bus extabant Indicia, an poterit de cæte-
ris interrogari, & torqueri, de quibus in-
dicia non extarent, & hoc de generali
consuetudine Italie cōcludit Grammat.
dec. 34. num. 34. sub. leas in occurrenti
casu ita fuisse seruatum quod etiam affir-
mat in decif. 48. in prin. sub n. 2. latè Io.
Bapt. Baiard. ad Clarum §. fin. q. 24. per
totam Sigisnu. Scacc. de lud. caus. ciuil.
& crimin. cap. 97. num. 180. vers. si de
consuetudine.

Confessus licet non conuictus, sed præce-
tibus inditijs tortus, & cōfessus an admit-
tatur ad appellandum ex prætensione fi-
sici assententis conuictionem in materia
incisionis monetarum esse instrumēta
incisionis, & monetam incisam; fuit per
S.C. causa remissa M. C. V. vt nulla mo-
ra postposita eius exequeretur sententiā
Grammat. in dec. 72.

Confessus post ratificationem ex intervallo
si negauerit, nisi probet iustum errorem
stabiliti eius primæ conf. fioni, & ita plu-
ries fuit iudicatum in M. C. ar in occurrē-
ti casu dum fuisset doctum de errore per
confessum confessionis prædictæ nō fuit
capitaliter damnatus Gram. in voto 5. &
in constit. si damna clandestina num. 23.
quem citat Iul. Clar. in lib. 5. §. fin. quæst.
64. num. 43.

Confessus delictum homicidij commississe
ad eius defensionem, & in termino per
plures testes probauerit id fisci ad sui
defensionem, dum esset insultatus ab oc-
ciso, licet alij testes aliter deposuerint, &
ita attempta ipsorum contrarietate, seu
varietate tortus perseuerauit in confes-
sione ipsa cum dicta qualitate, qua po-
na sit puniendus; fuit per Collaterale
Consilium ad relationem M. C. V. con-
demnatus ad remigandum vita eius du-
rante Gram. in voto 2. summi rerum opi-
ficis, quem citat Iul. Clar. in lib. 5. sent. §.
fin. quæst. 54. num. 15. Tartagl. in mar-
gar. fisci c. 13. nu. 1. idem Gram. in cōst.
terminum vitæ n. 30. Petr. Caball. Refol.
crimin. cent. 1. cas. 17. nu. 4 & 10. Farin.
in eius praxi tit. de reo conf. & conuict.
sub q. 81. c. 3. nu. 139.

L 2

Conj.

Confirmatio sententiæ an peti possit ab eo qui obtinuit non expectatis iuris terminis, qui competunt appellanti, hoc est in S. C. hic punctus non fuit decisis quoniam victus noluit expectare prouisionē de qua dubitabat sed reclamauit à sententia, & causa reclamationis fuit commissa Franch. dec. 661. quid in criminibus, refert parte non aliter appellante, sed fisco procurante confirmatio: em disceduntur qualitas causæ, & merita ipsius plenius, sed quando aliter videretur causa committitur.

Confirmatio priuilegij an sit nulla si confirmabile esset nullum maxime in confirmatione simplici absque clausula ex certa scientia, & hoc si confirmabile deficeret in assensu, tanquam subreptionē imptato, & defectu voluntatis; fuit decisum per Regiam Cameram quod sic Reg. de Ponte conf. 57. in paucis nu. 80.

Confirmatio facta per Regem Alensium, præstorum per Proreges Regni, qui præstari non poterant iuxta Regiā Pragmaticam, & vicio subreptionis carere non cessant, an valeat, concluditur quod nō, & ita in Reg. Cam. Sum. fuit iudicatum, in causa Guagnani inter Baronem Salicis, & Comitem Misciagnæ vt tradit nouissime Reg. de Ponte in repet. cap. primi de his qui feud. dar. poss. 6. l. 2. nu. 27.

Confiscatio bonorum an locum habeat in crimine sodomie, & de lure communi non est dubium, tamen in hoc Regno aliter secretò fuit decisum non habere locum, vt tradit Catalan. in tract. de indul. cap. 33. num. 64. & 70. & ita patet in Romana Curia fuisse obseruatum refert Sebastia. Guazzin. in tract. de confisc. bonor. in 45. l. i. i. ad conclus. 13. fol. 185. Ideo in Regno nostro ex particulari gratia Regis confiscatio locum non habet, nisi in crimine hæresis, & læsæ Maiestatis, Iul. Clar. §. sodomiam num. 6. subdit etiam in illo Senatu poenam istam cessare.

Coniuncta persona potest comparere ad defendendum sine citatione rati quando ex actis tantum defenderetur appellatus; fuit obseruatum in Curia Neapolitana,

Anna in singul. 100. coniuncta.

Consanguinitas quando esset probanda in certo gradu testes debent deponere de gradu, & stipite, secus quando esset probanda in genere, vt in occurrenti casu dum esset concessa gratia à Rege vni Baroni disponendi de feudo in duos consanguineos, & dum fuisset facta dispositio certo consanguineo non fuit probatum de gradu, & stipite, sed in genere, unde aduersa pars negabat esse consanguineum licet esset de eadem domo, vt optimè tradit Anna in sing. 101. consanguinitas vbi Fabius de Anna eius filius in addit. incip. hæc causa, censet fuisse decisum in fauorem illius cui fuit facta dispositio, & sic in specie de gradu, & stipite nō fuerit probatum, sed tantum in genere.

Consanguinei clerici, seu fratres, vel parentes simul habitantes cum clericis, an sint exempti ab onere hospitandi, concluditur quod sic, & ita practicatur in Regia Camera Summaria dummodo id non faciant in fraudem, quod colligitur si domus commodam patiatur diuisionem, de qua praxi testatur Mutius Surgēs in addit. ad opus eius fratris de Neap. Instr. fol. 412. quem citat Carol. Tapia, in annot. ad Cap. Regni 96. Item statuimus quod domus, qui tamen tradit eo casu teneri patrem, & fratres, aut alios consanguineos habitantes ad contribuendum in pecunia.

Consensus Aui an requiratur in lite alimentorum intentata à Nepote naturale contra eius patrem; fuit decisum quod non Franch. dec. 494.

Consensus patris an sufficiat in contractu filij familias absque illius præsentia, & sic præcesserit contractum, & consensus esset generalis, vel specialis; fuit decisum quod non Scip. Rouin. in prag. 1. de S. C. Maced. post nu. 5. vers. sed prædictis valde obstat & de consimili decisione fatetur ibi Scagl. num. 7. & 8.

Consensus patris an requiratur in lite interrata per filium, ita quod si nō ab initio fuerit præstitus, sed in medio litis conuoluet iudicium, vel annullet; fuit decisum in illis causis in quibus quaritur patri vsu-

- patri vsusfructus expresse requiritur con-
sensus patris, ceterum si res de qua liti-
gatur non queritur vsusfructus patri nõ
requiritur consensus, & successiue suffi-
cit quod in quacunque parte interue-
niat Affil dec. 180. Franch. dec. 494. nu.
6. Vantius in tract. de nullit. Rub. ex inha-
bil. seu defectu mand. nu. 43.
- Consensus nouus hæredis an censeatur in-
terpositus si fuerit supplicatum pro as-
sensu super testamento nullo pro parte
hæredum; fuit decisum in Sacr. Conf. ex
illis verbis non esse probatum consensum
hæredis, & ideo pars assumpsit onus pro-
bandi nouam voluntatem hæredis per
testes super testamento condito Frecc.
de Subfeud. lib. 2. q. 24. in fine.**
- Cõsensus Abbatis, vel Prioris aut Guardia-
ni exquiritur in remissione facienda per
Monachum offensum, & ita communiter
practicatur, vt per Carauit. in ritu 275.
sed si Sacerdos vnicum tantum deserui-
ret alicui Cappellæ, & ei fuisset iniuria,
illata, an sufficiat eius consensus tantum
cum ipse superior, seu prior esse videre-
tur, fuit in S. C. determinatum quod non
quoniam ipse erat subditus Prouinciali,
vt tradit Reg. Carol. Tapia in 4. p. iuris
Regni tit. de transact. super ritu prædicto
275. nu. 6. & seq.**
- Consensus Summi Pontificis in alienatione
feudorum an præsumatur fuisse per spa-
tium triginta, vel quadraginta annorum,
& alia requisita in alienatione interue-
nisse per Canon. in cap. illud de præsump-
t. concluditur quod sic, & ita in S. C. in
multis causis fuisse decisum nouissime,
fateatur Reg. de Ponte in Repet. c. primi
de his qui feud. dar. poss. lect. 3. num. 47.
& 48. & in 5. lect. num. 42. vide supra
verbo assensus.**
- Consensus patris permittentis alienationẽ
faciendam per filium de bonis aduenci-
tjis, an sibi præiudicet quodad vsufructu-
um, non fuit decisum, Franch. decif.
585. nu. 4.**
- Consensus nouus hæredis an debeat esse
approbatiuus, vel translatiuus domini;
fuit decisum quod non requiratur, sed
sufficiet generaliter fuisse præstitum An-**

na in singul. 105. consensus & infra ver-
bo exceptio.

**Conseruatoria Regni iuxta Capitula ipsius
an sint præstanda mulieri turbatæ super
eius possessione fundi dotalis ob insuf-
ficientem possessionis probationem, ex
quo id quod in dotem receperat possi-
debat, & verificauerat, dum tractaretur
de certa parte terræ ab alio possessæ qui
optimè verificauit eius intentionem per
testes; fuit iste conuendus absolutus ab
impetitis per mulierem Affil. dec. 363.
quem citat Hieronym. Campa. ad Oli-
uam in ritu 22. num. 13. Curia Archiep.
Neapol.**

**Conseruatoria Regni an possint intentari
coram omnibus Regni Officialibus vide-
tur dicendum quod non ex quo Conser-
uatores in Regno conceduntur per Prin-
cipem, & Magnam Vicariæ Curiam, &
Iustitiarj autem Prouinciarum eos con-
cedere prohibentur, inquit Luc. de Pen-
na in l. vnica num. 15. C. de Irenarch.
lib. 10. & proinde si loquamur respectu
Præsidum Prouinciarum concludit Fran-
ch. quod possit intentari coram eis licet
contrarium teneat Carol. Tapia in cap.
Regni 266. finis præcepti charitas num.
11. & ita concordat cum Luc. vbi supra
concludendo id esse ex communi prædi-
ca obseruatum cum omnes huiusmodi
supplicationes, & alia porrectæ Excellen-
tissimo Proregi remittuntur ad Sacr.
Conf. & licet cap. prædictum loquatur
de Iustitarijs tamen ideo prosequutus
fuit hoc Iudicium quia illi commisit,
quò verò ad Tribunal Mag. Cur. Vic. si-
militer refert Præf. de Franch. hoc re-
medium intentasse in Mag. Cur. Vic. quã-
do erat Aduocatus subdit ibi Tapia nõ
per hoc sequitur quod hoc fieri possit,
& credo non vidisse Luc. vbi supra con-
trarium dicentem iuxta opinionem Præ-
sid. de Franch. ad cuius corroboratio-
nem adducitur decisio Sacr. Cõsrelata
per Iacob. Anell. de Boëtis in addit. ad
cap. ad Regale fastigium incip. vide om-
nino Luc. vers. adde quod die... Martij
1559. referente D. Antonio Cadena
tunc Iudice Mag. Cur. Vic. in ciuilibus**

ad præsens Reg. Conf. in causa vertente inter Clericum Chiauellonum, & D. Philippum de Syluelro, fuit per Sacr. Cōf. remissa causa eidem Mag. Cur. quæ procedat seruata forma Capitulorum Regni Actuarius Io: Donatus Cioffus, & sic fuit declaratum quod Mag. Cur. Vic. possit procedere contra clericum seruata forma Capitulorum Regni, Quò verò ad Sacr. Conf. licet nemo in prædictis absque regia commissione procedat, & id communiter seruati videtur, vt præcedente ordine Suz Excellentie Sacr. Conf. procedit, tamen annuit ibi Boëtis sub vers. nota quod hoc vidisse S. C. procedere, & nimirum quia sub nomine regio accedit huic quæ optimè scripsit Muscatell. in praxi Sacr. Conf. lib. 2. par. 1. glos. sententia num. 101. & infra verbo processus.

Conservatorium pro laico contra clericum vt ritè procedat exquiritur, vt agatur de spolio violento, secus si non esset violentia Franch. decis. 701. & ita in alio casu fuit ita decisum vt agatur contra clericum coram suo Iudice competenti ex quo non aderat vis Anna in allegat. 7.

Conservatorium an intentari possit per Monasterium existentem in possessione molendini à Rege donati aduersus alterum Monasterium pretextu deuolutionis eius. emphyteotæ præcedentè in possessionem immitti coram Iudice laico, fuit decisum in Sacr. Conf. quod sic, & ita fuit ordinatum per Sacr. Conf. esse in possessione conseruandum Affl. decis. 2. quem citat Prosp. Farinac. in titul. de inquisit. quæst. 8. num. 23. vers. sublimita secundo Foller. in conf. de burgenfaticis num. 38. Marant. conf. 20. num. 27. innuit contra istam decis. non esse Sacr. Conf. sed tantum quod Viceprothontarius cum nonnullorum consensu ita decreuit, postea inquit dictam decretum non habuisse effectum, & sic non esse authenticam defenditur, & declaratur per Vrsill. in annot. ad istam decis. & sequitur M. Antonius de Amatis dec. Anconit. 69. Caroc. in suis decis. cas. 137.

nu. 3. Ant. Fab. in eius C. tit. de Ind. defin. 38. & in tit. de priuil. fisci defin. 2.

Conservatorium vigore Capitulorum Regni an sit concedendum Clerico contra laicum turbantem de facto clericum in possessione rei, & licet videatur dicendum quod non ex quo cap. Regni ad regale fastigium procedat pro clerico contra laicum id potius ex impressoris incuria, factum quam quod id voluisset dicere, & id contradiceret, literæ illius tex. quæ in fauorem laicorum loquitur, & præsertim Vassallorum, & Ecclesiarum aduersus illorum Prælatos eos malè tractantes; fuit decisum in Sacr. Conf. ex allegatis per Affl. decis. 14. Franch. decis. 193. num. 11. comperere remedium Capitulorum Regni etiam clerico contra laicum; quia clerici sūt sub protectione Regis Cartho. Tapia in Iure Regni sub Rub. quando Rex inter Eccles. personas cogn. poss. 2. nu. 8. ad 11.

Consignatio frumenti quo loco faciendæ sit, si asportata frumenti monstra in mercato, & non fuerit dictum ubi consignari debuerat; fuit prædictum esse faciendam in domo venditoris Anna in sing. 347. monstra.

Consiliarij status titulati ex communi stylo præcedunt alios Consiliarios antiquiores, an si fuerint Consiliarij titulati extra tamen Regnum feudum titulo decoratum possidentes, concluditur quod non per Lanar. in conf. 7. licet contrarium fuerit determinatum per suam Maiestatem, eiusquæ Consilium vt inquit Camill. de Curte in suo diuers. Iur. feud. in eodem facto pro quo consulerat Lanar. in cap. incip. videndum est modonum. 4. & seq. fol. 13. ubi in fine ponit rescriptum circa præcedentiam prædictam Reg. de Ponte dec. 8. nu. 9.

Consiliarius electus post electionem alterius; an præcedat primo electo si prius possessionem fuerit nactus, & primus fuerit impeditus ob seruitium Regis possessionem non nancisci; fuit decisum in Colateralis Consilio contra secundum electum, & si prius possessionem adeptus fuerit Fab. Anna in conf. 42. num. 37. & seq.

seq. idem casus in facti contingentia inter Cōsiliarios status præponitur à Marc. Anto. Surg. in tract. de Neap. illustr. cap. 27. num. 40. annuit iurgium ab Rege postulat placandum, decretumque fuit ut neutrius rationes potiores haberentur, sed alternatim præcellerent in ambulando, sedendo suffragijsque præstandis.

Consiliarius Regius si fuerit Præsident Regiæ Camere creatus an præcedere debeat uti Consiliarius alios Præsidentes, Decretum fuit ut dum in Regia Camera sedent pro explanatione causarum ipsius, ac etiam in Collaterali Consilio coram Vicerege statutis diebus non præcedat, nisi in Consiliarij dignitatem antè eos eccedus esset quo casu præcederet præter Præsidentem Decanum Marc. Anto. Surgens in tract. de Neapol. illustr. cap. 27. num. 23.

Consiliarius status Regis si fuerit Aequæ Hierosolimitanus Magnæ Crucis, ac Prior alicuius commendæ ultra nobilitatem generis, & filiationem Comitis an præcellere debeat alijs Consiliarijs status non tamen titularis, hoc tamen contingit in personam Vincentij Carafæ Patrij Neap. filij Comitis Ruborum Aequitis Hierosolimitani Magnæ Crucis, ac Prioris Vngariæ, deinde Capuz, fuit in Collaterali Consilio decusum Priorem hunc priuatis præferendum omnibus, ac inter maiores titulos referendum Marc. Anto. Surg. de Neap. illustr. c. 17. sub nu. 26. vers. insurrexit aliquando, & sub nu. 37. in fine ponit decisionem.

Consolidatio in filiam fieri an impediatur si pater soluendo dotem stipuletur sibi & hæredibus suis reddi in omnem casum restitutionis dotum; concluditur quod non Cappy. dec. 176. nu. 17. Reg. de Pontec. conf. 8. nu. 14.

Const. Regni Constitutionem diuiz memoriz non habet locum in feudis de plano, & de tabula, sed tantum in feudis quaternarijs; & ita pluries iudicatum fuisse commemorat Afflic. decis. 243. per Grāmat. in dec. 77. n. 3. allegatum Vrsill. dec. 255. & 265. nu. 73.

Const. Regni Magister lustrarius quæ facultatem tribuit lustrarijs cognoscendi de Iniurijs, oppressionibus, & concussionibus factis per Inferiores, Officiales, & Iudices durante eorum officio, an locum habeat in Officialibus de præterito post depositum officium; fuit Iudicatum quod sic And. in d. const. relatus per Afflic. ibi sub num. 1. qui tradit istam præeminentiam lustrarij esse correctam per capit. Caroli 2. incip. Nicolao iam uille.

Const. Regni Instrumentorum robur, an habeat locum etiam in testamentis, fuit decusum quod sic Afflic. in ead. const. nu. 4. in medio Carauit. in pragm. 1. de S. C. Maced. nu. 22. in 8. S.

Const. Regni Comite, an extendatur ad bona feudalial Hospitalium Sancti Ioannis; fuit decusum quod non Afflic. in ead. const. sub num. 4. licet ibi contrarium teneat.

Const. Regni Prosequentes an militet si eius sollempnitas non fuerit seruata contra Barones, in occurrenti casu dum esset formata Inquisitio contra Comitum, examinatis testibus non tamen Comitibus, Baronibus, aut militibus; fuit liberatus per Mag. Cur. Vic. facto verbo in Collaterali Consilio Grammat. in d. constit. nu. 4.

Const. Regni Prosequentes dum locum habet in accusatione contra Barones, an etiam procedat, quando procederetur ex Informatione, & licet fuisset hæc questio latius disputata, tamen fuit conclusum quod sic ut refert Bartholo. de Capua in d. constit. in opere, Grammat. nu. 10. ad quod subdit ibidem Andr. Maricondz num. 121. id semper seruari in M. C. V. subdens in Consilio fuisse etiam determinatum ut const. ipsa pariter procedat quando ex officio procederetur.

Const. Regni Sancimus an locum habeat in Ciuitate Auerfana; fuit decusum in S. C. quod non Apostilla ad Consuet. vltima de restit. in integr. incip. habebatur hic fol. 392. contrarium tamen nouissime fuit in S. C. decusum ex generalitate verborum, ut tradit Reg. Carol. Tapia in comment. d. constit. num. 8. & seq. in 4. par.

par. Inris Regni & numer. 153.

Const. Regni Ea quæ ad decus an tollat Baronibus cognitionem causarum criminalium; fuit in S.C. decifum quod sic Reg. Carol. Tapia in annot. ad eandem const. sub nu. 27.

Const. Regni Instrumentorum robur est in viridi obseruantia in Regno, ita, & taliter quod non sufficit ut sint in Instrumento duo testes cum subscriptione Notarij absque iudicis interuentu, sed quid in Regno Siciliæ ultra farum an procedat existente alia consuetudine illius Regni in quo d. const. non viget; fuit decifum in Sacr. Conf. Instrumentum prædictum cum subscriptione duorum testium ac subscriptione Notarij valere absque Iudicis interuentu iuxta consuet. illius loci Carol. Tap. in annot. ad dictam const. Instrumentorum robur. nu. 6.

Const. Regni Sancimus an militet, si fuerit aduersus eam oppositum non esse vfu receptam in aliqua Ciuitate ac illam in desuetudinem abiisse ex doctrina Alex. conf. 96. vol. 1. fuit in contingenti casu determinatum non obstante tali exceptione per Cu. iam Aquilanam militare, & pariter in M.C.V. confirmatum, factaque discussione in S. R. C. de prædictis fuit per Sacr. Conf. confirmata sententia, ut refert Fran. Viuius in Sylua commun opin. in opinione 831. statutum sub nu. 2. vers. & dum esset lis.

Const. Regni Constitutionem diuæ memoriz an locum habeat in promissione de emendo; fuit decifum in S.R.C. in causa Io. Baptiste de Auriæ, cum Antonio Spinula locum habere, esseq; promissionem nullam, & dari reuocationem Regens de Ponte in tract. de Potest. Proreg. tit. 6. de Assensu Reg. super dot. §. 1. num. 34. & Molfes. in comment. ad consuetud. Neapol. titul. de renunt. quæst. 11. num. 21.

Const. Regni Constitutionem diuæ memoriz an locum habeat pendente resolutione assensus pones Regem, vel Proregem; fuit decifum per Collaterale Consilium in causa Marchionis Vallis Siculæ cum Terra Fluminis frigidi, & Casale.

Longobardorum non esse locum reuocationi vigore dictæ const. dum habitus fuit recursus ad Regem pro assensu Reg. de Ponte in tract. de Potest. Proreg. tit. 8. §. 7. num. 2.

Consuet. Neapolitana Si quæ mulier an procedat superstitibus filiis naturalibus tantum, non fuit decifum, sed transactione terminatum Franch. dec. 640. qui in affirmatiuam partem censet S.C. inclinasse Molfes. in comment. ad consuet. Neap. p. 4. quæst. 43.

Consuet. Neapolitana Patre, vel matre existente in medio instituto hærede extraneo non patre, vel matre, an habeat locum; fuit decifum quod non quia consuetudines non loquuntur instituto extraneo, & propterea fuit conclusum quod potuissent libere testare Franch. de cis. 91. num. 12. & seq. Io. Andr. Georg. in allegat. 27. num. 13. Molfes. in comment. ad consuet. Neap. par. 4. quæst. 46. num. 25.

Consuet. Neapol. loquens de restitutione dotis ut in solidum fieri possit exactio, & non in quantum facere possit, an procedat in antefato; fuit decifum quod non. Franch. decif. 71. num. 13. Borgn. Cauat. dec. Fiuizan. 30. par. 3. nu. 90. & sub nu. 93. col. 3.

Consuetudo Neapolitana Auiæ matris existente in medio quæ excludit sororē an procedat, si fuerit petita successio per ipsam sororem existentem in capillo in bonis Auiæ insimul cum fratre; fuit decifum quod Auiæ matris stante in medio consuetudo prædicta quæ excludit sororem procedat, & non cesset Anna in allegat. 70. num. 49. & in fine ponitur decifio, quem citat Franch. decif. 5594. num. 14.

Consuetudo Si quis vel si qua an locum habeat Auiæ existente in medio, fuit decifum quod sic cōtra decif. Capvc. 210. facta relatione in Collaterali Consilio Vincentius de Franch. in addit. ad dictam consuetud. incip. consuetudo fol. 115. & idem refert Felix de Rubéis in addit. ad eandem consuet. post consuet. impress. sed quando matrimonium esset contratum

Atum alla nona manera tunc nec ab intestato, nec ex testamento consideratur pater, vel mater ita quod testando non possit fraudare coniunctos prout posset quando cessaret nouus usus, & ita fuit declaratum per S. C. in quodam testamento in quo erat Auii paterna instituta, quæ erat maritata, secundum nouum usum lo. Angel. Pisanel. in addit. ad eandem consuetud. incip. vide in consuetud. fol. 137.

Consuetudo Neapolitana. Et si testator an habeat locum in clericis saluaticis; fuit decisa in S. C. quod non Iacob. Anell. de Boëtis ad dictam consuetud. in addit. incip. quid si aliquis habet fratrem fol. 174. Molfes in comment. consuetud. Neap. p. 2. q. 7. num. 17.

Consuetud. Neapolitana incip. Et si testator an locum habeat patre, vel matre existente in medio; fuit decisa in S. C. quod non Iacob. Anell. de Boëtis in addit. ad consuetud. prædictam incip. in causa Pascarella Magliola fol. 182.

Consuetud. Neapolitana incip. Et si testator an locum habeat Auii existente in medio, fuit per S. C. facta relatione in Collaterali Consilio decisa, quod non Camill. Saler. in consuetud. prædicta in addit. incip. si consuetud. habet locum in patre, vel matre fol. 182. ubi ponit formam decreti Collateralis Conf.

Consuetud. Neapolitana Sed si mulier an trahatur ad bona dotalia, seu in dotem data existentia extra territorium; fuit per Sac. Conf. lunctis aulis decisa, quod sic Iacob. Anell. de Boëtis ad dictam consuetud. incip. pone casum fol. 278. quia dos est nomen vniuersale, & ita sæpius iudicatum est Franch. decif. 472. num. 7.

Consuetud. Neapolitana an extendatur ad bona existentia extra districtum Neap. & si per Napod. in pluribus locis concludatur quod non quando de bonis loquitur ut in proem. versic. diuersu num. 335. & consuetud. eas autem versic. facultates num. 83. & consuetudo siquis, vel siqua versic. bonis omnibus num. 174. & consuetud. pupillus versic. bonis num. 8. de quo per

Franch. decif. 472. num. 7. tamen in contingenti casu, dum fuisset dubitatum in Sac. Conf. an extendatur extra territorium matre ab aliqua successione exclusa, sic fuit iudicatum per Sac. Conf. non obstante quod in contrarium ponderabatur autoritas Napod. in d. cõsuetud. pupillus, ut refert Foelix. de Rubéis in addit. ad dictu proem. versic. in proem. consuet. in glot. in verbo districtu post consuetud. impress.

Consuetudo Capuanæ, & Nidi qua cauetur quod mater non succedat filio in pupillari ætate, vel quandocumque ab intestato decefferit, an militet etiam in bonis de nouo quæsitis; fuit in S. C. decisa quod sic in causa Victoriz spes cū Fabio della Gatta, ut refert Franch. decif. 492. sub num. 2. eum citat Fab. de Anna in cons. 92. num. 60. declarando decisionem istam, ait quod hic duo expressè deciduntur, tertium verò tacitè, & implicite, primum siquidem quod excludatur linea paterna, nè dum pater, atenim in illo casu frater consanguineus fuit exclusus, secundo fuit iudicatum, consuetudinem Capuanæ, & Nidi locū habere etiam in bonis sitis extra districtum, Tertio fuit habitum pro vero quod procedat etiam in bonis de nouo quæsitis, & ita concludit Anna in loco citato & melius in cons. 119. nunquam potui ubi num. 24. ponit decisionem S. C. istius quætionis dicens fuisse proximiores ex parte patris admissos ad successionem, etiam bonorum nouiter quæditorum, per filium exclusis fratribus vterinis descendentibus ex linea materna, & ita consuetudinem prædictam militare, andem decisionem declarat lo. And. de Georg. in allegat. 23. cum. 36. ex quo in ipsa agitur de dotibus quæ vbiq; sunt dotēs, & continet quid vniuersale, & in eis vltra renunciationem, & pactum de non succedendo addit expressa promissio de restituendo eas dotanti alia verò bona obuenta ex testamento Auii extra districtum spectabant ad substitutum vigore testamenti Auii, & licet fuit et oppositum de tali consuetudine, tamen cum

cum fuisset coacta declarare quo iure volebat succedere, declarauit velle succedere vigore testamenti, quod produxit super quo fundauit articulos, super quibus fundata est sententia, licet ipse allegasset contra proximiores vt in allegat. 25. explicatio in fine refert fuisse conuenctos absolutos, & sic iuxta decisa per Annam vbi supra.

Consuetudo Capuanæ, & Nidi an procedat in bonis extra districtum, & quid in bonis per filium quæsitis, licet concludatur quod sic per Fab. de Anna conf. 92. Marchio, & conf. 118. existimaui adeo vbi num. 29. ponit decisionem fuisse per S. C. Iudicatum Iunctis Aulis bona vbiunque sita quondam Titij spectauisse, & spectare ad Caium salua prouisione faciendi quoad bona nouiter quæsitata per prædictum Titium partibus plenè auditis Battaglin. ad Cyn. in l. 1. C. de summ. trinit. vers. pone quod Bononiz in fine nouissimè Andr. Molf. f. in comment. ad consuetud. Neapol. part. 2. quæst. 24.

Consuetudo Capuanæ, & Nidi quemadmodum excludit patrem, & matrem à successione filiorum an etiam excludat descendentes ex eis in factio cernebatur defuncto filio abintestato superstitibus alijs fratribus vterinis concurrentibus alijs proximioribus ex parte patris, & licet concludatur per Annam conf. 91. esse exclusos omnes ex linea materna descendentes in eo casu, in alio vero conf. 118. existimaui num. 29. ponit decisionem S. C. per quam fuit decisa bona defuncti prædicti spectare ad proximiores, ex parte patris exclusi descendentes ex linea materna, & in prædicta causa contra Annam allegauit Io. Andr. de Georg. in allegat. 23. & 24. & in allegat. 25. in fine ponit decisionem contra ipsum vers. fuerunt etiam absoluti eos citat Reg. de Ponte in tract. de Potest. Proteg. tit. 9. num. 22. Riccius in collect. dec. 689.

Consuetud. Neap. Si moriatur exclusiua sororum à successione ibi stantibus masculis cum onere dotandi, an locum ha-

beat Auiæ, & matre existentibus in medio; fuit decisa habere locum in vtroque casu scilicet Auiæ vel matre existentibus Reg. de Ponte conf. 61. causa hæc num. 46. & seq.

Consuetud. Neapol. Siquis vel si qua an habeat locum Auiæ in medio existente; fuit decisa habere locum Auiæ materna existente in medio illamque esse exclusam à successione neptis in bonis paternis per proximiores ex parte patris in causa Ducis Montis Alti cum Comite Burrelli vt per Reg. Reuerterium in decis. impressa post consuetud. incip. in S. R. C. fol. 395. quem citat Reg. de Ponte in conf. 61. nu. 66. & seq. & nouissimè Molfes. in comment. ad consuetud. Neap. par. 4. quæst. 45. num. 1. & 23. vbi satis hanc deci. interpretatur.

Consuetud. Neapol. Siquis, vel si qua an locum habeat matre existente in medio quando tractatur de successione in bonis patris, concluditur quod non secus quando tractaretur de successione aliorum vt puta filiorum, & ita secundum prædicta fuit Iudicatum in contingenti casu, Reg. de Ponte conf. 73. tota vis vbi in fine à num. 31. cum seq. tractat articulum, & sic concludit inter cætera decisa.

Consuetud. Neapol. Siquis, vel si qua non habeat locum patre, vel matre existente in medio, licet regulariter intelligatur quoad inclusionem patris, vel matris non autem quoad cæteros successores, ita quod mater, vel pater non sint à successione exclusi, sed quoad cæteros bene consuet. locum habet, & ita alias fuisse decisa in S. C. in causa Iacobi Caraccioli cum fratribus referente Consiliario de Franch. in successione Elionoræ Caracciolæ sororis vtrunque superstitis eius matre tradit Reg. de Ponte conf. 73 tota vis nu. 35.

Consuetudines Neapolitanæ an locum habeant in bonis clerici decedentis ab intestato, fuit decisa quod sic per S. C. facto verbo in Collaterali Consilio Iacob. Anell. de Boëtis in addit. ad consuetud. siquis vel si qua incip. quod moriens;

et de-

te clerico fol. 147. Molfes. in comment. ad consuet. Neap. p. 2. q. 7. nu. 13. & seq. vbi ponit alias dec.

Consuetudines Neap. loquentes de bonis subiectis dispositionibus faciendis per Cives, vt medietas relinquatur agnatis de bonis antiquis an locum habent si bona ipsa stabilia cum alijs stabilibus fuerint permutata; fuit per S. C. decifum locum habere Afflic. decif. 369. Molfes. in comment. consuet. Neap. par. 2. quæst. 3. num. 19.

Consuetudines Neapolitanæ an comprehendant clericos in eorum beneficium; fuit in Sac. C. decifum quod sic Iacob. Anell. de Boftis ad consuet. siquis, vel siqua incip. in causa Fratris Ioannis fol. 148. Molfes. in cōment. ad consue. Neap. p. 2. quæst. 7. nu. 25.

Consuetudines locorum vade appellatur, vel quæ appellatio fuerit introducta attendi debent, consuetudines locorum vnde appellatur attendendas esse censuit Molfes. in comment. ad consuetud. Neap. par. 1. cap. 5. num. 48. vbi fatetur vidisse pluries practicum in M. C. V. & in S. R. C.

Contemptor Regij mandati in quo poena cominatur sub obtemperu Regiæ indignationis qua poena plecti debeat; fuit decifum in occurrenti casu cuiusdam Officiarii priuandum officio Gram. dec. 40.

Continui Sux Excellentie si petita, & non obtenta licentia à Prorege discefferint à Ciuitate an possint eorum officio priuari; fuit decifum quod sic, & hoc ratione contemptus, Franch. decif. 455. Mastrill. decif. Sicil. 173. nu. 17. Io. Franc. del Castillo dec. Sicil. 105. nu. 17. Tap. in l. fin p. 2. c. 9. nu. 91. ff. de constit. priu.

Contractus emphytheosis nullus ex defectu potestatis concedentis an eius vigore emphytheota, non obstante tali nullitate teneatur ad solutionem Canonis; fuit decifum in Sac. Conf. deberi fructus territorij concessi qui pratendebantur satis minores quam census promissi, Franch. dec. 296.

Contractus factus de re Ecclesiæ cedens in

beneficium seu vtilitatem Ecclesiæ absque sollempnitate de iure requisita an teneat; fuit decifum quod non Franch. decif. 35. Amed. de Ponte in tit. qui feud. dar. poss. num. 148. Aloy. de Leo Auth. hoc ius potestatem C. de Sacros. Eccles. num. 13. Stefan. Quarant. in summa. Bullar. verb. alien. rer. Eccles. nu. 2. Borgh. Canal. dec. Finiua. 45. p. 1. nu. 5. Riccius collect. dec. 46.

Contractus celebratus per mulierem, & geminatus duabus vicibus cum præfectio Officialium, ac mundualdi regio assensu munitus, an præuia absolutione Iuramenti, generaliter obtenta ex causa enormissimæ læisionis, & minoris ætatis rescindi petitus, impediri possit litis cursus prætextu periurij obiecti ex inualiditate absolutionis, ac exceptionis transactionis; fuit ex alijs congestis decifum non posse in causa prædicta procedi obstantibus exceptionibus oppositis Grammat. decif. 66. Io. And. de Georg. allegat. 24. num. 5. & 24. declarat istam decif. quando de iure actoris constaret sed de solalite, & obreptione rescripti Muscatell. in praxi Sac. Conf. lib. 1. par. 4. Gloss. transactionis.

Contractus vt dicatur pignoratitius regulariter tria requiruntur necessaria vt inde simulatus dignoscatur scilicet prætij modicitas, & pactum de retrouendendo ac consuetudo scenerandi, nec sufficiunt duo tantum scilicet modicitas prætij, & pactum de retrouendendo, & ita fuisse iudicatum in S. C. testatur Afflic. decif. 65. & 40. num. 18. quem citat Grammat. decif. 76. num. 28. & seq. & in casu per eum citato duo tantum concurrere certuntur scilicet modicitas, & pactum de retrouendendo, ob quod fuit contractus pignoratitius declaratus, & successiue simulatus Grammat. ibi num. 32. Vrsill. d. decif. 65. in princ. Campagn. in cap. nouiter num. 27. Foller. in pract. censual. ver. inst. grat. pro cens. prat. nu. 3. ad decif. 40. Viuius in Sylua commun. opin. in 1028. opinione Vcndens num. 6. Borrell. conf. 63. num. 9. Sebast. Guazzin. in tract. de confiscat. bonor. conclus. 39. nu.

78. ubi citat etiam Afflict. in cap. 1. n. 52. de feud. dat. in vic. leg. commissi. dicentem sepius consuluisse duo sufficere ad probandam simulationem contractus ac etiam fuisse decum in Cõsil. Neap. latè Paris. conf. 54. lib. 1. num. 63. & Farinac. in titul. de falsit. & simul. contract. quest. 163. per totam Camil. Lepid. decif. Lucen. diuers. 60. Cornazan. decif. Lucen. 41. Farinac. decif. Roman. crimin. 30. liter. C.

Contractus simulatus, vel imaginarius si fuerit per venditorem in ludicio productus, vt inde res vendita restituatur, & fuerit per reum exceptum de clausula, ipsius obstante Iuramento, omnia, & singula esse vera, an excludat simulationem non obtemta absolutione à Iuramento propter quod reus absolendus esset ab obseruatione ludicij; fuit decum reum, absolendum, & actorem in expensis cõdemnandum, & si ei licitum erit alia via sibi competenti agere Afflict. decif. 60. quem citat Mulcatell. in praet. S. C. par. 1. Gloss. petitur num. 53. Boer. decif. 42. num. 13. & 19. Anto. Gagliard. de absolut. à iuram. §. tertium num. 1. Viuius decif. 53. num. 15. & in Sylua commun. opin. in opin. 426. Iuramentum num. 6. Vantius in tract. de nullit. Rub. quor. & quibus mod. null. &c. num. 109. Hierom. de Laurent. decif. 67. num. 3. Riccius in collect. dec. 5.

Contractus simulatus ad hoc vt dicatur requiritur pactum de retrouendendo, iniustitia pretij, & consuetudo foenerandi, an duo illa prima tantum requirantur ad hoc vt dicatur simulatus; fuit alias per S. C. decum quod cum non fuissent plenè probata per actorem, fuit reus absolutus Afflict. decif. 65. Grammat. decif. 70. num. 30. Campagn. in cap. nouiter num. 27. Vrsill. ad Afflict. in d. decif. 2. tradit similem decisionem in alio casu occurrenti, Lanar. conf. 79. num. 1. Viuius in Sylua commun. opin. opin. 1019. contractus emptionis post num. primum, vers. in contrarium Borrell. conf. 37. nu. 27. Camill. Lepid. dec. Luceas. diuers. 60. col. 8.

Contractus factus per vxorem ad viri instigam ob sui fauorem, an rescindi possit prætèxtu metus illati per vim ex precedentibus verberibus nõ tamen ad illum actum interuenientibus; fuit decum quod non Affl. dec. 246. Minad. conf. 14. n. 15. & conf. 28. n. 4. Ioseph de Sesse dec. Arago. 60. n. 18. latè Monter. in dec. Arago. 45. in responso pro Amita par. 3. num. 196. & seq. Riccius in collect. dec. 154. At si in contractu inesset metus reuerentialis cum læsione, vel minè percessissent vtique contractus rescinderetur per ea, quæ tradit Aloy. de Leo in linterpositas C. de transact. nu. 3. subdens ex his decisionibus ita sæpe S. C. Iudicasse citat Gram. decif. 103. nu. 49. & seq.

Contractus meticulousè factus ex quo redditur inualidus, an tertio nocere debeat cui Ius quæsitum erat; concluditur quod Iuramentum meticulousè præstitum ob quod contractus celebratur per vxorem metu viri afficere ei qui commisit vim, & metum, & non tertio inquit Affl. decif. 263. tamen ibi Vrsill. sub nu. 4. fatetur nunquam secundum ipsius opinionem S. C. iudicasse, sed in occurrenti casu per eum allegato fuisse decum contractum, nam sufficit contractum meticulousum fuisse igitur deficit consensus ergo obligatio lo. Camill. Biloet. in tract. de absol. iuram. c. 3. nu. 5. Borgn. Cauale. dec. Fiuizan. 13. p. 2. nu. 49.

Contractus venditionis an validus reputetur, si non interuenierit scriptura, sed fuisset conueniendum de ea facienda etiam quod non probaretur de possessione; fuit decum venditionem factam esse validam non obstante quod non fuisset facta scriptura, de qua facienda, fuerat conueniendum, & etiam quod non probaretur de possessione Vrsill. decif. 39. nu. 6. in fine.

Contractus meticulousus an videatur esse approbatus per receptionem pretij si du raret eadem causa metus, in contingenti casu, dum esset contractus nullus declaratus non obstante pretij receptione; fuit pariter recipiens ad pretij restitutionem condemnatus annullato contractu,

vt re-

vt refert Vrsill. decif. 246. num. 7. quem citat Monter. dec. Arag. 45. in responfo pro Amira p. 3. nu. 197.

Contractus meticolofus factus per vim, & metum illatum ab aliquo, an noceat tertio qui emit, vel aliter contraxit qui vim aliquam, seu metum non intulit; fuit decifum oocere, & fuccelluè, talem contractum effe refcindendum prætextu metus ex quo deficit confenfus ergo & obligatio Vrsill. dec. 263. nu. 6.

Contractus celebratus per maritum infimul cum vxore intercedente pro eo, & renunciantem iuribus ei comperentibus, an reddatur nullus ex difpofitione Regiæ Pragmaticæ; fuit decifum quod fic Vrsill. decif. 311. fub nu. 2.

Contractus venditionis triginta trium tumulorum frumenti annuorum extimatorum pro ducatis decem ficut valebat fuper bonis venditoris pro prætio ducatorum centum, fi tempore folutionis prærium excederet fummam ducatorum decem contra formam Regiæ Pragmaticæ an validus fit, ita vt propter incertitudinem videbatur dicendum quod valeret, ficut ludicauit M. C. V. tamen quia contractus ifte non continebat vniforme commodum, & incommodum cum prærium frumenti valde poterat augeri, non autem minui, quia diminutio modica fuiſſet, fuit tandem per S. C. decretum, declarando licuiſſe venditori folutis ducatis centum ab illa venditione recedere Camill. Salern. in addit. ad proem. Caroli cõfuet. Neap. incip. pro conclufione col. 4. lit. B. verſ. vnde alias fuit dubium fol. 27.

Contractus venditionis ftabilium fine arra vel rei traditione non valet etiam quod interuenerit ftipulatio iuxta Confuetu. Neap. venditionis contractus, an etiam militet data fide; fuit decifum Confuetudinem ipſam locum non habere data fide Apofthila ad dictam Confuet. incip. ad materiam iftius fol. 386.

Contractus nullus an reddatur ex eo quod onus collectarum ſpectet ad emptorem & in eo fuiſſet pactum adiectum, quod onus prædictum ſpectet ad venditorem,

in quo fuerant venditi annui introitus ad rationem decem pro centenariis; fuit iudicatum contractum effe nullum Camill. de Curt. in diuerſ. iur. feud. in verſ. redeundo igitur fol. 24. nu. 7.

Contractus emptionis alicuius feudi cum iurifdictione ſecundarum caufarum, an debeat refcindi prætextu euictionis dictæ iurifdictionis ſecundarum caufarum, vel debeat dari actio ex empto quæti minoris, cõcluditur, quod euicta quota parte feudi cõmicitur ftipulatio non fic particulari re euicta, quia tunc agitur ex empto ad intereſſe, cumque euictio prædicta dicebatur de quota parte feudi, ita demum fuit iudicatum in S. C. referente D. de Franch. vt refert Franc. de Amic. in c. 1. de his qui feud. dar. poſſ. S. pro hac conclufione verſ. prodeſt iſte fol. 31.

Contractus rerum conſentientium in pondere &c. quæ certa die debebantur conſignari, & non aliter fuerunt conſignatæ, an diſſoluatur vt ab eo diſcedi poſſit; fuit decifum quod non Carau. in addit. ad Affl. dec. 280. eſt opinio.

Contractus in quo venditur annuus redditus pecuniarius certus, & ad certum tempus, an cenſeatur factus in fraudem uſurarum, & fructus inde percepti ſint ex computandi in fortem principalem, cõcluditur effe refcindendum ſtante abſolutione obenta per debitricem, tanquam factum in fraudem uſurarum, & continentem enormiſſimam læſionem, & ita fuit decifum in Audientia Bari, & confirmatum per Sac. Conf. Franc. Viuius decif. 84.

Contractus factus per Carceratum non valet, cū metu carceris fieri videatur l. qui in carcerem ff. quod met. cauſ. idem procedit in carcerato per palarium dummodo contractus fieret cum ipſo carcerante vel eius partecipe, vel iniuſtè, ſeu indebitè carceretur, niſi contractus tenderet in eius utilitatem, vel fierent contractus cum captiuis in bello quia tunc valerent & ita in contingenti caſu fuiſſe decifum in S. C. ad relationem Mag. Cur. Vic. fatetur Ioan. Iacobus Maſſullus in addit. ad Capyc. decif. 154. num. 6. & de hac

M

mate;

materia videndus est Farinac. in tit. de carcer. & carcerat. quæst. 35. à num. 32. cum seq.

Contractus vsurarius liquidari nequit, intelligitur data vera vsuraria prauitate, vel de bonis datis ad partium data enormi læsione secundum Reg. Pragma. de contract. sed quando fieret talis contractus, & daretur pecunia, & merces prius appretiata per expertos electos inter partes, quia tunc cessat læsio, & dolus possit liquidari, & sic fuit in contingenti casu iudicatum in Sacr. Conf. ad relationem M. C. V. vt refert Ioan. Iacobus Masullus in addit. ad Capyc. decif. 175. num. 5. & 6.

Contractus gestus cum immediatè successuro super feudo an valeat, abque regio assensu; fuit decifum valere quemcunq; contractum cum immediatè successuro abq; alio assensu Reg. de Ponte in tract. de Possess. Prorog. tit. 8. §. 1. nu. 24. in fin. & hoc fuit in Collaterali Consilio decifum in causa Ducis Boyani, & iterum in causa Marchionis Sancti Lucidi cum Placido de Sangro.

Contractus censualis cum pacto rescissorio ob defectum non solutionis tertiarum, an rescindi possit attento tali pacto, & non est dubium quin possit rescindi, dum tamè debitor p duas aut tres tertias nõ esset soluendus, & ita quotidie practicatur in Sacr. Conf. verumtamen si talis contractus esset vitalitius hoc est ad vitam alicuius ex contrahentibus, & communiter ad maiorem quantiratem conficiuntur quia hodie non excedant illi contractus summam ducatorum quatuor decim pro centinario etiam existente tali pacto non rescinduntur, & ita pluries iudicatum nouissimis temporibus licet alias contrarium quamuis non fuerit lunctis aulis determinatum refert Regens Carol. Tapia in 4. p. Iuris Regni Rub. de cens. in 1. prag. incip. Alfonso num. 2. 3. 4.

Contractus censualis an rescindi possit alienato corpore super quo census debetur vigore pacti rescissori, & non est dubium quin rescindi possit, & ita in dies

practicatur tam in M. C. V. quam in S. C. vt tradit Regens Carol. Tapia in 4. par. Iuris Regni super 2. pragma. de censib. num. 113. sed an illud procedat in contractibus vitalitij, post allegationes vtriusque partis ibidem adductas sub num. 114. & seq. refert fuisse in S. C. iudicatum nullo modo contractum rescindi posse, nec Instrumenta liquidari, nisi pro consequutione tertiarum tantum, & subdit post decisionem causæ prædictæ vidisse sententiam S. C. per quam contractus vitalitius fuit rescissus, & condemnatus debitor census ad fortis principalis restitutionem ex quo non soluerat census decursum, seu tertias, licet in casu tradito per Tapiam, vt ipsemet ibidem nu. 126. fatetur, aliter in facto demonstrabatur quoniam in contractu aderat pactum quod in casu quo annui redditus super quibus erat constitutus census redimerentur, & pecunia illa conuerteretur in redemptionem hypothecarum, quare conuentus fuit condemnatus ad soluendum ceterum creditori vira eius durante quod vt facilius in futurum fieri potuisset assignati fuere tot annui redditus ex bonis ipsius vsque ad summam censuum venditorum tempore contractus vide infra eo. ver. Instrumentum ubi aliz adducuntur decif. quæ declarantur per istam decif.

Contractus foeneratitius siue vsurarius an iudicari debeat, si fuerit pecunia ad certum cambium conuenientum data soluenda infra certum tempus conuentum, & non aliter facta solutione prædicta, pactoq; adiecto licere creditori accipere pecuniam ad cambium, & recambium cum omnibus damnis, & interesse debitoris, & quod stetur Iuramento creditoris quod ad cambia recepta ultra interesse expensarum ratione laboris; fuit bis in S. R. C. contractus habitus pro vero, & reali, & proinde condemnatus debitor ad soluendum interesse cambiorum secundum declarationem cum Iuramento factam p creditore, & pariter fuit habitum p vero posse ultra valorẽ exigi q; rone laboris, & expensarum taxatum erat, cum id non respiciat inte-

interesse pecuniar, sed aliam rem, vt tradit Regehs Carol. Tapia in 4. par. Iuris Regni Rub. de cambijs num. 15. & seq. Contrahi cum prodigo recte poterit donec per sententiam ei non fuerit interdictum vt fuit iudicatum, in causa Principis Bisiniani cum Hostilio Vrsino Ioan. Franc. Capiblan. in pragmat. 4. num. 48. de Baron.

Contributio in collectis an fieri debeat per vniuersitatem pro certa parte taxata, hoc est tertia, an verò pro rata bonorū, & si alias fuerit decifum esse pro tertia, parte faciendam, tamen attenta paupertate vniuersitatis contribuētis, & diuitijs alterius vniuersitatis, cui fit contributio; fuit decifum dictā vniuersitatem teneri pro rata bonorum, & non pro tertia parte Anna in alleg. 16.

Contribuere an cogatur possessor rerum, pro eodem creditore obligatarum, vt contribuatur pro modo, & rata bonorum ab alio possessore vnus rei ex pluribus obligatis si creditoris satisfieret super re ab ipso possessa, citra tamen oblationem crediti, ac cessionem lurium; in facto occurrenti fuit decifum quod non, vt per Ioan. Ant. Lanar. in cons. 77. in princip. & 78. in fine, in quibus quidem consilij iustificatur multis rationibus decifio prædicta.

Contribuere an teneantur vniuersitates ad expensas erogandas circa persecutiones forasclitorum, si in prouincia, insurgisset latronum incurfus seu forasclitorum, & licet videatur dicendum id potissimum ad Regem spectare hoc est protegere, & hostes repellere, propter quod tributa sunt constituta, tamen contrarium de iure concluditur ex quo promissio facta ab aliquo defendendi aliquem, non tenetur si culpa ipsius offensa venerit vt latè per Grammat. decif. 102. num. 109. & ob id cum in prouincia Calabriz latronum procluiuie vndique turbaretur, fuit ita obseruatum iubente Illustrissimo Proroge, & ita obtemperatum per vniuersitates ad contributionem, vt censet Mutius Surg. ad opus eius fratris de Neap. Illustr. cap. 22.

priuileg. 42. fol. 389. vers. ceterum quæ de Neap.

Contumacia in criminalibus quomodo sit accusanda quando incideret in diem festum, concluditur esse incusandam die sequenti, & cum in facto fuisset demonstratum contumaciam fuisse die sequenti incusatam ob festum contingentem non fuit habita ratio de tali postponitione ex allegatione nullitatis sententiae foriudicationis Franch. dec. 639. nu. 4. ad 7. Riccius in collect. dec. 74.

Contumacia accusata pendente securitate, an inualidet sententiam foriudicationis; fuit decifum quod sic Franch. decif. 673 Molfes. in comment. ad Consuet. Neap. par. 4. quæst. 47. num. 12. Riccius in collect. dec. 74.

Contumacia procuratoris etiam vera, an præiudicet Domino quominus appellare possit post decem dies si de sententia non habuerit notitiam; cōcluditur quod non, sed debet appellare infra decem dies Capyc. decif. 139. num. 5. Vrsill. decif. 344. num. 4.

Contumacia contracta per clericum citatum à Iudice laico ob aliquod crimen, propter quod debetur poena, an facta executione pro poena sit restituenda, exequutio vel poena soluenda consistit de clericatu, & licet per M.C.V. fuisset determinatum, quod solueretur poena, tamen facta longa discussione per S. C. fuit decretum quod non vnde exequutio fuit restituta clerico, de quo meminit Gram. in voto 27. Indiuidez Trinitatis præsidio, quem citat Iul. Clar. lib. 5. §. fin. quæst. 36. num. 4. & Prop. Farinac. in titul. de inquisit. quæst. 8. num. 17. Carauit. ritu 65. nu. 1. quem citat Viuius dec. 138. num. 8. Foller. in praxi crimin. Rub. audiantur excusatores num. 39. in medio.

Contumacia ex citatione contracta an censetur valida si fuerit expedita ipsa contra Inquisitos de homicidio aduersus quos fuerat bannum statim homicidio commissio emanatum, quod inter cetera Capirula continebatur, vt nemo ipsos recipere, & alloqui possit, & po-

M 2 sic

stea fuerunt citati, & allegata absentia fuerat petium tempus ad perquirendum delinquentes vt notificari posset citatio, & fuerit denegatum ex quo visi eadem die delicti, & conuicti erant de homicidio, & tandem contumaces reputati à quo decreto contumaciae fuerat appellatum, & per consanguineos defendentes allegatum contumaciam nullam illam fuisse, & invalidam ex pluribus; Primo quia citatio fit vt citatus notitia habeat, se esse citatum, vt possit comparere, vel eo non comparente reputari contumax, & re vera stante prohibitione praedicta quae comprehendebat omnes familiares, notitia nullatenus peruenire potuisset, tanto magis cum fuissent expediti milites ad illos prosequendos, & per consequens citatio nulla, Secundo quia fuit denegatus terminus ad perquirendum delinquentes quos vel consanguineorum multitudo, atque potentia vel iudicis, vel Principis ira fugauerat, & licet per fiscum esset replicatum Bannum non obstat in praedictis quia post dictam prohibitionem fuerunt citati, & citatio fuit facta, praesentibus, & audientibus omnibus familiaribus, nec poterant excusari cum fuerit facta domi citatio, item non obstat prohibitio alloquutionis, quia ipsa erat intelligenda, in his quae sunt contra fiscum, non circa ea quae continent fauorem ipsorum; his tamen, & alijs discussis fuit per Sac. Conf. decisum quod Mag. Cor. Vic. bene prouiderat reputando eos contumaces, & quod haec omnia potuissent allegari per ipsos quando existerent in carceribus, ad euitandum inditium, quod ex contumacia resolutura videtur, quod hoc casu non erat necessarium, quia erant conuicti sicuti etiam quae allegabantur de causa homicidij Carol. Tapia in opere lur. Regni in annot. ad const. citationis litterae à num. 5. ad 24. vbi ponit de cisionem.

Contumax an ob solam contumaciam amittat nominationem seu electionem Officialis, & amissionem bonorum;

fuit in Sac. Conf. Iudicatum quod non Vincent. de Franch. decis. 213. num. 29. cum citat Molfesius in comment. Consuetud. Neapol. par. 4. quæst. 47. num. 31.

Contumax ob delictum si comparuerit infra annum an recuperet officium in continuo Suae Maiestatis qui militia fuerat spoliatus, cum comparuisset infra annum & petijset sibi militiam restitui, non potuit obtinere in Collaterali Consilio, & alias pro Actorum Magistro M. C. V. qui ob contumaciam fuerat suspensus ab exercitio officij cum comparuisset, decretum est ibidem quod restituerentur etiam fructus Fabius Iordanus in addit. ad consuec. dubitationem in fin. incip. quid in officiali.

Contumax ex Iure Const. Regni tam in ciuilibus quam in criminalibus puniuntur in tertia parte bonorum mobilium, & hoc militat in prima citatione ante litis contestationem, ceterum lite contestata, contracta contumacia poena praedicta cessabit vt in contradictorio Iudicio seruatum vidisse testatur Afflicti. in consti. poenam nouem vnciarum sub num. 15. vers. in glos. 1. in fine, cum citat Foller. in praxi crimin. Rab. accusentur contumaciae nu. 18. vbi tradit in facto idem obtinuisse Salerni, licet obstat Ritus M. C. V. incip. Item seruatur ipsa Curia in primis, & si recte verba illius Ritus ponderentur frustra cernitur fuisse allegatum ad propositum, ex quo ibi poena tertiae partis mobilium in citationibus post litem contestatam factis, non principaliter imponitur, sed poena quatuor vnciarum siue ad tertiam praedictam, si dicta, tertia maior pars dictae poenae existat, non tamen expectato triduo fit condemnatio, & subdit ibi Ritus oportet vt fiat condemnatio ad hoc vt fiat actus contumaciae, & citatio expedienda erit mandando alicui ad talem poenam vnciarum quatuor, non tamen in citatione dicitur seu ad tertiam partem bonorum mobilium &c. vnde Carau. in dict. ritu se remittit ad dicta in Ritu 97. vbi in medio column. versiculo dispo-

dispositio istorum Rit. concludit aliter hodie seruari quodam citationes lite contestata factas ex quo in illis citationibus in quibus poena fuit apposita ad quam de necessitate oportet citatum condemnari, & vocare expectandum est triduum sicut in his quæ antè litem contestatam expediuntur, & eo elapso Curia sedente fit condemnatio ad poenam, & quodam alias citationes quæ fiunt sine poena, pura ad publicandum, & ad concludendum non accusatur contumacia, nec fit condemnatio, sed elapso termino fit publicatio vel alius actus, & hoc quodam criminalibus, quodam civilibus causis extat Cõst. si quis post litem.

Conuentio vt territoria quodam certas personas habeantur pro non Bannitis valet, & ita concluditur per Io. Anto. Lanar. conf. 58. num. 15. vbi refert malè fuisse decifum per S.C. vt possint se concordare in præiudicium baiulationis in casu tunc vertente inter Vniuersitatem Pisticij, & Baronem Aquarie referente Cæsare Vitello.

Conuentio reciproca succedendi facta inter fratres an valeat, si fuerit inæqualis vt puta vnus eorum sine filijs, & spe procreandi, alter verò cum filijs, & si fuerit facta de medietate bonorum, nam si esset omnium bonorum proculdubio nõ valeret, non tamen probatis bonis patris, & quid si fuerit reuocata antè adimplementũ cõditionis, vt puta si finè filijs decederet aliter succederet, & talis reuocatio acceptata per alterũ fratrem, esto qd filij in casu p̄dicto essent positi in cõditio ne dispositiue tanquam hæredes patris obitantiu transactionibus, & quietationibus; concluditur talem conuentionem non valere, & proinde pupilli filij alterius fratris laici fuerit per S.C. abso luti Fab. de Anna in conf. 53. in hac causa per totum.

Conuentio facta inter partes, vt si vna pars offerret Instrumentum tunc soluere certam quantitatem pecunie, si verò nõ offerret teneatur ad aliud excambium an valeat si fuerit fide firmata; fuit decifum cumque autem fuisset Instrumen-

tum ostensum, fuit per S.C. condemnatus ad soluendum iuxta conuentionem Afflic. dec. 389 Vinius in Sylua commu. opin. in opin. 569. pactum nu. 3.

Conuentio habita inter ciues Vniuersitatis non debere fieri appratium iuxta formã Regiæ Pragmaticæ bonorum omnium, etiam Industrix pro soluendis functionibus fiscalibus; fuit decifum talem conuentionem non valere, quia carebat Regio Assensu Vrfill. dec. 303. nu. 7.

Conuentus actione hypothecaria si non fecerit melioramenta in re totum creditũ offerre tenetur etiam quod res obligata sit minoris valoris, secus si fecerit meliorationes, & ita concluditur per Frãch. decif. 38.

Conuentus in causa possessorij recuperandæ si ad euitandum Iudicium alium nobilem nominauerit in dominum, & possessorem, an excusetur ab obseruatione Iudicij, fuit decifum quod si conuentus in libello narrauerit quod ipse esset ille qui spoliauerit, vel mandauit spoliū fieri vel raram habuerit spoliationem, quod non possidet nomine alterius, sed suo, nõ habet locum nominatio domini, sed si ageretur condictione cap. sc̄p̄ de re restit. spoliat. vel remedio Const. circa violentias vel remedio cap. reintegrandæ in quibus non agitur de facto conuentioni tunc habebit locum nominatio Domini Afflic. decif. 217. Muscatell. in praxi Sacr. Conf. par. 3. glos. pari passu num. 8. & 9. Anto. Gabriel. lib. 5. tit. de re restit. spoliat. conclus. 5. num. 96. Vinc. Caroc. tract. de loc. & cõd. p. 2. tit. de nominationibus id ē Muscat. in gl. nominet. nu. 14.

Conuictus, & confessus quamuis non appellet, an appellationi sit deferendũ qñ cõfiteretur cũ qualitate, quæ minueret delictum; fuit decifum esse deferendum appellationi, & mitigata poena fuit ob dictam qualitatem Franch. dec. 556. Riccius in collect. dec. 621. & 21.

Copia repertorum an sit danda inquisitis antè litem contestatam, concluditur in arduis causis fisco reluctante esse denegandam copiam quamuis capitula tantum dari debeant ex multis decifionibus

nibus relatis, & adductis per Franch. dec. 629. locus in alijs causis ordinarijs.

Copia repertorum antè litem contestatam ex communi obseruantia conceditur inquisito, sed quid si post litem contestatam nouiter fuerint testes examinati, an sit copia ipsorum testium concedenda; fuit decisum copiam esse dandam repertorū aliorum verò post litem contestatam testium examinatorum nouiter non esse concedendam Capyc. decif. 74. quem citant Foller in eius pract. rub. & si confitebuntur num. 51. Campagn. in cap. subiungendo post n. 8. Franch. dec. 629. Bizard. ad Clar. in §. fin. quest. 49 num. 32. Sigismund. Scacc. de iudic. caus. civil. & crimin. cap. 100. num. 11. vers. in hac cōtrarietate Constant. Papa ad arbitrium. M. C. V. cap. 3. num. 44. Carrer. in pract. crimin. tit. de appellat. in 10. casu hu. 26. & seq.

Copia petitionis an danda sit per Actorem reo iuxta formam Pragmaticæ dispendia litium; in Sacr. Conf. fuit decisum quod non Anna in sing. 152. Dominus vide supra verbo clericus Muscatell. in praxi Sacr. Conf. lib. 1. par. 1. Glos. reus num. 3. Immemor illius decif. idem tradit non vidisse seruari in Sacr. Conf. nec in Mag. Cur. Vic.

Correus an possit opponere exceptionem rei iudicatæ pro eius rara aduersus decretum præceptum, quod debitores facerent depositum, & hoc virtute Instru menti quod nec liquidare poterat, nec ordinariè agitari; fuit decisum per M. C. V. & confirmatum per Sacr. Conf. executionem esse faciendam insolidum. Franch. decif. 680. Riccius in collecta. decif. 246.

Corpus mortuum debitoris an impediri possit à creditore, nè sepeliatur donec debito non fuerit satisfactum, concluditur quod nō Grammar. decif. 82. & eum citat & sequitur Prosp. Farinac. in tit. de delict. & poenis quest. 20. num. 142. Matth. Brun. de cess. bonor. quest. 3. num. 8. Viuius in Sylua commun. opin. in opin. 171. Creditor Ioseph Ludoy. decif. Petrus. 78. num. 24. Aloy. de Lep. 1. 2. num.

11. C. de Sacros. Eccles. Muscatell. in praxi Sacr. Conf. lib. 2. par. 3. gloss. detinebuntur num. 51. Petr. Caball. Resol. crimin. cas. 203.

Creatio Capitanei ad Guerram in aliqua terra ad quem ex Baronibus spectat possessoribus ipsius, vel ad habentem iurisdictionem ciuilem, vel ad habentem iurisdictionem criminalem, fuit votatum spectare ad Regem. Capyc. decif. 27. à num. 1. vsque ad 8. Campagn. in c. Castellanos nu. 50. Io. Grandis de Bello Exulm de prædicamento pati q. 7.

Creditor mulieris nuptæ post contractum matrimonium existente debitore in alia summa an poterit compensationem opponere contra virum, vt inde executionis fieri possit in bonis dotalibus; fuit decisum compensationem ipsam non militare reseruatibus iuribus competentibus eidem creditori contra mulierem Franch. dec. 636. Reg. de Ponre in tract. de Potest. Proreg. tit. 10. in Rub. de decret. Col. lat. Conf. nu. 2. Io. Fran. del Castillo dec. Siciliæ 97. nu. 6. & seq.

Creditor chyrographarius si intendit obtinere iuxta litteras puras C. qui pot. in pigno. hab. an necesse habeat probare requisita in dicta lege; fuit decisum quod sic Franch. decif. 644. Riccius in collecta. decif. 19.

Creditor secundus cum hypotheca an possit rem sibi, & alteri priori creditori obligatā, & à venditore eadem insolutam, datā priori creditori vēdicare, & super eā assistentiam petere; fuit decisum quod sic dummodo solueret quantitatem debitam priori creditori Franch. decif. 453 nu. 3. Mastrill. dec. Sicil. 78. nu. 10. & decif. 120.

Creditor secundus si fuerit post positum existente anteriore creditore ad offerendum in vēditione subhasta rei ipsius obligatæ, an teneatur cedere iura sua anteriori, & quæ iura, vel ipsa tantum an facere debuit, verū & nō exactū, fuit decisum per Sacr. Conf. secundum creditorem teneri promittere debitum verum, & non exactum Franch. decif. 427. Riccius in collecta. dec. 11. nu. 36.

Cre:

Creditor an cogi possit ad instantiam fideiussoris eius debitoris stante solutione facta per eum, vel deposito ad liquidandum contra debitorem; fuit decifum, quod non sed sufficere dicto fideiussori cessionem creditoris Franch. decif. 353. Riccius in collect. dec. 152.

Creditor apud quem fuit datus fideiussor an cogi possit ad liberandum fideiussorem etiam quod offeratur alius æque idoneus; fuit decifum quod non, bene verum, est quod quando in concursu creditorum liberatur pecunia, & creditor ob paupertatem non valet dare fideiussorem, ob quod pecunia fuit fideiussori idoneo data loco securitatis, si postea creditor æque idoneum obtulerit fideiussorem, poterit primus fideiussor amoveri, & secundus oblatus acceptari si nõ fuerit ab Actuario recusatus Franch. decif. 202. Muscatell. in pract. fideiuss. p. 2. q. 6. nu. 15. Petr. Caball. Resolut. crimin. cent. 2. cal. 131. nu. 5.

Creditor posterior in maiori quantitate an cogere possit creditorem anteriorem in minori summa ut pro iusto pretio bona debitoris recipiat, dum non reperitur iustus emptor bonorum debitoris; fuit decifum in favorem primi creditoris Franch. decif. 82. Muscatell. in pract. Sacr. Conf. par. 4. glos. petendo num. 16. Viuius decif. 34. num. 1. & 7. Riccius in collect. dec. 76.

Creditor anterior an præferatur secundo creditori si post cessionem factam secundo creditori impetrauerit assensum in secundo vendito, concurrentibus ipsis in pretio; fuit decifum in favorem primi creditoris Franch. decif. 75. & in addit. inquit Sacr. Conf. prætulisse creditorem qui primo loco impetrauit assensum, & secundo cessionem ei qui primo loco obtinuerit cessionem, & secundo impetrauerit assensum Monter. dec. Arag. 4. num. 28.

Creditor secundus an admittatur ad obligationem pretij in proprietate rei venditæ subasta ad instantiam creditoris, primo creditori liberaræ; fuit decifum quod sic, Franch. decif. 69. Fab. de Anna conf.

37. num. quarto, & Ioan. Andr. de Georg. in allegat. 6. num. 49. Mastrill. decif. 23. num. 7. Milanens. decif. Sicil. 12. lib. 2. nu. 122. Riccius in collect. dec. 11. & 67.

Creditor virtute laudi condemnantis debitorem, ad certam quantitatem, per quem fuerunt insolutum certi introitus dati in vim solutionis, si demum sequuta euictione introituum concurrerint alij creditores post laudum prolatum eiusdem debitoris, an sit illis præferendus; fuit decifum quod sic Franch. decif. 50.

Creditor vigore Instrumeti liquidati via ritæ, si facto deposito per debitorem quantitas debita, eidem liberato, & post modum alteri anteriori concreditore restituito, an possit vigore Instrumeti liquidati contra debitorem exequi realiter, & personaliter, vel via ordinaria iterum agere; fuit decifum quod debitor audiat in iuribus suis non obstante decreto M. C. V. per quod fuerat ordinatum ut renouarentur literæ exequutoriales Scip. Rouit. in Rub. de Instrum. liquid. à num. 20. & seq.

Creditor secundus offerens primo creditori solvere expensas per ipsum prætenfas contra communem debitorem, & in possessionem existentem, an debeat audiri circa oblationem stante nullitate venditionis; fuit decifum verum esse exequendum contra debitorem, & interim non molestari possessorem Grammat. decif. 51.

Creditor Titij in certa summa an possit ex eius persona hæredis Caij habere recursum vigore obligationis factæ in Instrumeto venditionis per Sempronium Caio de certa parte terræ venditæ, quæ fuit euicta, ad reliquam partem terræ venditam Titio per eundem Sempronium captam per creditorem Sempronij pro euictione obligatam tanquam prius hypothecata Caio; fuit per Sacr. Conf. decifum quod prædictus creditor Sempronij condemnatur ad restituendum prædicto creditori Titij dictam partem sequestratam una cum fructibus lite pendente

denote perceptis, & expensis litis Afflic. decif. 8. eum citat Surd. decif. 266 in prin. Mastril. decif. Sicil. 34. num. 3. Riccius in collect. decif. collecta. 495. Anto. Faber in eius Cod. titul. si vend. pign. agat. definit. 5.

Creditor secundus si vigore eius crediti vellet euincere domum alterius concreditoris anterioris pro certa parte, & quantitate, an sit admittendus non soluta quantitate praedicta; fuit decisum esse admit tendu secundu creditorem ad euictione domus soluta quantitate pro qua effect prius creditor anterior Afflic. decif. 16. Anna in allegat. 56. & in singul. 365. Minad. conf. 19. oum. 12. Mastril. decif. 34. Sicilic. num. 3. & decif. 78. num. 10. Ioan. Franc. del Castillo decif. Sicil. 91. num. 2. Riccius in collecta. decif. collecta. 495. & 29.

Creditor liberans confideiussorem suum in solidum obligatum; an censeatur pro medietate liberari; concluditur attentis narratis in Instrumento renunciationibus non esse liberatum a toto licet partes transigerant Afflic. decif. 182. & nu. 9. ad finem Bertazol. in tract. clausul. in clausul. 40. glos. 5. num. 9. Borgn. Causal. dec. Fiuizan. 28. nu. 68. p. 2.

Creditor secundus vti tertius possessor condemnatus per sententiam assistentiae ap praxij, & adiudicatione tam ad debitum principale, quam etiam ad poenam, an sit praefertendus primo creditori quodam poenam sicuti in vsuris vt decretum latum in hoc; fuit decisum esse retractandam sententiam quodam poenam Afflic. decif. 186. Riccius collecta. dec. 384.

Creditor anterior primus vigore Instrumēti cum hypotheca generali constitutione praecarij, an agere possit contra secundu creditorem ad quem perueniunt pecuniae solutae per debitorem hypothecaria actione ad dictas pecunias prius ei obligatas per secundum creditorem bona sine contemptis; fuit decisum quod non, & ideo fuit absolutus secundus creditor Afflic. decif. 190. Gramma. quæst. 1. post decif. num. 6. ponit aliam decisionem similem, Anna in singul. 538. rex, dicit

tam in Sac. Conf. quam in Regia Camera in causis Arrendarum fiscalium sepe decisum esse Marib. Brunus de cess. bonor. quæst. 14. Io. Andr. de Georg. allegat. 39. num. 1. Couart. pract. quæst. cap. 29. num. 2. Andr. Gayl. pract. obseruat. lib. 2. obseruat. 25. num. 15. Ioseph Ludou. decif. Prus. 45. num. 4. Flamin. Cartar. decif. Genue 19. Reg. de Ponte in tract. de Potest. Proreg. titul. 7. §. 9. nu. 18. Borgn. Causal. decif. Fiuizan. 29. nu. 69. par. 2. idem Reg. de Ponte decif. 24. num. 7. & 20. Tartagl. in praxi M. C. V. civil. cap. 7. in fine Hieronym. de Laurent. decif. 96. Auenion. Molfes. in consuet. Neap. p. 4 q. 26. nu. 16. Riccius in collecta. dec. 63.

Creditor primus an cogatur rem sibi, & secundo creditori obligatam eidem secundo creditori offerenti eius creditum solvere, sicut è contra poterit primus offerre solutionem eius crediti; fuit decisum quod sic Afflic. decif. 259. Grammat. decif. 51. num. 7. Regens de Ponte. conf. 29. num. 3. Hierony. Marilian. dec. Ianuz. 55.

Creditor an possit à Indice petere familiam ad associandum ipsum contra debitorem vigore Instrumenti in quo ex pacto datur potestas capiendi bona debitoris, & eius hæredis propria autoritate, & debitor se constituit praecario nomine creditoris tenere, & possidere ad capiendam possessionem bonorum praedictorum nulla praecedente citatione; fuit decisum in fauorem creditoris; & ita fuit obseruatum in hærede creditoris petentis associari cum familia ad capiendum possessionem bonorum feudalium mediante Regio Assensu obligatorum, eo modo, & forma vt supra, Afflic. decif. 326. Sigismund. Scacc. in tract. de Iudic. caus. civil. & crimin. cap. 62. num. 32. & 24. vers. si verò loquamur vbi allegat eundem Afflic. in const. pacis cultum num. 22. in fine idem dicentem Nuat. Pellic. in consuetud. Auerse cap. 8. num. 23. Foller. in pract. censual. vers. huiusmodi cen. super reb. num. 111. Viuius dec. 44. num. 2. & in Sylua commun. opin. opin. 93. citatio num. 1.

num. 1. Maranta in tract. de remed. pos-
ses. num. 43. Rouit. in pragmat. 1. de
conseruatorijs num. 14. Riccius in col-
lect. dec. 7.

Creditor recipiendo rem alienam à suo de-
bitore insolutum cum protestatione de-
bitoris quod erat aliena, an dicatur fuisse
in mala fide; fuit decifum quod sic,
& successiue fuit condemnatus ad præ-
rium rei habitæ instante Domino rei. Af-
fici. decif. 369. à num. 7. ad fin. Anto.
Gabriel. in lib. 1. tit. de testibus con-
clus. 1. num. 18. Nunt. Pellic. in consuet.
Auerfæ cap. 9. num. 286. Viuius in Syl-
ua commun. opin. in 472. opinione ma-
lafides num. 4. Monter. decif. Arago. 13.
num. 19.

Creditor hominis interfecti an recuperet
ab interfectore suum creditum; quamuis
de iure teneretur, Sac. Conf. non de-
terminauit secundum prædicta Vrsill. de-
cif. 34. num. 12.

Creditor an teneatur accipere pecuniam
oblatam ante tempus solutionis facien-
dæ, quando esset timor mutationis mo-
netæ, vel alia iusta causa; fuit decifum,
quod non Vrsill. dec. 90. nu. 3. & 194. n.
4. Viuius in Sylua commun. opin. in 515.
opin. moneta nu. 2.

Creditor secundus si pecuniam exigerit à
nomine debitoris an primus creditor auo-
care possit; fuit decifum quod non Vrsill.
decif. 190. num. 5. Molfes. in comment.
ad consuetud. Neap. par. 4. quæst. 26.
num. 17.

Creditor agens pro assistentia vigore Instru-
menti si fuerit processum ad lites conte-
stationem imò, & ad publicationem, an
possit criminaliter viam ritus contra de-
bitorem agere; fuit decifum per S. C. quod
sic teste Rober. Marat. in disput. 6. quem
citât Nunt. Tartagl. in praxi M. C. V. c. 1.
num. 22.

Creditor anterior si emerit rem sibi hypo-
thecaram à debitore, an possit vti hypo-
theca anteriori aduersus vxorem de-
bitoris, petentem sibi adiudicari rem illam
vigore hypothecæ dotalis, fuit votatum
in fauorem creditoris, vt liceret sibi reti-
nere terrâ pro sua hypotheca Capyc. de-

cif. 43. meminit Franch. decif. 453. La-
nar. conf. 42. num. 15. Mastrill. decif. Si-
cil. 24. num. 3. & decif. 78. num. 10. An-
to. Fab. in eius Cod. tit. de solut. de-
finit. 49. & tit. de Euid. defuit. 20.

Creditor petens plus debito adhuc vt amit-
tat debitum quatuor requiruntur scilicet
9 cautio ex qua agitur sit extorta de
maiori summa, & quod propter dolum,
& quod reus sit vocatus in iudicium,
& his contestata, & quod in probationi-
bus liqueat de dolo actoris; at in occur-
renti casu dum non fuisset id petitum,
per conuentum vt scilicet actor à toto
debito cadat non fuit condemnatus nec
in hoc prouisum Capyc. decif. 49. num.
4. Riccius in collect. dec. 437.

Creditor primus hypothecarius an possit
auocare à secundo hypothecario pecu-
niam sibi solutam per debitorem vtriuf-
que creditoris etiam consumptam; fuit
decifum quod non Capyc. decif. 78. nu.
1. & 2. Matth. Brun. de cess. bonor. quæst.
24. num. 2. Ioan. Andr. de Georg. in al-
legat. 39. num. 11. Ioseph Ludouic. decif.
Peruf. 45. num. 4. Regens de Ponte in
tract. de Poteft. Proreg. tit. 7. S. 9. num.
18. Viuius decif. 451. num. 26. Molfes.
in comment. ad consuetud. Neapol. par.
4. quæst. 26. num. 16. Riccius in collect.
decif. 63.

Creditor ex causa arrendamenti alicui con-
cessi ad tempus triennij sub certa solu-
tione faciendâ singulis annis, an præferatur
alijs creditoribus nondum elapsis annis
tribus prædictis, & ita pendente triennio
si mortuus fuerit debitor in his tantum
paghis; quæ in vita debitoris debeban-
tur, non autem post mortem, fuit deci-
sum, quod præferatur etiâ in paghis, quæ
currebant post mortem conductoris,
& quando in causa nihil oppositum fuisset
de lignaminibus Sylvarum credito-
ris, quibus vti potuisset conductor, si ar-
rendamentum, durasset toto tempore,
Sac. Conf. non habuit rationem, tamen
deductiones debuisset pati, creditor pro
concurrenti quantitate dictorum ligna-
minum Capyc. dec. 87. à nu. 4. ad fin. Ma-
strill. dec. Sicil. 119. nu. 14.

Cre-

Creditor secundus an possit in re vendita subhasta aliquid prætendere circa augmentum temporis; fuit decisum quod non, & conuēta prouisum quod non molesteretur Anna in allegat. 56. & in singul. 443. res Riccius in collecta. decis. 667.

Creditor primus & anterior an teneatur secundo creditori offerenti promittere se anteriorem, & potiozem; fuit decisum quod cedat iura qualia habet Anna in allegat. 79.

Creditor Titij an aliquid prætendere possit super pecunia girata tertio creditori per literas cambij transmissas per Titium, & acceptatas per Sempronium Titij creditorem antequam fieret realis solutio tertio; fuit decisum in fauorem creditoris Titij ius prætendentis habere super pecunia, quamuis per tales literas Titius fuisset liberatus, & eius creditor acceptans obligatus ad soluendum, licet pendeat reclamatio Anna in alleg. 89.

Creditor debitorem fugientem capiens in alia terra, an puniri possit de vi publica concluditur quod non, & dum casu occurrente fuisset compositus creditor ob talem actum ad soluendum ducatos quinquaginta; fuit per M. C. V. liberatus, & restituta ei pecunia, & ita exequi tum Grammat. in cap. Regni contra effrenatas nu. 4.

Creditor posterior an præferatur creditori anteriori in re hypothecata, si ex eius propria pecunia res hypothecata fuerit resecta, & pro tali resectione res ipsi à debitore obligata, licet ex dispositione iuris determinatur quod sit præferendus iuxta tex. in l. interdu ff. qui pot. in pign. hab. vbi Docto. tamen expressè in hoc requiritur necessarium requisitum, ut ipsa pecunia cum effectu redigatur in resectionem rei, ut singulariter tradit Marc. Anto. Peregrin. in tract. de fidei-comm. articulo 50. num. 34. in fine ad quod allegat Alex. in cons. vit. col. 1. vol. 7. & ita fuit practicum, & decisum in S. C. in causa iudicis Salinæ cum creditoribus Surrentini in banca de Scacciauento, & fuit primo loco præ-

lata in pensionibus domus resectæ ex sua pecunia mediante decreto Sac. Conf. referente Regio Consiliario Ioanne Mistanza in anno . . . & deinde per duo decreta conformia eiusdem S. C. prælata in prædio domus, contradicentibus creditoribus, referente Regio Consiliario Scipione de Curte in anno præfenti 1610. Ioannes Baptista de Thoro V. I. D. Neap.

Creditor, & cognatus præfertur de iure in venditione rei ad Instantiam creditorum procurata l. i. ff. de priuil. cred. pro eodem prætio quo fuit vendita, non tamen procedit in venditione iam facta, nam tunc comparante creditore cognato debet excludi, ut fuit decisum in S. C. lunctis aulis in casu occorso, refert Jacob. Anell. de Boctis in addit. ad Bar. in d. l. i. ff. de priuil. cred. incip. die 10. Iunii 1575.

Creditor posterior absque assensu in feudis exclusus ab alio creditore circa liberationem prætij feudalitis, vigore memorialis assensus expediti per verbum, fiat non aliter registratum iuxta ordinem Reg. Pragm. licet adhuc tempus registrandi non erat elapsum ob quod fuerat per Iudicem pecunia eius crediti liberata, an elapso biennio, & registratione non facta poterit auocare pecuniam ipsam liberatam dicto creditori, fuit iudicatum in Sac. Conf. lunctis tribus Aulis quod sic, & ita in fauorem istius creditoris posterioris, ex quo tria tempora considerantur in actione scilicet natiuitatis dum nascitur ex contractu exercitij, & conseruationis ipsius aduersus alios creditores Franc. de Amicis in titul. de his qui feud. dar. poss. S. dixietiam rei num. 2. & seq. fol. 15. & 16. & in S. pecunia ista cum SS. seqq. fol. 17. & seq. ponit allegationes istius puncti, & optimè ipsam defendit allegando authorem hic Reg. de Ponte in tract. de Potest. Proreg. tit. 7. S. 9. nu. 6. & seq.

Creditor qui per laudum latum obtinuerit quod in causa deficientia possit exequi super medietate consuetudini subiecta, an possit agere aduersus debitorem opponen-

ponentem, extricationem bonorum in cuius fauorem fuerit latum decretum, quod præsenteret scripturas vt deponeret pecuniam debitam pro dicta medietate, ita vt prius taceatur exequi super nominibus debitorum, & deinde contra ipsum principalem debitorem, & ita in subsidium ipsorum debitorum recurrat ad eundem, concluditur in fauorem debitoris principalis & dum allegnet non adesse bona libera ei incumbere: tunc onus probandi Fab. de Aona in conf. 45. dum parstamen in apostilla in 2. volum. Consil. post argumenta ipsorum. impressa incip. audiui aliquos qui magis aliena scripta ponit decisiones iniquas, casus conf. 85. prima vice fuit in paritate dominorum de consilio tres pro qualibet parte, & demum datis adiunctis decisus contra consilium.

Creditor hypothecarius qui habet facultatem vendendi rem cogi nequit ad rem recipiendam, procedit etiam in quolibet creditore hereditatis qui vellet res hereditarias distrahi, admittitur salvo iure recipiendi quando iustus emptor non reperiretur, quo casu etiam estimationem admittunt secundum quam licitator totus fuisse, vt potest si non minus sexta parte iuxta estimationis licitando vicisset, vt fuit conclusum, & decum in contingenti casu Minad. in consil. in aliquibus veris de successione nu. 34. & 35. de Ponte conf. 88. nu. 1.

Creditor feudatarij immissus in possessionem, ex actione reali quam habebat super feudo pro fructibus tantum quos percepit, an teneatur ad seruitium Domino directo, statutum fuit quod sic, Camill. de Curt. in diuers. iur. feud. veris cum igitur nu. 69.

Creditor alicuius qui mandauerat debitori suo, vt solueret suo creditori, si debitor ipse post acceptionem solutionis aufergit, an ipse poterit habere recursum contra debitorem mandantem solui fuit pronunciatum quod sic Barth. de Capua in sing. 75. per litteram.

Creditor antequam agat, si debitor offerret, an teneatur oblationem accipere;

fuit decum in Sac. Conf. in causa Comitum Sanctæ Seuerinæ cum Comitibus Lauri, quod non, vt refert Iacob. Anell. de Boëtis in addit. ad Auth. hoc nisi C. de solut. in additionibus textualibus nouissime impressis.

Creditor habens domum debitoris obligatam, an possit impedire ne domus diruatur ob delictum debitoris, si esset tale delictum tali poena condignum, fuit practicum posse creditorem impedire talem dirutionem in causa Baroais Comiti Reg. de Ponte in tract. de Potest. Prorog. Rub. de prouiso. fieri solit. in princ. nu. 35. & 36.

Creditor an sit admittendus ad recuperationem rei emphiteoticæ, si pro illius hypothecæ conseruatione solueret census, ne in commissum incideret, concluditur re integra id facere posse quando per reuersionem non esset extincta hypotheca, antequam emphiteota esset mortuus, & fuerit declarata caducitas, & capta possessio, nam isto casu non erit admittendus etiam quod habeat interesse, & veniret stante ignorantia via restitutionis in integrum secundum Bald. l. 2. C. de rescin. vend. & ita per tres sententias fuisse determinatum tradit Affl. in cap. 1. §. item si clericus nu. 20. de Capit. Conrad. quem citat Mastrill. dec. Sicil. 154. nu. 28.

Creditor qui habet bona burgenfatica, & feudalialia ab homine obligata cum assensu Domini an debeat primo recurrere ad burgenfatica, & in subsidium ad feudalialia, vel sit in eius electione vtrumque eligere, fuit in S. C. decum esse in electione creditoris eligere, vel bona burgenfatica, vel feudalialia Affl. in consil. fratribus nu. 7. & vide supra eo. verbo bona feudalialia.

Creditor priuati an possit agere contra fiscum bona occupantem debitoris insoludum vel pro rata partis tantum, fuit tempore Regis Ferdinandi obseruatum pro rata tantum esse conueniendum Affl. in consil. si quis in posterum nu. 26. Hieronym. de Laurent. decif. Auenion. 121. num. 7.

Cre:

Creditor Emphytheotæ si res emphytheotica ad directum dominum redierit virtute l. fin. C. de lur. emphyt. solutis meliorationibus, & postmodum per eundem Dominum directum alteri fuerit in emphyteosim data, an cōtra possessore non super melliorationibus eidē obligatis agere possit; fuit decisum in fauorem possessoris Franch. decif. 226. Mastrill. decif. Sicil. 154. nu. 27. Borgn. Causal. dec. Fiuzan. 8. nu. 35. in 3. p. nouissimē Reg. de Ponte in dec. 3. nu. 27.

Creditori agenti hypothecaria contra tertios possessores, an sufficiat probare rem fuisse pœnes debitorem cum simplici allegatione domini; fuit decisum in occurrenti casu ex quo tertius possessor habebat causas per medias personas quæ emerant à debitore quod sufficiat aitori probasse possessionem rei fuisse pœnes ipsum debitorem cum allegatione domini, & sic sufficit probare rem fuisse in bonis, & de bonis dicti debitoris Afflic. decif. 37. num. 5. Viuius in Sylua Commun. opin. in opin. 632. hereditatem. num. 6. Ioseph Sesse decif. Aragoniz 42 num. 36.

Creditori defuncti in actione personali, an competat actio vendicandi à legatario pecuniam ei solutam de bonis hereditarijs; sub distinctione per Sac. Conf. fuit decif. quod quando hæres non erit soluendo competeret creditori conditio indebiti contra legatarium qui in bonis hereditarijs impetrauerat immisionem, & postea adiudicationem Franch. dec. 246. nu. 4.

Creditores an possint cogere concreditorum ex causa dotis ad concurrendum in fauorem debitoris concedendo dilationem quinquennalem; non fuit decisum quamuis dubitari videatur contra dotem Franch. decif. 219. Anna in sing. 101. Muscatell. in pract. fideiussor. par. 2. quæst. 9. num. 30. & in praxi Sac. Conf. par. 5. glof. impertinentes num. 24. ubi etiam comme morat punctum istum fuisse alias decisum per Sac. Conf. de quo idem de Franch. non meminit fuisse decisum in fauorem debitoris contra do-

tem vt refert Carauit. in ritu 287. post num. 19. Nunt. Pellic. in consuetud. Auerse cap. 9. nu. 133. citat Franch. & Carauit. & similiter Muscatell. in praxi Sac. Conf. lib. 1. par. 4. glof. petendo nu. 22.

Creditores concurrentes an possint cogere alios non concurrentes ad concedendam dilationem debitori quoad personam tantum; fuit decisum in Sac. Conf. quod non Franch. decif. 179. Muscatell. in pract. fideiussor. par. 2. quæst. 9. & in praxi Sac. Conf. par. 4. glof. petendo num. 1. Ioan. Franc. Capiblan. in prag. 8. num. 145. de Baron.

Creditores anteriores non habentes assensum an sint præferendi creditoribus posterioribus assensum habentibus super feudo vendito, & successiue super pecunia obtenta ex prætio feudali; concluditur quando creditores vrgerent super venditione rei feudalis eis obligati in tali casu quia non soluitur ius hypothecæ, sed remanet, & in hoc casu solet S. Conf. super prædicto prætio mandare, vt creditores satisfierent cum assensu, quando verò feudum venditur per retrouenditionem necessariò factam, quia tunc extinguitur hypotheca, & successiue anteriores præferuntur posterioribus cum assensu, & sic fuit decisum Franch. decif. 64. Ioan. Andr. de Georg. in alleg. 18. num. 1. Camill. de Curte in diuers. l. or. feud. in c. incip. in hoc igitur nu. 10.

Creditores posteriores quamuis habeant de iure ius offerendi in re debitoris concreditori anteriori adiudicata, an debeant offerre prætium vna cum interesse ipsius vel creditor anterior compellatur recipere oblationem prætij oblatis tantum, & pro interesse compensare fructus perceptos ex bonis prædictis, non obstant quod fructus prædicti, non ascenderent ad summam debitam pro interesse; fuit decisum creditores teneri ad offerendum creditum cum vsuris, in quibus compensentur pro concurrenti summa fructus percepti Franch. decif. 12. Fab. de Anna in conf. 36. audiui Mastrill. decif. Sicil. 119. num. 3. Riccius in collectan. decif. 689.

Cre-

Creditores in maiori numero an & quando possint praeiudicare minori parti creditori in remissione debiti debitori, fuit conclusum in tribus casibus tantum maiorem partem creditorum posse praeiudicare minori parti, Primo quando debitor esset defunctus, & eius haeres nullo adire haereditatem, nisi pars cuiuslibet debiti à creditoribus remitteretur per rationem ibi positam, Secundo quando debitor fugerit extra ciuitatem, ita quod non esset facilitas creditoribus ipsum concurrere nec inuenirent bona tunc si vellet venire, & reuertere procederet regula allegata, Tercio quando debitor propter pauperitatem paratus esset cedere bonis, nisi creditores concederent dilationem ad soluendum, tunc stabitur maiori parti, & ita fuit decisum teste Afflict. decif. 288. quem citat Franch. decif. 82. num. 4. Matth. Brunus in tract. de cessio. bonor. quæst. 2.2. nu. 6. Riccius in collect. dec. 8. Alex. Raud. dec. Pisan. 12. num. 76.

Creditores in maiori numero praeiudicant minori parti creditorum in casibus allegatis quod procedit quando omnes essent creditores hypothecarij, sed si maior pars non haberet hypothecam, & minor haberet secus esset, non tamen in dilatio ne concedenda, prout sic fuisse decisum in S. C. tradit Afflict. dec. 288. nu. 5. Matth. Brun. de cess. bonor. q. 26. in prin. Riccius in collect. dec. 66.

Creditores ex causa administrationis tutelæ ob quod habent tacitam hypothecam an praferantur creditori Regiæ ex causa administrationis officij Thesaurarij Regij in censibus habitis à debitore licet dependant ex administratione Thesaurarij officij qui fuerunt insolutum dari à Rege circumscriptis alijs rationibus si competat tacita hypotheca Regiæ, fuit iudicatum in fauorem creditorum ex causa administrationis tutelæ Capyc. decisio. 129. Regens de Ponte in tract. de Potest. Proreg. tit. 4. §. 8. numer. 8.9.

Creditores hypothecarij praferuntur creditoribus in actione personali quod adeo

procedit in feudis, vt nec remedium separationis detur, ita vt creditor filij habens assensum super feudo, erit praëlatus creditori patris sine assensu super feudo, quod à patre ad filium haereditatem peruenit, vt fuit decisum in Sac. Conf. in causa vertente in terra Sexti, & in Sac. R. g. Conf. in causa Comitissæ Mignani non tamen procederet contra sororem creditricem fratris pro paragio quæ extitit etiam alias praëlata creditoribus fratris assensum habentibus in causa Ducis Andriæ Franc. Viuius dec. 285. num. 8.

Creditores anteriores an praferri debeant in meliorationibus domus emptæ per debitorem cum reservatione, quod dominium non transferatur donec fuerit praetium solum creditoribus habentibus expressam obligationem domus quæ uis posterioribus, fuit decisum esse praefereandos in meliorationibus creditores anteriores in tempore Franch. dec. 506. Regens de Ponte in tract. de Potest. Proreg. tit. 8. §. 3. n. 10. & 15. Riccius in collect. dec. collect. 508. & 150.

Creditores an possint conuenire debitorem debitoris principalis eorum in actione personali, & promissione habita inter eos de soluendo, & satisfaciendo creditoribus debitoris principalis ad euitandum circuitum; fuit decisum quod sic Franch. decif. 273. Borgn. Causal. decif. Fiuizan. 8. p. 4. nu. 32. & seq. Io. Fran. del Castillo dec. Sicil. 41. nu. 9.

Crimen falsæ monetæ est adeo exceptatum, vt nemo de ipso cognoscere potest, nisi solus Princeps, & ob id dum esset dubitatum si Ciuitas Capuana quæ habet amplissima priuilegia Regis cognoscendi de omnibus causis ciuilibus, & criminalibus &c. an poterat cognoscere de ipso crimine contra suos subditos, fuit tam per Mag. Cur. Vic. quam per Sac. Conf. decisum quod non Grammat. in conf. crimin. 6. summi opificis praesidio Ioan. Franc. Capiblan. in pragmat. 8. nu. 109. de Baron.

Criminis laesæ Maiestatis capita quot sunt latissime discutuntur per Capyc. decif.

N

130.2

130. à num. 1. ad 17. & Fab. de Anoa in conf. 12. nouissimè Marius Italia in tract. de Immunitat. Eccles. lib. 1. cap. 5. §. 7.

Cumulator actionis hypothecariæ, & personalis simul, sed in diuerso libello. separato ex post facto cumulatæ, an contra tertium possessorem militet; fuit decisum quod non, sed tantum contra principalem debitorem, vnde si fuerit principalis conuenctus actione personali possit, & tertius possessor hypothecariæ contineri Capyc. decis. 80. num. 2. Anto. Gabriel. lib. 2. de Action. conclus. 1. num. 32. Viuius in Sylua Commun. opin. in opinione. 13. actio hypothecaria. num. 2.

Curator ad litem, an dandus sit per Iudicē, in causa in qua tutor conuenctus nomine pupilli sollempnia non curauit implere. vt iudicium esset validum. **Opiloque non petente curatorem;** fuit conclusum quod quando alius non tutor litigaret, cum pupillo maiore infante, tunc dabitur per Iudicem Curator, etiam quod ipse pupillus non petat seruata forma l. 1. C. qui per tut. & Iudex faciat mandatum pupillo maiore infante, vt compareat ad petendum. Curatorem, & si comparuerit, dabitur illi quem petijt, sin autem fuerit consummatum Iudex dabit sibi curatorem ad litem, prout ita fuit obseruatum Afili. decis. 256. Franch. decis. 86. num. 8. Muscatelli. in pract. Sacr. Conf. p. 3. glos. comparentis sub nu. 21. Fab. de Anna conf. 104. in prin. Andr. Gayl. in lib. 2. pract. obseruat. in 108. obseruat. Ioach. Mynsing. singl. obseruat. cent. 2. obser. 31. Mastrill. dec. Sicil. 54. idem Muscatelli. p. 1. glos. in intro. maro nu. 49.

Curator hereditatis facientis etiam si fuisset captus à Turcis, quis dari debeat; fuit decisum magis coniunctum dari debere Vrsill. dec. 256. num. 3. Viuius dec. 31. num. 12.

Curator ad litem ad hoc vt valeat processus cum eo factus quinque adimplere debet. Primo quod debeat ad instantiam creditorum, & quod in hoc concurrat

maior pars ipsorum, Secundo quod nominarim citentur ij quorum est prima causa successione, nec sufficet citatio generalis, Tercio quod citatio si esset heredes extraneus non statueretur tempus ad deliberandum minus centum dierum, Quarto quod talis curator faciat inventarium, Quinto quod curator facilius, Capyc. decis. 87. Comazan. dec. Lucen. 143.

Curator minori delinquenti an sit constitutus in facto dum quidam minor occidisset alium consocium minorem, & ipsum igne comburendo postea de carnibus illius manducauit, sponte confitendus fuit Curator adhibitus, & in corda ratificauit, quare fuit condemnatus, vt esset manuolus, & sic fuit actum Paris de Puteo de synd. ver. Officialis posuit ad cordam fol. 8. a 21.

Curatoris datio hereditati facienti, an sit necessaria, dum in facto cernebatur Regem successisse Reginæ, qui possederat quosdam introitus, & sic facto possessionem bonorum habuit, à quo habuit altera Regina, cui postea virtute donationis successit alius Rex, & sic concluditur non esse necessariam, quare fuit per S. C. ad relationem Regis Cameræ decisum esse procedendum ad expeditionem causæ non obstantibus exceptionibus inhibitionis scripturæ, donationis, translationis instantis, & dationis Curatoris Fab. de Anna in. conf. 108. in hac causa à num. 33. ad finem vbi num. 38. ponit decisiones.

Curia Admiratæ an cognoscat de offensa facta M. C. V. in resistendo ipsius executioni, fuit decisum per maiorem partem quod sic, & fuit causa eidem remissa Franch. decis. 722. Mastrill. dec. Sicil. 147. num. 18.

Custodia Castri tempore guerræ an spectet ad Dominum directum Castri sui Vassalli possessoris, fuit in Collaterali Consilio decisum quod sic Annæ in alleg. 94. nu. 9. & in singul. 142. decima Viuius dec. 4. num. 41.

Custodia Clauium Ciuitatis ad quem spectare videtur, an ad Baronem, vel ad Vniuersitatem, de quæ larius per Fab. de Anna

Anna conf. 72. licet non decidat, tamen nouissimè fuit decifum in Sacr. Conf. fpectare ad Baronem, vt in contingenti cafu relato per Proſper. Petram in addit. ad Capyc. decif. 27. ſub num. 7. verſ. fuit votatum ibi quod autem cuſtodia.

Cuſtodes portarum Ciuitatis qui debent creari per Vniuerſitates, & per Barones non tamen ſi non erint Idonei erit Iuriſdictio Baronum priuare, & caſtigare nã hoc reſpicit Iuſtitiam, vt fuit decifum in S.C. inter Baronem, & vniuerſitatem. Lauri Io: Franç. Capiblan. in prag. 19. nu. 46. de Baron.

Cuſtodes rerum Eccleſiæ ponit Rex mortuo Epifcopo iuxta Conſt. Regni peruenit, & ibi Foller. ſub nu. 14. qui reſert fuiſſe ſeruatum in Archiepiſcopo Salernita no; nam Curia deputat vnum apud quẽ deueniunt, & conſeruant fructus, & introitus idem ibidem num. 74. in beneficium ſuccelloris, quod paſſim obſeruat in omnibus Eccleſiis Cathedralibus Regni huius, in quibus Rex noſter habet Ius patronatus quẽ ſunt viginti quatuor & Prorex expedit æconomos pro cuſtodia fructuum, & ait Reg. de Ponte decif. 12. num. 13.

Cuſtos bonorum mobilium vi hoſtium erectorum an teneatur tam ciuilitè, quam criminaliter de dolo, vel lata culpa; fuit decifum quod circa criminalitatem liberetur ſaluo Iure proſequendi ciuilitè Afflic. dec. 54.

Cuſtos Carceris an teneatur de culpa, & negligentia eius ſubſtitui ſi è carceribus abſque tamen fractura capirales carcerati auſugierunt, ex quo oſtium non erat bene clauſum ſed negligenter fuit per ſubſtitutum apertum relictum; fuit per Mag. Cur. Vic. condemnatus ad officiij priuationem Grammar. in voto 29. ſummi Opificis ſuffragio quem citat Iul. Clar. in 5. ſin. quæſt. 68. num. 8. idem Grammar. in conſtitut. cuſtodes colum. 2. verſ. & dum annis decurſis, Proſper Farinac. in titul. de carcer. quæſt. 31. num. 2. latè Perus Peckius in tract. de Iure ſiſtendi cap. 27. num. 6. Boer. decif.

216. num. 3. & 217. num. 4. latè Fabi de Anna in conf. 31. prima concluſio, Maſcard. de probat. concl. 469.

D

AMNVM dantes in Territorijs quoad paſcua quando teneatur ad poenam, diſtinguitur aut Territoria ſunt bannita, & tunc ad poenam tenerentur ratione contemptus vltra damnum, & poena poterit excedere damnum, aut non ſunt bannita, & tunc non tenerentur ad poenam; ſed tantum ad reſtituendum damnum; vt fuit decifum in Sacr. Conſ. teſte Anna in ſing. 138. damnum, Riccius in collect. dec. 103.

Datio in ſolutum ſudi creditoris facta per debitorem exiſtente carceratum, ſine Regio Aſſenſu, licet fuerit dictum ſeudum obligatum, & poſtea reuocatum, & in eo aſſenſus impetratus, & obtempus poſt reuocationem; an valeat maxime ſi per creditorem fuiſſet facta quietatio, & liberatio; fuit decifum de iſtatione in ſolutum nullam haberi rationem Afflic. decif. 335. à num. 18. vſque ad 20.

Datio in ſolutum rei alienæ, an valeat; fuit per Sacr. Conf. decifum dationem in ſolutum eſſe emptionem, & venditionem, & ſicuti venditio rei alienæ erit valida, ita, & datio in ſolutum, quamuis non præiudicet domino, quin non poſſit agere, & vendicare res ipſas, quando extarent, cæterum ſi non extarent, licet in particularibus prætium non ſuccedat loco rei, in ſubſidium tamen, ſuccedit loco rei in particulari; Sed cum non eſſet actum hac via; ſed ad intereſſe dum creditor recepiſſet ſcienter à debitore bona aliena in ſolutum, & ſucceſſiue fuerat in mala fide, quò caſu ſuccedit intereſſe, & ad intereſſe tenetur, in quo venit æſtimatio rei, & tanto magis cum eadem ſolutio fuerat coactè facta præuia carceratione, quò caſu in Iudicio particulari prætium ſuccedit loco rei Afflic.

N 2

ſic.

fiat. decis. 369. à num. 1. ad 6. Mascard. in Traët. de Probat. conclus. 1424. num. 16. Nunt. Pellic. in prælud. ad Consuetud. Auerfan. num. 228. Bertazol. in Traët. Clausul. in clausul. 19. gloss. 2. num. 3. Borgnin. Causale. decis. Fui-
zan. 3. num. 35 par. 1. Paris. conf. 81. vol. 2. num. 32.

Datio in solutum, an procedat si fuerit licentia concessa feudatario, ut possit vendere feudum, & illud dedit in solutum suo creditori; fuit decum quod sic, & ita refert obtinuisse Frecc. de Subfeud. lib. 2. q. 18.

Datio in solutum rei emphytheotice per debitorem, an incidat in commissum, si fuerit irrequisito domino facta; fuit conclusum quod quando fieret ex causa voluntaria procederet, secus si ex causa necessaria, tunc enim non incideret in commissum Affi. decis. 191. à num. 1. vsque ad 4. Franch. decisio. 177. Viuius in Sylua Commun. opin. in opin. 174. datio in solutum num. 8. Borgnin. Causale. decis. Fuiizan. 6. num. 25. in 3. par. Caroc. in suis decis. cas. 117. num. 4.

Debitor hereditaria exoluere, an teneatur hæres institutus extraneus in feudibus, an is ad quem feuda ex prouidentia iuris debeantur, si ambo succederent simul, Sac. Conf. Iudicauit in causa utroque condemnando, saluata tamen hæredi lure Inuentarij, & quod eatenus, quatenus de toto debito facta discussione Inuentarij tenerentur Capyc. decisio. 199. quem citant Franch. decisio. 687. Anna in allegatio. 127. num. 34. Lanar. consil. 80. num. 45. & seq. Regens de Ponte consil. 13. num. 19. ubi refert pluries idem fuisse decum, & in consil. 52. num. 18. & consil. 28. num. 27.

Debitor particularia Vassallorum, an comprehendantur in transactione facta inter Baronem, & Vniuersitatem; fuit decum in S. C. quod non Anna in singul. 554. transactio.

Debitor conuentus vigore Regie Pragmatice super recognitione apocæ banci,

quam prius facere tenetur, nec aliter auditur, nisi facto deposito, si renuerit recognitionem facere, & per Iudicem dictum, quod habeatur pro recognita, an dispositio eiusdem Pragmaticæ locum vendicat in casu prædicto; fuit decum quod sic Franch. decisio. 502. quem citat Scipio Rouit. in Pragmat. 63. S. item volemo de Offic. Procur. Cæsar. & Masull. in addit. ad Capycium in decisio. 139. num. 1. 2. ubi censet pluries per Sac. Conf. fuisse decum contra istam decisionem, ut non sufficiant tria præcepta; sed debet apocæ verificari per testes vel principalis personaliter cognoscere; alias non haberet locum Pragmat. quod habeat executionem paratam, vel si fieret voicium præceptum pro tribus.

Debitor acceptans literas missuas, si medio tempore creditor quas miserat decoctus esset, an teneatur illam quantitatem ibidem contentam soluere, cui erat solui mandatum non obstante decoctione; fuit decum quod sic Franch. decisio. 303. Fab. de Anna conf. 81. num. 22. declarat hanc decisionem procedere quando mutatio status per multum tempus post acceptationem accidisset, secus si ante acceptationem, ut in casu suo, istam decis. citat Masrill. in decis. Sicil. 19. num. 4. ubi ait secundum ipsam ibi fuisse decum Rouit. in pragmat. 1. de liter. Cambij num. 5. Riccius in collect. decis. 40.

Debitor, an teneatur ad vsuras, si non habuerit cui soluerit vsuras, & tunc distinguendo concluditur, quod aut vsuræ non ceperunt currere, quod est in vsuris debitis Officio Iudicis, tunc si non adesset cui offeratur, sufficeret obligatio sola, si verò sumus in vsuris, quorum cursus ceperat, & in hoc casu non excusatur debitor, nisi deponeret, ut quando essemus in vsuris rei iudicatæ, quæ currunt elapsis quatuor mensibus, ut in casu, de quo dubitabatur, ob quod fuit decum in fauorem hæredum petentium vsuras Franch. decisio. 227.

Debi-

Debitor an teneatur cauere creditori ob pecuniam ei solutam liberè, & restituta creditori sub cautione iudicialiter fortè peruenta ex venditione bonorum ad cautelam emptoris; fuit decifum quod sic Franch. decif. 200. Muscatell. in Praët. Fideiuffor. modo 16.p.2.q.6. Tapia in Ritu 262. item feruat ipfa Curia. num.7. Reg. de Ponte in Traët. de Potest. Proreg. titul. 7. §.9. num. 17. Monter. decif. Aragon. 2. num. 7. Riccius in collect. decif. 152.

Debitor an possit repudiare partem hereditatis ei obuentam in præiudicium eius creditorum hypothecariorum; fuit decifum in fauorem conuentorum, & sic contra creditores Franch. decif. 201. vbi in fine apparet fuisse decifum contrarium; sed ibi in Instrumento colligebatur inductio acquisitionis in personam cedentis Fab. de Anna in conf. 76. num. 2. Franc. de Amic. in titul. de ijs, qui feud. dar. poss. §. prodest iste num. 29. fol. 134. & §. & veniendo ad primam. sub num. 29. fol. 204. Moissius in Commen. ad Consuet. Neapol. par. 4. quæst. 12. num. 7.

Debitor si fuerit bonis omnibus spoliatus, an conueniri possit ab eius creditoribus fuit decifum quod durante spolio non possit conueniri Gramm. decif. 85. quem citat Muscatell. in Praët. fideiuffor. par. 2. quæst. 7. num. 12. Tapia in Constit. si exceptio.

Debitor alicuius si fuerit ab aliquo conuentus, & ipse actor obtinuerit moratorium contra suos creditores, an poterit per retorquitionem iuris iniqui suum creditorem reconuenire, quamuis Afflic. decif. 66. casum figuret aliter vt debitor conuentus opponet se esse creditorem, ob quod fuit per Sac. Conf. decifum, quod quando conuentus constare faceret quod esset creditor, tunc poterit ius suum retorquere tamen iuxta mentem Vrsill. ibidem concluditur iuxta supradicta, de quo meminit Gloss. in Ritu Mag. Cur. Vic. incip. Not. quod quando est concessus in Rub. de Salu. cond. vel morat. versic. an autem debitor, & Musca-

tell. in Praët. Fideiuffor. par. 2. quæst. 9. num. 15. Borgn. Cauale. decif. Fuitzan. 30. num. 34. par. 1. Riccius in collectan. dec. 8. Jacob. Thomyn. dec. Lipsiæ 26. Debitor morosus, si ex superuenienti casu non proprio creditori; sed alteri soluerit an erit liberatus, vel iterum soluere teneatur; concluditur non esse liberatum; sed iterum teneri; vt per Afflic. dec. 150. num. 1. vsque ad num. 32. Ant. Gabriel. lib. 3. tit. de solution. concl. 111. Monter. in dec. Arag. 2. nu. 27.

Debitor qui fuit in mora; sed erat intra tempus purgandi, si intra illud tempus iussu Officialium soluerit alteri, an erit liberatus, ita quod mora esset, ac si non esset; fuit conclusum quod sic Afflic. decif. 150. post nu. 32.

Debitor soluens alteri pecuniam debitam Titio vigore iussus magistratus cui non poterat resisti, & post diem solutionis solutum erat aliquid retinere de pecunia, an erit liberatus soluendo concluditur quod sic, quia illud solutum excusat à mora Afflic. decif. 150. num. 33. Anto. Gabriel. lib. 3. tit. de solution. conclus. 111.

Debitor fugitiuus, vel suspectus de fuga; si fuerit captus, & coactus cauere de stando iuri allegauerit causam compromissi cum sint consanguinei, an prius cauere debeat, vel compromitti; fuit decifum esse prius cauendum de stando iuri Afflic. decif. 170.

Debitor suspectus de fuga, an liberandus sit sub cautione de stando iuri, vel solvendo iudicatum; fuit decifum quod cauere debeat de stando iuri, & soluendo iudicatum Afflic. decif. 170. num. 4. vbi Vrsill. num. 3. refert aliam similem decisionem, Muscatell. in Praët. Fideiuffor. par. 1. modo 12. num. 18. Maxilla in consuet. Bari Rub. de dilation. §. reus conuentus num. 11. Idem Muscatell. in praxi S. C. lib. 1. par. 3. glof. expensis nu. 28. Hieronym. de Laurent. decif. Auenion. 203. num. 5.

Debitor conuentus vigore apocæ ad soluendum ducatus centum, si probauerit per scripturam creditoris soluisse quin-

N 3 qua;

quaginta, & per testes pariter deponentes de confessione creditoris recepiſſe ducatos quinquaginta, an teneatur ad totum debitum, vel ad medietatem, ita, quod depositiones testium referri videtur scripturæ; fuit decifum debitorem ipsum teneri ad quinquaginta ducatos soluendum Afflic. dec. 198.

Debitor in iudicio conuenus à creditore, & debitum negauerit, si fuerit condemnatus, an post sententiam admitti debeat ad beneficium cessionis bonorum; fuit decifum quod si debitor habuerit iustam causam litigandi, ob quod fuerit contra ipsum sententiatum, quod nihilominus debet admitti ad faciendam cessionem, secus si nullam causam litigandi habuisset, & sic fuit decifum in fauorem debitoris, qui in veritate nullam causam litigandi habuerat, & fuit condemnatus, tamen fuit admiffus ad beneficium cessionis bonorum Afflic. decif. 296. Matth. Bruni in tract. de cessione bonorum. q. 2. nu. 6. & q. 32.

Debitor delegans suum creditorem banco numulario, ut ipsi solueret debitum, si facta cassatione per ipsos creditores debitori, & per bancum fuissent factæ literæ cambij, & pendente solutione bancum fecerit, an censetur absolutus ex instrumento prædicto, vel condemnandus; concluditur esse absoluedum Afflic. decif. 353. Marant. par. 6. act. 6. num. 49. Bertazol. in tract. Claus. in clausul. 34. gloss. 17. in princip. Rota Romana in nouiss. decif. 1248. par. 3. lib. 3. auctore Augustino, Ioan. Franc. del Castillo decif. Sicil. 46. Mar. Ant. Bellon. dec. Genux 2. nu. 3. Riccius collect. decif. 309. Alex. Raud. dec. Pisanz 4. nu. 44.

Debitor pauper conuenus à creditore, & debitum in partem negauerit, si lite pendente impetrauerit à Curia rescriptum, ut possit cedere bonis, & eo præsentato, creditor opposuit, quod debitum negauerat, ad quod per debitorem replicabatur, idcirco negasse partem debiti ex iusta causa, eo quia erat heres debitoris, & ei successerat absque beneficio legis, & inuentarij; fuit votatum quod quando

debitor haberet iustam causam negandi, & ante sententiam perituerit, & confessus fuisset debitum, dicendo se naturaliter, & ciuiler teneri, tunc poterit cedere bonis, nec creditor poterit contradicere; sed si non confiteretur debitum, non deberet admitti ad cessionem bonorum inuito domino creditore Afflic. dec. 379. quem citat Mar. Ant. Genuen. in praxi Cur. Archiepiscop. Neap. cap. 3. num. 5.

Debitor an admittatur ad cessionem bonorum elapsa dilatione quinquennali concessa per Regem, & si non præstitisset fideiussionem ipse de soluendo elapso tempore; fuit decifum quod non Afflic. decif. 378. quem citat Gloss. in Rit. Mag. Cur. Vic. incip. not. quod quando est concessus sub tit. de saluo conductu vel mora: vers. an autem debitor Franchis dec. 251. Matth. Bruni in tract. de cessione bonorum. quest. 5. par. 4. num. 1. & quest. 7. 26. & 27. Maxill. in Confect. Bari Rub. de cessione bon. §. licet cedendo num. 33. Muscarell. in pract. S. C. lib. 2. par. 3. gloss. detinebatur om. 103. & 104. Anibal Troyssin Ritu 287. num. 4. Riccius collect. decif. 121.

Debitor soluens totum debitum creditori, an possit petere partem debiti soluti à correo, & cessionem à creditore; concluditur quod si debitum dependet ex causa onerosa bene omnia procederent, secus si ex causa lucratua, quoniam tunc nec correo teneretur ad eius ratam, nec creditor ad cessionem, prout in facto occurrenti refert fuisse decifum Yrillo dec. 319. nu. 10.

Debitor carceratus pro aliquo debito vigore Instrumenti Titio creditori, an comparente Seio, & se afferente debitum ipsum per eum deberi, & non per Titium quamuis prætenderetur per Titium deberi nomine proprio, non alterius, & per acta gesta in alio Tribunali, fuerit producta confessio principalis: debitoris afferendo inter cætera Seium ipsum debere certam summam contentam in Instrumento carcerati erit ipse debitor ex-carcerandus; fuit per Mag. Cur. Vic. decretum

cretum quod firma remanente detractione debitoris, virtute Instrumenti presentati procedatur in causa ad Instantiam Seij ad actus incumbentes Grammat. Voto 16. Conditoris machinæ mundialis.

Debitor accusatus super tenore Instrumenti, & dum ipse potuisset licentiarum, lude denegavit, & Insuper quod deberet stare, donec aperiretur Instrumentum contumacie, quæ infra Civitatem est mensis, & extra duorum mensium; fuit per M. C.V. facta relatione in Aula prouisum, quod licentietur Scaglion. in Ritu M.C. V. 163. nu. 20.

Debitor conuentus à creditore creditorum sui super adiudicatione sui nominis, qui confitetur debitum verum nolle soluere, nisi citatis omnibus creditoribus sui creditoris petendo quietationem, nè quotidie molestaretur à creditoribus superuenientibus, quos ipse sciebat esse, & ob talem scientiam si soluisset malè soluisset; Sac. Conf. decreuit quod processus non impediretur ob hoc quod istud nomen sciat se alijs obligatum, quia non est par ratio, quæ est in hærede, & quia iste debitor fatebatur se esse in certa quantitate debitorem coegit ipsam ad faciendum depositum de ipsa quantitate Minad. decis. 9. paulus, cum citat Franc. de Amicis in cap. 1. de his qui feud. dar. poss. §. & veniendo ad primam fol. 168. Muscatell. in praxi S.C. lib. 2. p. 1. glo. sententia nu. 150. Io. Paul. Galter. in pract. crim. Instrum. in 2. 2. par. num. 31. & seq.

Debitor interrogatus super tenore Instrumenti, siue confiteatur debitum, siue neget condemnabitur, & si diceret falsificasse, nisi in promptu doceret iuxta Ritu M.C.V. 174. incip. item seruat ipsa Curia, quod si aliquis, vel aliqua vbi Mar. Anto. Puluer. in addit. incip. idem, fuit obseruatum io S. C. si fuerit facta prauentio non in M.C. sed in S. C. quia attenditur presentatio Instrumenti, & ita fuit obseruatum in duabus causis per eum ibi relatis.

Debitores, qui non fuerant in mora soluendi eorum creditoribus, si ex Iussu Officialium alteri soluerint vigore alterius Regis largitatis, & fecerint quidquid eis fuerit possibile, vt non soluerent, an erint liberati ob Iussum penale; conclusum, fuit in S.C. quod sic Aff. decis. 150. post nu. 32. Petr. Peckius in tract. de lure sistē di cap. 4. num. 10.

Debitorum alicuius, si Iussu Iudicis alteri solute compellantur ob quod se concordauerint, an erint liberati, si non ostenderit solutionem in totum, vel in partem, concluditur quod non Aff. decis. 150. post num. 36. Tiraquell. de retractu conuent. §. 4. glof. 6. nu. 34.

Debitum contractum per feudatarium accipiendum pecuniam pro emptione feudi cum Regio assensu, cum clausula dummodo successorem habeat, & tempore expeditionis assensus habebat filium licet Clericum, & beneficiatum, qui poterat re integra prædictis renuntiare, sed tempore venditionis reperiebatur mortuus, propter quod feudum domino reuersit, an ob id Dominus teneatur ad debitum prædictum, & licet per Sac. Conf. fuisset concessa assistentia super feudo ad Instantiam creditorum petita, habita notitia, Fiscus causam reuocasset ad Reg. Cam. vbi discussio articulo Clericatus, & obligationis ante dominij translationem de feudo emendo, ac alijs, fuit communi voto decisum in fauorem creditorum feudatarii contra fiscum, fuitque feudum, venditum, & de pretio satisfactum creditoribus pro rata debiti; & reliquum fuit dictum quod implicaretur in emptionem loco feudicius fructus perciperet feudatarius vita durante, & post mortem omnia deuoluerentur ad fiscum nouissimæ Reg. de Ponte dec. 4. Io. Alphonfus vbi in fine ponit decisionem.

Decreto an opus sit in remissione facta per tutorem ex Iusta causa; fuit decisum esse interponendum decretum, & ita seruauit S.C. Franch. dec. 535.

Decreta S.C. prius debeant executioni demandari, vt possit in causa reclamationis procedi, quid si fuerit promissa per Instrumentum solutio condemnationis infra certum

certain tempus, & interim corresponde-
re, deficiente in prima pagha promissore,
an per hoc impediatur prolequitio in
causa reclamationis; fuit decifum, quod
sic Franch. dec. 603.

Decreta Mag. Cur. Vic. & Sacr. Conf. si in
aliquo discordant, an in eo in quo con-
cordant ad euitandum reclamationem,
dicantur conformia; fuit decifum quod
sic, & ita fuit reformatio reiecta Franch.
decif. 710. Mastrill. decif. Sicil. 110.
num. 18.

Decretum nullum infra quod tempus dici
possit; fuit decifum posse dici de nullitate
vsque ad annos 35. & tanto tempore
prescribitur lus predictum, secus per
viam exceptionis Afflic. decif. 178. nu.
5. vbi Vrsill. num. 5. Jatè Muscatell. in pra
xi S. C. lib. 2. par. 1. glos. nullitatis num.
12. vbi plures Doct. allegat excepto Af-
flic. hic.

Decretum an dici possit nullum, si per eum
fuerint bona adiudicata non citatis heredi-
bus debitoris, quamvis vigore Instru-
menti dotalis fuerint petita bona, quæ
licet propria auctoritate capere, & simi-
liter, & si fuerit erratum in æstimatione
rei; fuit conclusum quod non Afflic.
decif. 178. nu. 6. & seq. Reg. de Ponte
conf. 74. nu. 3. Hieronym. Marilian. dec.
Ienuz 8. nu. 3.

Decretum iudicis interpositum super datio-
ne insolutum rei emphiteoticæ datæ
creditori irrequisito domino, ob quod
res incidit in commissum, an sit nullum,
ex quo non fuerunt seruatz sollemnitates
prætextu ordinis Iudicarij; fuit de-
claratum validum, & proinde conuerti
absoluti ab Impetitione domini præten-
dantis rem fuisse in commissum incisam
ex causis ponderatis per Afflic. in decif.
191. à nu. 4. in fin. Borgn. Causal. decif.
Finizan. 3. p. 1. nu. 10.

Decretum latum super bonis non oblati-
s, an sit nullum in totum, vel pro parte ip-
sorum bonorum non obligatorum; fuit
decifum quod in totum sit nullum, cum
sit individuum decretum Iudicis Afflic.
decif. 218. Franch. decif. 86. num. 6. &
147. num. 4. Ioan. Andr. de Georg. in al-

legat. 36. num. 11. Borgn. Causal. in
tract. de vsufructu mulieri relicto num.
208. Viuius in Sylua Commun. opin. in
opin. 175. decretum Bertazol. in Tract.
Clausul. in clausul. 10. glos. 2. num. 9. Mi-
laneus. dec. Sicil. 15. lib. 1. nu. 39. & dec.
9. lib. 2. nu. 77. Hieron. de Laurent. decif.
Auenion. 27. nu. 3.

Decretum, sine sententia latum, siue lata,
ex causa partim vera, & partim falsa, an
ruat in totum, licet sententia lata ex fal-
sa causa contra lus litigatoris peccet in
Iustitia cum sit nulla; fuit votatum quod
ex æquitate remaneat decretum validum
Capy. decif. 51. à num. 1. vsque ad 7.
licet de rigore Iuris oppositum esset ve-
rum Vrsill. decif. 178. nu. 9. & decif. 218.
nu. 4. eum citat Anton. Gabriel. in lib. 2.
tit. de sentent. conclus. 10. nu. 15. Ricc.
in collect. dec. 175.

Decretum Iudicis, an sit necessarium super
alienatione feudorū faciendi per Balios
pupillæ prætendentes id esse in euiden-
tē vtilitate pupillæ, cum ex eis reperiretur
maius prætium, quam æstimata fuerant;
maior pars Consiliariorum votauit quod
decretum minime Interponi deberet Ca-
py. decif. 113. Aloyf. de Leo in Auth.
si quas ruinas. C. de sacros. eccles. nu. 8.
Menoch. de Arbitrar. Iudic. lib. 2. Cent.
2. Caf. 17. nu. 62. Stephan. Quarant. in
Summa Bullarj verbo alien. rer. eccles.
num. 31. Mastrill. decif. Sicil. 121. num.
2. Borgn. Causal. decif. Finizan. 46. par.
1. num. 64. optimè Surd. in Tract. de
Aliment. titul. 8. priuileg. 45. in princip.
Io. Franc. del Castillo decif. Sicil. 18. nu.
22. Ricc. collect. dec. 345.

Decretum latum super vna partita pro
actore non demandatur exequutioni,
nisi discussis omnibus rationibus, hoc est
in Iudicio conuentionali, & reconuentio-
nali computorum, & ita in facti contin-
gentia Iudicauit Sac. Conf. Carol. Tap.
in annot. ad Prag. 5. incip. sententias de
Offic. S. C. nu. 10.

Decretum latum in Sac. Conf. fisco non
aliter vocato, quotiescunque læderetur
fiscus in consequentiam, & ipse petisset
audiri, & per Dominos Regentes fuerit
decre-

decretum quod afflisset vnde vocari debuerat, vt moris est in decisionibus causarum an sit nullum; fuit decifum quod sic Carol. Tap. in pragmat. 2. nemo est S. irem vt regia num. 4. de offic. Procurat. Carol.

Decretum siue præceptum factum de soluendo pensionem domus, siue afflisset locatori habet exequutionem pararam l. præses ff. loca. quare sine mora exequi debet, nec reuocari possit, vt in facto fuit iudicatum per Sac. Reg. Conf. ait Franc. Viuius in Sylua Commun. opin. in opin. 678. præceptum num. 26. idem in materia censuali obseruari in M. C. V. tradit Foller. in praxi censuali vers. tanquam res iudicata nu. 60.

Decima animalium quò tempore soluenda sit, pro vna parte affirmabatur, esse inspiciendum tempus, quo lacte non indigebant, pro alia vero dicebatur esse habendum rationem temporis circa custodiam ipsorum; non fuit aliter decifum, quia partes transigerunt Franch. decif. 114. Anna conf. 64. num. 11. Riccius collect. decif. 192.

Decimæ papales quamuis debeantur per principales proprietarios, non autem per Conductores exceptis Cardinalibus, ad quæ non tenentur, si fuerit facta conductio per Cardinalem Archiepiscopum, de eius fructibus, an mortuo Cardinale succedente simplici Archiepiscopo teneatur ad decimas papales conductor; fuit per S. C. absolutus conductor Franch. decif. 107.

Decima debita à Vassallis de omnibus fructibus, an debeatur de palea Baroni ab Vniuersitate, & Vassallis; fuit decifum contra Baronem in fauorem Vniuersitatis Franch. decif. 103. Riccius collect. decif. 192.

Decimæ quamuis debeantur de omni fructu etiam de feudis, an debeantur si fuerit concessum feudum à Rege absque onere soluendi decimas; fuit decifum quod non obstante tali restrictione teneatur Baro ad exolutionem decimarum, & sic in fauorem Ecclesie pronunciatum in Regia Camera Campagn. in

Cap. Regni & quia nuper num. 8.

Decima an debeatur de caulis, lupinis, milio, & palea, oliuis, arboribus; fuit decifum in Sac. Conf. & in Regia Camera Summarie quod sic, & ita de omnibus fructibus inferioribus, & superioribus Anna in allegat. 94. num. 6. & 12. Borrell. conf. 20. num. 8. Riccius collect. decif. 192.

Decima debita pro animalibus inclusis in aliquo loco, vt columbi in columbario, pisces in stagno, & alia animalia in foresta, an sit censenda personalis, vel realis, aut mixta; Concluditur esse realem decimam habito respectu ad valorem antè & post inclusionem iuxta communem opinionem, & fuit alias in Consilio Regio determinatum, vt refert Paris de Reintegr. feud. in cap. incip. & circa prædicta est nu. 5. fol. 125. à ter.

Decima pars dotis, an sit detrahenda per matrem, quæ dedit filie ducatos mille; fuit decifum quod sic Iacob. Anell. de Boëtis in addit. ad Consuetud. si quæ moriens incip. dos magnificæ Cornelie fol. 194.

Decima debetur non tantum pro fructibus perceptis in Territorio; sed etiam de alijs fructibus perceptis extra Territorium; vt fuit iudicatum in Regio Collaterali Consilio dummodo alteri non solueretur decima de fructibus perceptis extra Ciuitatem, & ita in facti contingentia fuit iudicatum in S. C. referente Domino de Franchis vt refert Franc. Viuius in dec. 4. nu. 63. & 64.

Decima debita à Vassallis Baroni ex fructibus collectis ex Territorijs per eosdem Vassallos, cultis an debeatur in area, vel Vassalli in horrea conducere; fuit dictum quod seruetur consuetudo ex præterito, quæ cum non fuisset adhuc verificata, non fuit decifum Franch. decif. 124. & alias vertente simili causa idem fuit decifum circumscripta consuetudine vt Vassalli teneantur Anna in allegat. 94. num. 11. & infra verbo Vassallus Borgen. Cauale. decif. Viuius. 14. in fin. p. 4. Riccius collect. decif. 192.

Decimæ ex piscatione debite, an debeantur

tur deductis expensis; concluditur quod non deducitur expensæ Capyc. decif. 20. à nu. 1. vique ad 16. Foller. in Conf. quantò cæteris num. 34. Maxill. in Consuet. Bari Rub. de Immunit. ecclæs. §. à de cimis nu. 29. Viuius dec. 4. Gama dec. Lu sitan. 150. & 232.

Declaratio circa vsum in quacunque parte Iudicij peti potest etiam lata sententia, & transitu facto in rem Iudicatam prout in Sacr. Conf. prædicatur Vrsill. decif. 266. num. 4. inquit sic esse decifum, quæ citat Muscatell. in praxi Sacr. Conf. par. 6. glos. terminus num. 9. 10. hodiè per nouellam Pragmat. Comit. de Lemos Iunioris editam die 11. Maij 1612. in 8. capite ista declaratio circa vsum testium peti debet infra quindecim dies post publicationem testium examinatum, & infra dictos dies post præsentationem scripturarum, infra quem terminum peti etiam debet ratificatio principalis, alias elapso termino prædicto nulla ratio habenda sit de declaratione petita.

Declaratio circa vsum testium, & scripturarum, an fieri debeat cum protestatione quatenus vera reperiretur, vel simpliciter specificè renuntiando tali testi, vel scripturæ; fuit decifum esse faciendam simpliciter, dum simpliciter petatur renuntiando specificè testi suspecto, vel scripturæ maximè quando talis declaratio pteretur à parte, secus si non fuerit petita, quoniam tunc talis protestatio admitteretur Afflic. decif. 189. Troyf. in pragmat. 21. num. 9. de fals. test. Antonius Gabriel. lib. 7. titul. de Malc. conclus. 7. & Pisanell. in addit. ad istam decif. refert idem in alia causa fuisse decifum Iacob. Menoch. de Arbitr. Iudic. lib. 2. cent. 4. cas. 316. num. 22. Fab. de Monteone in praxi Arbitr. par. 4. quæst. 1. num. 209. Muscatell. in praxi Sacr. Conf. lib. 1. par. 6. glos. termino num. 7. Farinac. decif. Rom. 783. cent. 7. & in decif. Crimin. prima per totam, & in conf. 30. num. 188.

Declaratio speciei subiectionis non militat quando libellus super subiectione

ne procederet ita, an declaratio specierum honorum facienda sit per Nobilem petentem admitti ad honores Sedilis; fuit decifum quod non Anna in sing. 315. libellus Riccius in collect. decif. 608.

Declaratio circa vsum debet esse, vt simpliciter interrogatus respondeat sine replica, & secundum ista fuit alias in Sacr. Conf. decifum quamuis in alia causa ad relationem Mag. Cur. facto verbo in Sacr. Conf. fuerit determinatum contrarium, vt declaratio facta velle vti in partibus talibus admittatur, & hoc contingit in M.C.V. esse in possessione sic declarandi per multum tempus, vt pluries fuit decifum in Sacr. Conf. Vrsill. decif. 189. Viuius in Sylua Commun. opin. in opin. 800. statutum disponens nu. 2.

Declaratio circa vsum testium facta quod voluerit vti super certis, & super certis non, non admittitur in Sacr. Conf. ratione iuramenti, quod est indiuiduum. Franch. decif. 173. nu. 6. quem citat Muscatell. in praxi Sacr. Conf. par. 6. glos. terminus nu. 8. Surdus dec. Manr. 16.

Declarare, an teneatur querelans, si incedit vti testibus antè terminum datum, querulato ad se defendendum, & sic in criminalibus; nam in civilibus extat Pragmat. testium falsum; fuit facto verbo in Sacr. Conf. remissa causa decidendo esse procedendum ad vltiora, nec teneri querulantes ad declarandum Anna in allegat. 2. Viuius decif. 71. num. 3. Muscatell. in praxi Sacr. Conf. lib. 1. par. 6. glos. termino num. 10. Borghia. Causal. decif. Fiuizan. 39. p. 5. nu. 6.

Declarare libellum, an teneatur actor, qui petijt sequestrari pecuniam in banco, de qua fecerat apocam alicui, dum in suolibello dixerat, aut apocam non esse suam manu subscriptam, aut si reperiretur ex alia causa pcessisse, & cõtraria allegaret, ob quod suæ sit actor, suæ reus eligere & declarare tenetur; Concluditur quod sic per Fab. de Anna in conf. 58. Cesar Scanapeus, & in Apostilla impressa in 2. vol. consil. incip. audiui aliquos & vers. casus 58. decifus pro conf.

Decla-

Declarare actor, an teneatur in burgenfatis si effec heres ad Instantiam conventi, & licet de Iure concludatur quod nō, tamen in practica servatur contrarium. in Sac. Conf. verum si actor in petitione asseruerit esse heredem, vel successorem non tenetur iterum declarare, & ita conclusum fuit in Sac. Conf. Cypyc. decif. 97. in fine, & idem refert Boëtis ad Barroli. si defensor illud queritur ff. de interrog. action. Muscatell. in praxi Sac. Conf. lib. 1. par. 3. Gloss. hereditaria. num. 3.

Declarare, an teneatur actor successor in feudo ad Instantiam rei, si petierit ut heres, vel non, etiam si heres instituere- tur, & fuit conclusum, & votatum quod non Cypyc. decif. 97. in princip. Lanar. conf. 86. num. 130. & 25. Muscatell. in praxi Sac. Conf. lib. 1. p. 3. gloss. hereditaria num. 4.

Deductio fit in hereditate non solvenda existentibus legatis, quod si alteri quantitas, & alteri species legetur, an fit deductio faciendā, non fuit decifum quamvis concludi videatur esse faciendam deductionem; sed in casu, de quo agebatur erat factum legatum, etiam ante institutionem in hereditatem Iurispatronatus, ob quod non fuit habita ratio diminutionis Franch. decif. 236. Peregrin. in Tract. de Fideicommiss. in 4. artic. nu. 63. novissimē Molfes. cons. 13. impress. post Comment. ad Consuetud. Neapol. & ibi num. 5. tradit fuisse iudicatum in Sac. Conf. ut dum hereditas non est solvenda pro omnibus legatis fiat diminutio pro rata ab omnibus legatis etiam p. p.

Defensio absque Regia Concessione quamvis institui nequeant, an procedat contra Ecclesias, Ecclesiasticasque personas; fuit decifum quod sic Scipio Romit. in pragm. 1. §. & cum nec comitibus numer. 8. de Salar. cor. qui mict. pro Serv. Cur.

Defensio imposita illi, cui res per sententiam est adiudicata, nē rem ipsam sibi in dotem pendente lite traditam ingrediatur, an sit parendum; fuit determinata.

an quod Iusta est defensio, & tenetur obedire Andr. de Iser. in singul. 8. incip. per l. fin. C. de litig.

Delens arma, & insignia alieni a domitis alienis, quā poena puniri debeat, fuit in exilium missus Comes qui deleverat insignia domus Carafe ab Ecclesia Baroniz Forniculæ Anna in singul. 382. poena.

Delicta plura si ex eodem facto resultarent puniuntur vna poena tantum, ut portatio armorum ad faciendū delictum, & ita fuit iudicatum tradit Anna in Cons. si quis aliquem nu. 90. & seq.

Delicta reiterans non tamen poenam mortis merentia, an capitaliter puniri debeat ex reiteratione; fuit decifum quod non, sed puniri poena debita illius delicti tantum Grammat. decif. 16. num. 6. quem citat Campagn. in Capit. Regni exercere sub num. 25. in addit. Iul. Clar. in §. fin. q. 84. num. 6.

Delinquens insimul cum aliquo subdito maiori Iudici, an debeat cognosci ab ipso Iudice ratione connexitatis, vel remissi ad Iudicem suum competentem, in facto Nauta quidam subditus Curie Admiratiz deliquerit cum Neapolitano, & fuit remissus ad Curiam Admiratiz ut refert Vrsill. dec. 213. sub nu. 8.

Delinquens coram Iudice pro Tribunali sedente aliquem iniuriando, an puniri debeat, & quid si non sedisset pro Tribunali, sed lus redebat partibus litigantibus refert Paris de Pureo in tract. de Syndic. ver. Notorium Iudicium sub nu. 1. in fine quod per decretum fuit condemnatus quidam litigans cum adversario coram ipso potestate, qui ignem aptabat audiendo partes in Iure earum, dedit cum quodam Instrumento in faciem adversarii, quia potestas tunc stabat ad lus redendum licet non esset in Tribunali.

Delinquens iatus Ecclesiam licet posset puniri ab Ecclesia tamquam Sacrilegus, tamen laicus delinquens ratione huiusmodi delicti potest etiam per Iudicem suum puniri, & ita vidisse servari in Mag. Cur. Vic. refert Afsan. Tholom. in addit. ad Praxim Farragi. cap. 7. num. 9. quem

9. quem citat Viuius decisio. 497. sub num. 5.

Delinquens captus in alieno territorio, an sit remittendus ad Iudicem loci delicti, vel cognoscendus a Iudice capiente, scilicet originis; fuit per Sac. Conf. remissus ad Iudicem delicti Grammat. in decisio. 26. quem citat Tuntol. in Iudic. 6. num. 16. Fabius de Paulis in addit. ad Nunt. Tarrag. in Margarita Fisci cap. 7. incip. magna est controuersia Io. Franc. Capiblane. in pragmat. 8. num. 222. de Baron. & in num. 253. cum seq. Foller. in Pract. Crimin. rub. poenis de bitis feriantur num. 44. & Rub. audiantur excusatores num. 66. Viuius in Sylua Commun. opin. in opin. 420. Iudex domicilij in princip. Rouit. in Pragmat. 1. vbi de delicti agi oportet num. 15. ad materiz ornatum videndus est Petr. Caballus in Resolut. Crim. cas. 162. Riccius in collecta. decisio. 48.

Delictum an probetur per Ministros capientes delinquentes; Concluditur quod eorum depositiones non sufficiunt ad conuincendum; sed ad inquirendum tantum, & torquendum; Idcirco dum fuisset captus quidam cum sclopo, & Ministri deposuissent Mag. Cur. Vic. condemnauit eum ad mortem, vel ad soluendum, ducatos 2000. quamuis Sac. Conf. ad torquendum tantum condemnasset, quem cum non confessus esset liberavit in forma Franch. decisio. 379. Baiardus ad Clarum in §. fin. q. 8. num. 2. late Petr. Caball. in Resolut. Crimi. Cent. 2. cas. 226. Farinac. in eius Praxi Crim. tit. de var. & diuers. Crim. q. 108. num. 156. & in conf. 100. num. 8. Riccius in collecta. decisio. 646.

Delictum commissum in crepusculo, quod est inter diem, & noctem, an Iudicetur factum de die, vel de nocte; fuit in Regia Camera Summarie Iudicatum esse Iudicis arbitrio remittendum, considerata qualitate delicti, ac claritate, vel obscuritate Afflict. in Constit. multarum leges num. 15. cum citat Viuius dec. 452. num. 17. & subdit ipse nu. 18. in contingenti casu per Regiam Audientiam Ca-

pitinara fuisse Iudicatum in fauorem. Inquiri, stante ista dubietate, & postmodum decretum confirmatum in M.C.V. & in S.R.C.

Delictum proditorum in materia indolgentiae per Regem concessae quando dicitur, & quid si fuerit commissum homicidium cum sclopo rotato; fuit decum delictum tali armatura commissum quando sub colore amicitiae fieret proditorium censi Franch. decisio. 713. Catalan. in Tract. de Indultu cap. 31. ponit allegationes factas in hac causa pro parte Inquisitorum, & alias pro parte fisci in eo. capit. & late Marius Italia modernus doctor Siculus in Tract. de Immonitat. Ecclesiast. lib. 1. cap. 5. §. 4. sub num. 14. & seq. licet videatur contra istam decisionem irruere Riccius in collecta. decisio. 475.

Delictum feudatarij an praerudicet Agnatis; fuit decum in Reg. C. quod sic in fauorem fisci facta relatione in Collaterali Consilio Camill. de Curte in diuers. Iur. Feud. vers. nunc de altera num. 68. fol. 61. alter.

Demanium an possit per Regem reuocari si Ciuitas proprijs pecunijs se redimerit, & fecerit de demanio, in quo illam Rex tenere promissit; fuit decum Regem potuisse reuocare demanium, & obtulisse Vniuersitati exceptionem Pragmaticae Camillus Salernus in addit. ad proem. Caroli in Consuet. Neap. incip. magna est principis fol. 3. lit. C. versic. si aliqua Ciuitas, & late per Annam in allegat. 50 vbi ponit alias decisiones, de tali decisio. meminit Io. Andr. de Georgio in allegat. 13. num. 12. & Reg. de Ponte in conf. 70 nu. 45. nouissime Ioseph Sesse in decisio. Arago. 36. nu. 25.

Demanium an petere possit Vniuersitas, si absque protestatione nouum emptorem in domoij receperit; fuit decum quod non Camill. Salern. in addit. ad proem. Caroli in Consuet. Neap. incip. magna est principis fol. 3. lit. B. vers. si autem tale Castrum Masfoll. ad Capyc. in dec. 162. num. 2. late Masfoll. in conf. vnico post decisio. Sicil. nu. 47.

Dema-

Demanium an petere possit non tantum. Vniuersitas magna; sed parua, vt oppidum cætera, in hoc casu pariter fuit pluries decifum quod sic, licet alias contra, attenta personarum, locorum, & temporum differentia, vt refert Camill. Salern. in addit. ad proem. Caroli in Consuetud. Neap. incip. magna est principis fol. 34. colum. 4. lic. D. vers. ita iuris esse cenfeo Masullus ad Capycium in decif. 162. num. 2.

Demanium petere an prohibeatur Vniuersitas elapso termino à Iudice præfixo, ita vt denegari debeat regressus; fuit decifum contra Vniuersitatem, licet alias iuxta tradita per Camerar. in l. imperialem car. fin. colum. vltima de prohib. feud. alien. per Feder. fuerit decifum; sed hoc iuxta personarum qualitatem, causas, & tempora prout clarius prosequitur Camill. Salern. in addit. ad proem. Caroli in Consuetud. Neapok. incip. magna est principis fol. 32. colum. 2. lic. D. vers. quod namque tempus, tandem inquit Camill. de Curt. in Diuers. Iur. Feud. cap. licet autem verissima fol. 10. num. 62. ita sæpe fuisse iudicatum in Camera vt abbreviari possit tempus anni per Iudicem, infra quod debet facere depositum, quo tempore elapso non audiatur citando Addentes ad Consuetud. annuens sub num. 63. & seq. id ipso patrocinante accidisse in Terra. Summe.

Demanium an peti possit ab Vniuersitate, si ipsa fuerit permutata, quæ siquidem permutatio ex multis rationibus habebatur vt emptio, & venditio, & non ad aliū finem sic facta fuerat quam ad fraudandum Iura demanij nam Iure fuit emptio, & venditio, & quid si petito demanio per Vniuersitatem Baro cessauerit, & si scus cessionem acceptauerit, & si assensu careret, talis cessio, & demum Vniuersitas ipsa renuntiauerit demanio congregato consilio, accedente assensu, citrà tamen decretum Regium; Concluditur in fauorem Vniuersitatis per Fab. de Anna in conf. 55. quod in hac de qua agitur, & in allegata Apostilla impres-

sa in secundo volum. Consil. incip. auidui aliquos &c. vers. casus conf. 55. decifus contra consilium tempore meæ luentutis, nec ego onus causæ sustinebam, & contra ipsam Vniuersitatem allegauit Ioan. Andr. de Georg. in allegat. 7. cum Illustr. Princeps in princip. & num. 43. ponit decisionem annuens quod Vniuersitas stante cessione fuit absoluta, cumque dixisset de nullitate decreti in reclamatione; fuit primum decretum confirmatum, & impositum. silentium Riccius in collect. decifio. 599.

Demanium petium per vnam ex Terris insimul venditis sub vno pretio, an sit cõcedum; fuit decifum in R. C. quod si Terra prædicta sub aliqua Baronía esset cessaret demanium; sed si esset disunita, admittetur habita consideratione valoris, & aliarum Camill. de Curt. in Diuers. Iur. ver. licet autem verissima num. 69. fol. 10.

Demanium an sit concedendum contradicentibus cæteris de Vniuersitate, aliquibus tamen petentibus; fuit decifum competere lus prædictum ipsis petentibus, dummodo ipsum onus in se sufficiant Camill. de Curt. in Diuers. Iur. Feud. ver. licet autem verissima num. 70. fol. 10. ater.

Demanium an peti possit per Vniuersitatem ex venditione feudi facta per feudatarium primogenito, vel alteri agnato proxime successuro; fuit per Reg. Cam. Summar. iudicatum non esse admittendum teste Octau. Bammacar. in cap. beneficium à vassallo num. 112. si de feud. defun. cont.

Demanium an peti possit per vnam ex Terris vnico pretio venditis, alijs non petentibus; fuit decifum quod sic Franch. dec. 17. num. 22.

Denunciatio facta contra aliquem, an si testes renuerint venire erit absolendus ab ipsa denuncatione prima, condemnatis testibus ad quatuor vncias; fuit denunciatus absolutus per Mag. Cur. Vic. vt refert glos. in addit. incip. & ita fuit seruatum in Ritu Mag. Cur. Vic. incip. item seruat ipsa Curia, quod si procedi-

cedit extraordinariè in tit. in processu. non dat. cop. par. & in Ritu incip. item seruat ipsa Curia quod quando aliquis appellat Rub. præc. super præsent. processu appellat. in addit. incip. & ita prædictè de præsent. anno.

Denunciatio crimen, si detecta Innocentia Inquisiti fuerit absolutus, an teneatur ad expensas litis prædictæ; fuit decisum quod sic Grammat. decif. 39. quem citat Carauit. in Ritu 297. num. 4. Prosp. Farinac. tit. de Accusat. quæst. 16. num. 12. & seq. Cornazan. decif. Lucens. 193.

Depositiō principalis, an sit admittenda petita per conuentum, & per Iudicem concedenda in materia literarum Cambij verificatarum, & protestatarum; fuit decisum in Sacr. Conf. quod sic, & ita admitti depositionem principalis cum Iuramento, quia non dicitur vera probatio: sed releuatio ab onere probandi, vt refert Io. Iacob. Masull. in addit. ad Capyc. decif. 145. post nu. 6. in fine.

Depositiō principalis prodigi, an in beneficijs concessis petita sit admittenda, vel deneganda; fuit per S. C. Iunctis Aulis mediante Decreto denegata in causa Principis Bisiniani Octau. Bammac. in allegat. impress. post Comment. tit. si de feud. defunct. content. incip. circa negotium num. 3.

Depositiō principalis, an sit admittenda super articulis reiectis tanquam impertinentibus; non fuit admissa depositio, ex quo pars quæ reclamauerat probare volebat videbatur per Actores non inficiari in primis articulis actorum Franch. decif. 220. quem citat Muscatell. in Praxi Sacr. Conf. par. 5. Gloss. impertinentes num. 24. & lib. 2. par. 3. Gloss. instantia num. 34. & Gloss. partis per totam, & part. 5. Gloss. legatiorum numer. 11.

Depositiō principalis petita ab aduersario post laram sententiam in termino liquidationis, factaque publicatione, si ipse principalis negauerit se examinari, an erit cogendus; fuit votatum, vt Commisarius videret articulos, si qui sunt

Impertinentes, & quod super Impertinentibus etiam principalis non interrogetur Capyc. decif. 15. quem citant Anna in singul. 501. termino, & Franch. decif. 220.

Deponere vt principalis, an teneatur scribens literas cambij; quamuis concludatur quod sic, tamen contrarium fuit decisum in Sacr. Conf. ad relationem Mag. Cur. Vic. vt refert Io. Iacob. Masull. in addit. ad decif. Capyc. 15. sub num. 3.

Depositarius frumenti si fuerit condemnatus ad restitutionem ipsius, an teneatur pariter ad restitutionem Interesse, quantulurimi ex mora contracta ultra quod frumentum depositatum fuerat mixtum cum frumento ipsius depositarii in vna fouea; fuit per Curiam Melisicensem condemnatus ad restitutionem frumenti in eadem bonitate, & tam per Iudicem appellationis, quam per Sacr. Conf. confirmata remittendo causam dictæ Curie, verum quoad præteritum frumenti lustrum faceret Marant. conf. 65. in præsent. & ad prædictum Interesse condemnatum, non tamen per Sacr. Conf.

Depositarius cui ab asserto Tutore fuerunt bona pupilli depositata, vt restitutio illorum fieret vel ipsi, vel pupillis, an erit liberatus si probauerit per scripturam restitutionem factam Tutori; fuit decisum quod sic Afflic. decif. 147. Ioan. Andr. Georg. in allegat. 38. num. 14. vbi ampliat. decif.

Depositare coactus vigore pacti, vt laudum inde ferendum exequi possit super dicto deposito, si demum fuerit factum depositum, & bancherius, in cuius posse fuit depositatum decoxerit, an teneatur iterum pars depositare; fuit decisum quod non, secus si esset prætoria stipulatio Afflic. decif. 172. Franch. decif. 480. Anto. Gama decif. Lusitan. 189. num. 3.

Deportati rumpentes deportationem, quæ poena puniri debeant; fuit decisum esse reponendos in pristinam deportationem, nisi in sententia fuerit cominata poena

pena mortis Franch. decif. 140. quem citat Baiardus ad Clarum §. finali quæft. 67. num. 13. Ioan. Francisc. Capiblan. in pragmat. 6. num. 16. & in pragmat. 7. num. 25. de Baron. latiffimè istam decif. exornat Modernus Petr. Caball. in Refolut. Crimin. Cent. 1. caf. 8. à num. 49. & feq. & caf. 164. Riccius in collectan. decif. 262.

Dilatio quinquennalis non procedit in debitis fiscalibus, nec facta carceratione ut pluries in Regia Camera Summarie obrinuiffet ait Ioa. Franc. Capiblan. in pragmat. 8. sub num. 145. verf. & procedit de Baron.

Dilatio concessa per vnum Tutorem absque consensu alterius Tutoris debitori prædictorum in solidum, an impediatur liquidationem Instrumenti incusari ad Instantiam illius Tutoris non consentientis; fuit decifum quod non Franch. decif. 281.

Dilatio quinquennalis, seu moratoria, aut Salus conductus, an concedi possit ad Instantiam creditorum Chyrogaphariorum contra hypothecarios; fuit decifum quod sic Ioa. Fran. Scaglion. in Rit. M.C.V. 283. & ita audiui nouiffimè fuiffe fimiliter iudicatum in S.C. de hoc anno 1611. In causa Iulij Orlicenza cum eius creditoribus poenes Amatrudam. Actuarium referente Regio Consiliario Alôfo Vargas Io. Baptista de Thoro. l. C.

Dilatio quinquennalis concessa principali, an temperat eius fideiussoribus; Concluditur quod non, nisi Reus comparet in iudicio, & acciperet defensionem fideiussoris opponendo de priuilegio sibi concessio, tunc enim ipse principalis comparando, fumendoque defensionem pro fideiussore faceret eum huiusmodi Indutijs quinquennalibus gaudere, & ita extitisse iudicatum in Sac. Reg. Cof. refert Vrsill. decif. 288. sub num. 1. cum citat Viuis in Sylua Commun. opin. 176. debitores sub num. 6. verf. sed hoc fallit; sed in contingenti casu vidi decifum in Sac. Conf. post concessionem dilationis factam per eundem Sac. Reg. Conf. cuidam debitori Sabbati Tra-

yetto, concessisse eandemque fideiussoribus dicti debitoris simpliciter absque comparatione principalis debitoris assumptis iudicium defensionum pro eius fideiussoribus, referente Regio Consiliario Alphonso Arcualo Sedeno Hyspano in anno 1601. aut 1602. poenes de Ferrarijs Actuarium; Io. Baptista de Thoro V.I.D. Neap.

Dilatio quinquennalis, an sit concedenda debitori ad Instantiam creditorum concurrentium respuentibus alijs creditoribus minoribus quantitate, inter quos extat clericus petens remissionem ad Iudicem Ecclesiasticum; fuit decifum in S.C. esse concedendam talem dilationem, nec aliter fuit facta remissio; ut tradit Vrsill. decif. 380. num. 7. cum citat Viuis decif. 38. num. 8. Muscatell. in praxi S. C. lib. 1. par. 2. glof. veniens num. 100. in fine.

Dilatio quinquennalis, ac cessio bonorum, quamvis contra Neapolitanos fieri non possint vigore priuilegij eis concessi; fuit tandem decifum per Sac. Conf. contrarium Franch. decif. 179. Muscatell. in Præf. Fideiussor. par. 2. quæst. 9. num. 19. hoc est pro censibus, assibus Terræ, & pensionibus domorum, de qua decisione in Collaterali Consilio acta meminit Francisc. Maczia in addit. ad Francisc. Anto. de Iudice in Præf. de liquidat. & exequut. Instrument. in confid. 4. sub num. 66. incip. pone quod in Instrumento; Ioan. Paul. Galter. in Præf. Crimin. Instrument. secunda tertiz partis sub num. 20. Muscatell. in Præf. Sac. Conf. par. 3. Glof. detinebatur num. 105. in lib. 2. & in lib. 1. par. 4. Glof. petendo num. 20. Rouit. in pragmat. 1. de cess. bon. num. 1. Riccius in collect. decif. 7.

Dimidia Iusti prætij, quæ nam dicatur esse in materia rescissionis Instrumenti emptiois ex remedio l. 2. C. de rescind. vend. fuit recepta per Sac. Conf. opinio Glof. in d. l. 2. quod si res quæ valebat decem esset emptæ pro sexdecim, decem enim dicantur Iustum prætij, quorum medietas est quinque excessus

erit in fex, tunc laesio diceretur ultra dimidiam Franch. decisio. 243. numer. 3.

Directus dominus emphytheosis, an praefatur vicino in venditione rei emphytheosis etiam quod in concessione sit data facultas affrancandi in pecunia; fuit decifum in fauorem domini directi Franch. decif. 680.

Dispositio facta per filiam de bonis dotabilibus antiquis ultra medietatem in personam remotam patre existente in medio, ac fororibus contra Consuet. Neap. an reformanda sit; fuit decifum legitimam dari patri, reliquum haereditatis obuentum filio ex bonis maternis diuidi inter Inſtitutos pro medietate, & in alia succedere forores Franch. decif. 486. Molfes. in Consuet. Neap. par. 4. quaest. 46. num. 29.

Dispositio Auth. hoc nisi C. de solut. quam uis non procedat quando cum iuramento effect renuntiatio exceptioni de dandis bonis in solutum, & maxime quando eum praedicta renuntiatio concurrerit alia renunciatio scilicet omni legum auxilio, an haec decisio procedat quando mortuus effect, qui renunciavit relicto haerede cum beneficio legis, & Inventarij; Concluditur quod sic Franch. decisio. 83. Molfes. in Comment. ad Consuetud. Neap. par. 4. quaest. 2. num. 8.

Disponendi facultas coeſſa donatario per donantem de certa ſumma, etiam inter viuos, & in ceteris ſubſtituit Thium, an decedente ab inſtituto donatario nulla facta diſpoſitione ſuccedat Titius ſubſtitutus, vel venientes ab inſtituto; fuit decifum in fauore venientium ab inſtituto Franch. dec. 45. cui nouiſſime citat Joſeph de Seſſe decif. Aragon. 48. late ſubdeas iuxta iſtam decifionem idem fuiſſe decifum in Regio Conſilio Aragonum. Borgnin. Cauale. decif. Fiuiz. 12. num. 13. par. 4. & num. 18. Riccius in collecta. decif. 178.

Dispositio S. & hoc praesentis Auth. de sanctis, Episcop. cum similibus; an procedat grauato Inſtituto, ſi ſine liberis ex

legitimo matrimonio deceſſerit filius inſtituendo deſcendentes, ſubſtituendo, & prohibendo alienationem et bona in familia remanerent; fuit decifum quod non Franch. decif. 29. Aloyſ. de Leb. l. deo nobis C. de Episcop. & Cler. num. 18. Maſtrill. decif. Sicil. 153. num. 31. Borgnin. Cauale. decif. Fiuiz. 1. par. 3. num. 32. & decif. 9. par. 2. num. 83.

Dispositio legis 2. C. de pignor. non habet locum, quando in Inſtrumento effect appoſita clauſula quod generalitas non deroget ſpecialitati, & ita fuit decifum Franch. decif. 5. late Io. Franc. del Caſtillo decif. Sicil. 98. in prin. Riccius in collecta. decif. 73. Iacob. Thomynſ. decif. Ly pſia 30. videnda eſt decif. Peruſ. authore Aegid. Magiſtr. in Traſt. de praſcripte. cap. 32.

Dispositio vltimae voluntatis facta per teſtatores de omnibus bonis paternis in beneficium Eccleſiae, an ſit valida inſus Ciuitate Neap. fuit decifum quod non, niſi uſque ad medietatem ipſorum Verſill. dec. 310. ſub nu. 15.

Dispositio l. fin. C. de edict. diu. adria. toll. habet locum in feudis, quia agitur ſolum de poſſeſſione, non de proprietate feudi; ſi tamen agnatus demonſtrauerit quod Inſtitutio effect contra legem feudi quia forte non erat Immediatus ſucceſſor, tunc ſtatim ceſſaret d. l. fin. & ita pluries in S. C. R. C. & Collaterali Conſilio obtrouiſſe ait Io. And. de Georg. in allegat. 18. Dominus Fabius nu. 36.

Dispositio tex. l. fin. C. de edict. diu. adria. toll. licet procedat in feudis, quando Inſtitutus effect Immediatus ſucceſſor, an procedat quando agnatus in promptu doceret de lure ſuo; Concludunt omnes Doctores relati per Io. Andr. de Georg. in allegat. 12. agitur de Inſtitutio num. 42. quod non, & ita pluries decifum fuiſſe tam in Regia Camera, quam in Sac. Conſ. refert num. 43. & ibidem concluditur pro hac parte in caſu contingenti, dum effect quis haeres Inſtitutus, & petiſſet conſeruari in poſſeſſione capta ſuper feudo, Imminente turbatione per alium agnatum Intentata mediante

perſo-

persona sui filij, & vigore testamenti, prædicti possessionem adipiscens ex dispositione d.l. fin. & ob id procedi summarie absque termino providendi petentem, ad quod ex parte conuentioni replicabatur circa ordinem non militare libellum, dum tractabatur de Interdicto retinendæ, debere dari terminum, quò vero ad iustitiam pariter succumbere debere, quoniam actor non probauerat requisita scilicet possessionem non vi, aut clam, & scriptura producta de per se non probabat possessionem, licet contrarium per scripturas conuentioni probabatur, replicareturque per actorem possessionem captam fuisse per Commissarium. Primo non fuisse legitime ordinarum, quia prouisiones Mag. Cur. Vic. fuerant subreptitæ, Secundo non fuisse legitimam personam eandem ad exercendum officium Commissarii, & Procuratoris, Tercio non fuisse completam, Quarto nõ persequerantur in eadem voluntate, sed cõfessisse possessioni postea captæ per actorem, & successiue possessionem captam, per ipsum non fuisse in tutum, unde ijs resolutis per Georg. vt supra fuit per Sac. Conf. datus terminus summarius in reclamatione autem fuit per Sac. Conf. iudicatum tam in primo, quam in secundo decreto in fauorem agnati, non obstante testamento ibi num. 52. & in allegat. 19. nu. 29.

Dispositio facta per mulierem in vltima voluntate de omnibus suis dotibus non existentibus filiis, Instituta Ecclesia hæredes, ac factis multis legatis diuersis personis, an valeat in præiudicium agnatorum proximiorum, vnde bona obuenerunt, posito quod dicta mulier patris hæreditatem adinerat, qui erat debitor ipsius pro restitutione dotium matris, & eam hæredem instituerat, & sic confuso patrimonio, extinctisque actionibus, eadem mulier matrimonium contraxerat iuxta morem magnatum, stantibus qualitatibus personarum, In qua Consuetudine datur libera disponendi facultas in morte, nec per hoc opitulari debeat agnatorum oppositio, non posse mulierem

dispositionem aliquam facere in fraudem ipsorum, respectu medietatis, dum cessante fraude nuperat in vita, sic contrahendo, vt posset disponere iuxta dictum nouum usum, ijs omnibus ruminatis, ac doctissimè congestis per Reg. de Ponte in conf. 8. Illustr. quondam dominus, qui in conf. sequenti 9. tota vis præsentis refert iuxta eius conclusa in fauorem Ecclesiæ conuentæ ab agnatis esse absolvendam, & ita fuisse in Sac. Conf. decisum.

Disponere an possit pater de suis bonis, quæ obuenerunt eius filiz ob ipsius foriudicationem, licet postea fuerit restitutus, ob publicam vtilitatem cum clausula, continentibus tamen omnium prædictorum honorum filijs, & filiabus dicti Inquisiti, & cæteris quibus bona peruenerunt, & perueniri possint, & tamen per eandem filiam fuerat facta cessio dicto eius patri, accedente Regio Assensu, cum pacto quod dicta retrocessio pro se, & hæredibus vtriusque sexus ad finem, vt in defectum ipsorum remaneret realis succeditrix, & eodem die coram eisdem Notario, Iudice, & testibus fuerat facta, declaratio, per alium contractum, quod intentio ipsius filiz erat cedere in beneficium ipsius patris pro se, & hæredibus masculis, ad quod accederat consensus patris, qui contentabatur quod consensus præstitus restitutioni intelligeretur in beneficium ipsius, & eius hæredum masculorum ex se descendentium, & sub ista conditione acceptauerat dictam refectionem, & non aliter, nec alio modo, sic ex prædictis ea oritur difficultas, si non obstante tali conuentione possit de prædictis bonis ad sui libitum disponere relicto paraggio dictæ eius filiz primo stante donatione facta ab Auo eius filio, præterea aduento generali Indulto, ex quo resultat plenissima restitutio, etiam respectu bonorum, vnde omnibus ijs circumscriptis, concluditur prædictum patrem non posse de suis bonis disponere, nisi seruata forma contractum cum filia initorum, & secundum prædicta fuit iudicatum in fauorem filiz contra patrem

trem Regens de Ponte' conf. 69. fuit iudicatum vbi in fine ponit decif. Capblanc. in pragmat. 6. de Baron. numer. 84.

Dispositio facta per aliquem Ciuem Neapolitanum habentem Aviam paternam, & sororem vtrinque coniunctam Inſtituta hærede Avia, cique fideicommiſſendos, vthæreditatem reſtitueret extraneis, an valeat in præiudicium ſororis excluſe à medietate bonorum obæntorum ex linea paterna; fuit iudicatum in Sac. Conf. non potuiſſe teſtatores diſponere de medietate bonorum obæntorum Minad. decif. 26. Io. Antonius; Franch. decif. 537. Aloyſius de Leo l. 4. C. de præci. Imper. offer. num. 34. intelligit hanc deciſionem in coniunctione vtriuſque lateris, quæ non niſi in patris vel fratris ſucceſſione accenditur Moſſef. in Comment. ad Conſuetud. Neapol. par. 4. quæſt. 45. num. 19. quæſt. 46. num. 29. 33.

Dispositio Regis Pragmaticæ Regis Ferdinandi editæ Thori, an trahatur ad eos, qui habuerant diſpoſitiones aliorum, Regum contrarias diſpoſitioni Regis prædicti in cauſa; fuit alias iudicatum in Sac. Conf. procedere in cauſa cepta à tempore dictæ pragmaticæ Miniſt. decif. 37. ſub num. 3. verſ. quinimo diſpoſitio.

Dispositio facta per decedentem in præiudicium aſcendentis in fauorem extranei, an valeat; Concluditur quod non, quia fieret fraus Conſuetudini, & ita fuit deciſum in Sac. Conf. in contingenti caſu Minad. decif. 38. an conſuetudo ſub nu. 4. verſ. hic dubitatur vbi ſubdit quid ſi diſpoſitio fuerit facta in fauorem aſcendentis, & in præiudicium eorum, qui poſſunt concurrere cum aſcendente per Auth. deſuncto C. ad Tertull. & Napodan. videtur concludere quod non in Conſuetud. ſiliuſſam in 1. gloſſ. in fine ibi de alia medietate, fuit deciſum ſimpliciter in cauſa Ferdinandi Roberti, quod poſtquam Conſuetudo non habet locum patre, vel matre exiſtente in medio, vel alio aſcendente, quod poteſt ſimplici-

ter, & liberè filius diſponere, & iſtam deciſionem latius declarat Franch. decif. 537. nouiſſimè Moſſef. in Comment. ad Conſuetud. Neapol. par. 4. quæſt. 45. num. 19. vbi num. 22. aſſert aliam nouiſſimam deciſionem Sac. Conf. ad corrobo rationem præmiſſorum vt Conſuetud. Neapol. ceſſet non tantum patre, vel matre exiſtente in medio; ſed etiam, Auo, vel Avia, & quæſt. 46. num. 29. i. & 33.

Dispositio cap. t. de homicid. in 6. non ſolum in mandante procedit, ſed etiam in mandatario, & ita paſſim iudicatum eſt in M. C. V. & Sac. Conf. Carol. Tapia in annot. ad Conſtit. Regni de perſona coh. 4. num. 14. & Triuiſan. decif. Venerz 18. lib. 2. vbi tradit pariter ibi fuiſſe huius modi deciſum.

Dispositio feudi hæreditarij facta per feudatarium poteſtatem habentem diſponendi cum Regio Aſſenſu, ſi fuerit facta in extraneum, an in præiudicium filij militis; fuit iudicatum in cauſa Marchionis Lauelli detrahi debere ab æſtimatione legitima tantum, quia in ea videbatur filius præiudicatus, tamquam debitor iure naturæ Reg. de Ponte in tract. de Poſteſt. Proreg. tit. 8. de reſtit. feud. §. 2. poſt nu. 28. in fine.

Dispositio feudataria quælibet facta in vltima voluntate in dominum directum abſque Regio Aſſenſu valet, & fuit præiudicatum in Regia Polonia, quæ legauerat Regi Philippo Secundo Statum Bari, & Roſſaninon obſtante quod habebat filium Regem Polonia, eandemque diſpoſitionem fecit Marchio Oriz eius ſtatus habens ſororem vtrinque coniunctam Regens de Ponte in tract. de Poſteſt. Proreg. tit. 8. de reſtit. feud. §. 2. num. 30. vbi tenet idem ſi eſſet in vita facta; ſed quid in prodigo, an poſſit reſtitui ſeuda domino directo, vt coarngit Principi Biſiniani, qui reſtituerat omnia bona Regi prole legitima orbatus, non ſuis per Regem talis reſtitutio acceptata tamquam à prodigo facta; vt idem tenet fateatur loco allegato nu. 27.

Dispositio bonorum facta per Nouitium ante

ante professionem, an sapiat naturam contractus inter vivos, vel ultimæ voluntatis, fuit decifum in Sac. Reg. Const.alem dispositionem sapere potius naturam contractus, quam ultimæ voluntatis, & successiue non esse subiectam dispositioni Consuetud. Neap. vt nouissime tradit Andr. Molfes. in Comment. ad Consuet. Neap. p. 3. q. 8. num. 12. & in tit. de Renunt. q. 16. nu. 24.

Dispositio l. si post perfectam C. de cuius quamuis in agendo procedat, an in excipiendo militet; fuit decifum quod sic: Franch. decif. 557. Riccius in collecta, decif. 14.

Dispositio Auth. hoc si debitor, an locum habeat, quando adesse specialis hypotheca, ita vt non requiratur excussio principalis; sed recta via contra tertium possessorem hypothecaria agi possit; fuit decifum excussione esse necessariam, & iudicium posse continuari contra tertium possessorem Franch. decif. 587. Riccius in collecta. dec. 27.

Dispositio facta de dotibus per filiam vi- dum, relicta legitima filio, omnia quæ de iure disponere poterat, hærede Instituta matre cum fratribus, an militare possit patre existente in medio contra Consuet. Neap. fuit decifum in fauorem patris, & successiue dispositionem ipsam esse annullandam, nisi pro decima parte. Franch. decif. 606. Molfes. in Comment. ad Consuet. Neap. p. 4. q. 46. num. 36. & quæst. 51.

Dispositio testatoris facta in testamento in- stituendo heredem in feudalibus secundogenitam præterita primogenita, reliquitque debitis hæreditarijs, an si fuerit primogenita ex sententia admissa ad hæreditatem feudi ex propria persona teneatur ad debita hæreditaria; Sac. Cof. visa æstimatione feudi, & prætium ipsius non sufficere pro debitis, & legatis discussio negotio in Collaterali Consilio, declarauit dispositionem valere lo. Andr. de Georg. in allegat. 20. Secundus articulus num. 44.

Dispositio l. hac edita C. de secund. nu- pt. an sit correctæ per Consuetud. Neap.

fuit decifum quod non Franch. decif. 435. Molfes. in Comment. ad Consuetud. Neapol. par. 3. quæst. 1. num. 2. & seq. & quæst. 12.

Dispositio l. si vquam C. de reuocan. do- nat. an locum habeat in feudis; fuit decifum quod sic in S. C. Anna in sing. 28. & vtrum, & in Repet. c. 1. num. 256. de Vassall. decrep. etat. Riccius in collecta, decif. 728.

Disputantes de promulgationibus pragma- ticarum puniri debent poena trirernium; vt fuit per Mag. Cur. Vic. obseruatum, & iudicatum in facto condemnando quemdam ad triremes per quinquennium pro verbis palam prolatis contra banna emanata de prærio frumenti, eo quod emanari non debuerant asserbat, & idem fuit contra quemdam Procuratorem seruatum per S. C. per tex. Const. Regni disputare vbi Afflic. num. 2. intelligit tex. illum etiam procedere in eo, qui contra Officiales Regis loquitur Franc. Viuius in dec. 28. nu. 5.

Diuisio bonorum hæreditariorum prohibi- ta per testatorem inter filios vsque ad certum tempus, an existentibus inimicijs inter filios, ita quod bona facilius ad detrimentum peruenire poterant, fieri possit; decifum fuit per Sac. Conf. quod procedatur ad diuisionem iuxta Consuetud. Neapol. Grammar. decif. 7. Sed cessante dilapidationis suspitione, dumtaxat inimicijs inter fratres existentibus non per hoc videtur esse procedendum ad diuisionem bonorum à testatore prohibitam; sed tantum alimenta præstari separatim prout in facto contingit, & decifum fuit tam per Mag. Cur. Vic. quam per Sac. Conf. in Aula de Curtis in causa illorum de Salinas penes Anastasium Actuarium Mag. Cur. Vic. in anno 1604. in mense Decembris lo. Baptista de Thoro V. I. D.

Diuisio debiti, an inducatur si per credito- rem actum fuerit contra debitores insoluidum obligatos, & non contra omnes; fuit decifum quod si omnes debitores essent soluendi, tunc agendo videtur diuidere pro virili etiam sine protestatio-

ne

ne quod secus esset, si non essent solien di Afflic. decif. 142. latè Jacobus Thomyng. decif. Lysf. 47. Anto. Fab. in eius Cod. definit. Sabandix titul. de fide iuss. definit. 7. ubi tradit fuisse simpliciter in dicto Senatu decifum per electionem vnus debitorum Idonei ad soluendum, nulla facta protestatione diuisionem esse Inductam, alias secus esset.

Diuisio facta per Collaterales euincentes rem emphyteoticam Iure congrui, an operetur diuisionem canonis, ita vt Dominus exigere possit ratam vnus cuiusque, & si alter ipsorum non soluerit eius dumtaxat partem vendicare poterit, dum in commissum inciderat; fuit decifum quod si Dominus directus tali alienationi consenserit sibi praiudicaret, tam in solutione canonis, quam in commissio, secus si non consenseret Affl. & decif. 153. Allegat. Annz 3. nu. 4. Balhaff. Benedell. in Tract. de Iur. Protom. in princip. Constit. num. 123. Fab. de Anna in conf. 16. licet plures, & melius in cōf. 83. emphyteotz per totum Benintend. decif. Bonon. 4. conclus. num. 3. Aloyf. de Leo in Auth. qui rem num. 20. C. de Sacros. Eccles. Borgn. Cauale. decif. Fiuizan. 30. num. 121. par. 2. & seq. Foller. in Praxi Censuali verbo Instrumentum gratiz post num. 37. in fine M. Ant. de Amatis decif. Anconit. 31. num. 18. Io. Franc. del Castillo decif. Sicil. 41. num. 3. Anto. Fab. in eius Cod. tit. de Iur. Emphyt. definit. 12.

Diuisio, an censetur facta inter fratres, quando fratres longo tempore res paternas diuisas tinnerint, lo facto occurrenti fuit obtemptum quod sic refert Vrsill. dec. 368. sub nu. 3.

Diuisio ubi commodè fieri non possit, tunc deueniendum erit ad licitationem, in qua an obtrinebit is, qui habet maiorem partem offerendo prætiū æquale, quod pars aduersa obtulerat; Concluditur quod creditoribus pluribus existentibus data paritate crediti præualeat numerus personarum, adeo quod duo creditores in centum præferantur vni creditori in centum iuxta l. maiorem ff. de pactis, &

per illum tex. ita in materia diuisionis, & licitationis concluditur per Capyc. decif. 36. om. 1. 2. 3. Valasc. decif. Lusitan. 52. num. 12. Borgn. Cauale. decif. Fiuizan. 25. par. 2. num. 16. Vrsill. decif. 23. num. 7.

Diuisio facta inter socios rei communis de domo, seu Terra iuxta quam extat alia domus, vel Terra alterius socii, an in electione partis possit illa pars socio adjudicari, si ipse voluerit, cui alia eius domus, vel Terra propinqua esset; fuit bis decifum quod sic Capyc. decif. 42. quem citant Ioan. Vioc. de Anna in singul. 158. Dominus Balhaff. Benedell. de Iure protomiff. §. item de ipsa protomiffi num. 16. Maxilla in Consuet. Bari Rub. de Iur. protomiff. §. Ius protomifficos num. 5. Valasc. in Praxi partition. cap. 22. num. 19.

Diuisioem non recipientes res communes, vt sunt gradiaz ex parte, per quas denitur ad domum, an recipient licitationem; fuit decifum quod non Capyc. decif. 63. quem citat Balhaff. Benedell. de Iure protom. §. item de ipsa protomiffi num. 12. Maxilla in Consuetud. Bari Rub. de Iure protomiff. §. Ius protomifficos num. 8.

Diuisio debiti, an inducatur, si diuisio censu per hæredes emphyteotz creditor partem vnus receperit ab vno, maxime si diceretur in apodixia, quod recepit pro sua portione, ita vt soluens ad nil aliud teneatur, quam ad eius ratam tantum; fuit decifum quod non molestetur; sed sufficiat soluere pro sua portione Anna allegat. 3.

Diuisio feudi, an fieri possit accedente assensu regio in præiudicium primogeniti; Concluditur quod non vnde Rex renouauit assensum, & licentiam concessam patri diuidendi feuda, & renouauit diuisionem ipsam factam, & ita Iurisprudentia Doct. Antiquorum firmabat, vt refert Anto. Capyc. in Inuest. Feud. in Rubr. feudorum genera vers. ex pacto, & prouidentia fol. 238. ex relatione Afflic. intelligentis id habuisse ab Anto. de Alex. sed ipse nihilominus ait contra.

tra istud plures Iudicatum fuisse, quod intelligit esse ut feudum, in quo primogenitus francorum iure succedit, dicitur ei deuolui ex pacto, & providentia, respectu aliorum fratrum, & quod quoad eos dicitur habere ex pacto contra communes regulas feudorum; sed alijs respectibus dicitur hereditarium, vel ex pacto prout tenor Inuestiturae sonat, hanc eandem decis. Capyc. refert Liparul. ad Andr. in cap. 1. de success. feud. sub num. 8. vers. si ergo, & inquit idem Capyc. dixisse in Apostillis ad Andr. in dicto loco.

Diuisio domus si comodè fieri nequit inter fratres, quomodò sit agendum, fuit in S. C. decisum ad relationem M. C. V. ut assignetur integra domus vni ex fratribus, alteri vero compensare in pecunia 10. la. cobi. Masull. in addit. ad Capyc. decis. 63. in fine.

Diuisio Iurisdictionis feudi titulati consistentis in diuersis casibus, an fieri possit per Baronem constituendo plures officia Gisoni, & è contrario in Ciuitate Nucerie Paganorum, ut tradit nouissimè Regens de Ponte in Repet. Rubricæ de success. feud. lect. 12. num. 10. in fine annuens ex qualitate factorum id euenisse vno tempore fieri, & alio non, & melius in decis. 6. nn. 1. vbi censet nouissimè per Sac. Conf. fuisse decisum quod non, & confirmatum per Collaterale Consilium ex eo quod assensu carebat, nec concedi poterat ob diuisionem.

Diuisio contractus inter cohæredes habitus, an irritari debeat prætextu læsionis, ex remedio l. 2. C. de Rescind. vendit. non fuit decisum Franch. decis. 675.

Doctor in Chyrugia, an assequatur dignitatem, ita ut in genere poenæ iudicaretur Nobilis; fuit decisum quod sic Franch. decis. 564. Riccius in collecta. decis. 664. & 147.

Doctor legens per viginti annos efficitur Comes Palatinus prout in facto fuit per Sac. Conf. decisum Franch. decis. 115. cum citat Camill. de Curt. in diuers. Iur. Feud. in prin. in cap. incip. feudorum.

materia numer. 22. in fine.

Doctor subrogatus in locum Nobilis, qui debet in concilio Vniuersitatis federe pro Capite Concilij per quadrimestre, an præferendus sit alijs vobis Nobilibus ex genere ipso non existente Nobile ex genere; fuit decisum in Collaterali Consilio quod sic Franciscus Tuntolos in eius Iudicijs, & Votis Iudic. 14. incip. in Ciuitate Monopoli.

Doctor, aut Clericus cum scholaribus, an sint expellendi à Conuincio honesto vigore Capituli Neapolitani; fuit decisum quod non Anna in singul. 338. metrices.

Doctor qui pro suo delicto ad condignam poenam relegationis damnatus non valens cautionem de seruandis finibus præstare iurauit se poenam treremium subiturum, an in casu contrauentionis poena ipsa erit exequenda; Audiui fuisse decisum in Collaterali Consilio factaque relatione per Mag. Cur. Vic. coram Illustrissimo Prorege Comitæ Lemenisimam in beneficium Doctoris, ut non possit poena ipsa exequi de hoc anno 1610. Interueniente pariter Fiscî Patrono Integerrimo l. C. Laurentio de Franchis, vnde ad consualidandam Iustissimam hanc decisionem Juris fundamentis operè præteritum, duxi aliquam notatu dignam allegare pro exoneratione obligationis, ac poenæ executionis Impedimento; Exorta enim in orbe generis acceptatione per Nobilitatem, quæ si quidem acceptationem semper importare inquit Bart. in l. 1. C. de dignit. lib. 12. num. 88. ex quo Homo ex ignobili efficitur Nobilis ob meritum præmia facit text. in l. 1. C. de diuers. offic. lib. 12. ibi in reiectis verò locum is potissimum destinatur, cui meritorum ad stipulantur insignia, & hoc potissimum per medium scientiæ nobilitatur, ut ait Idem Bart. in l. 2. S. amplius num. 2. ff. de excusat. tut. quæ cum sit de per se scientia nobilissima dum nobilitat Andr. in cap. 1. S. habita sub num. 2. de statut. & Consuetud. cont. libert. Eccles. latè Muscatell. in Tract. de Doctorat. qual. par. 1. Vn-